

ДЖЕЙМС ПАТЕРСЪН

МАЙКЪЛ ЛЕДУИДЖ

КЪРВАВО НАКАЗАНИЕ

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ХЕРМЕС“

ДЖЕЙМС ПАТЕРСЪН КЪРВАВО НАКАЗАНИЕ

Превод: Диана Кутева

chitanka.info

Жителите на Ню Йорк изпадат в ужас: убиец психопат, който нарича себе си Учителя, броди из улиците на града и „дава уроци“ на надменните и арогантните. Първоначално следователите не откриват връзка между убитите. Става ясно, че всеки може да е следващата жертва. Само един детектив от нюйоркската полиция може да се справи със залавянето на Учителя и това е Майкъл Бенет. Задачата му обаче се оказва много по-сложна, отколкото дори той би могъл да предположи.

Майкъл е самотен родител, който след смъртта на съпругата си трябва да се грижи за децата. Разболели се от остра вирусна инфекция, те създават куп грижи на Бенет и бдителността му на опитен професионалист се притъпява. В този момент на слабост се случва немислимото: специалистът по отвличания и преговори Майкъл е похитен от Учителя.

Опитният детектив трябва да спре психопата и да се измъкне от клопката му, за да спаси Ню Йорк от най-ужасяващото бедствие в историята на града.

На Кейти. Айлийн и Джийн

**ПРОЛОГ
НА БОРБА СРЕЩУ ВЛАСТТА**

I.

Блъсканицата в някой от автобусите в Ню Йорк, дори и при сравнително нормални обстоятелства, може да разстрои нервите на всеки.

Ала съвсем друго е, ако това е автобусът на Отдела за тактическа помощ и реагиране към нюйоркската полиция. И то паркиран зад барикада, около която гъмжи от ченгета, а ти се намираш там, защото си се оказал единственият в света, който може да спаси неколцина заложници да не бъдат избити. Това, разбира се, може да те принуди да забравиш за плановете си за предстоящата вечеря...

Всъщност в тази неделна вечер не смятах да ходя никъде. Но което беше още по-лошо, не бях стигнал *доникъде*.

— Къде са парите ми, Бенет? — изкрещя сърдито младежът в слушалката ми.

Вече бях опознал гласа му през последните седем часа и половина. Беше деветнадесетгодишният стрелец на бандата, известен с прякора Ди Рей, но истинското му име беше Кенет Робинсън. Главен заподозрян в убийствата на тримата наркопласьори. Всъщност единственият заподозрян.

Днес по-рано полицията се беше добрала до убежището му в една каменна къща в Харлем, обградена сега с полицейски барикади, защото той заплашваше да избие петима от членовете на собственото си семейство.

— Парите всеки момент ще пристигнат, Ди Рей — заговорих му успокоително в микрофона. — Както вече ти обясних, аз лично поръчах на „Уелс Фарго“ да ги доставят с брониран камион от Бруклин. Сто хиляди долара небелязани двайсетачки, поставени на предната седалка.

— Ти все това ми повтаряш, ама аз не виждам никакъв камион!

— Не е толкова лесно, колкото изглежда — излъгах го. — Те спазват разписанието за зареждането на банките с банкноти. И не доставят парите просто така. Има един куп сложни процедури. А и се бавят заради уличното движение, както всички останали.

Преговорите със заложници винаги изискват хладнокръвие и спокойни и премислени действия. Нещо, в което съм дяволски добър. Ако наоколо не се мотаеха дузината цивилни полицаи от аварийния отряд и не ме подслушваха колегите от Отряда за бързо реагиране към полицията на Манхатън-север, щяхте да си помислите, че съм свещеник, изслушващ изповядващ се грешник.

Всъщност бронираният камион на „Уелс Фарго“ пристигна преди два часа и бе паркиран наблизко, но така, че да остава скрит от погледа на Ди Рей. С всички сили се стараех по-дълго да го задържа там. Ако камионът преминеше покрай тези последни пресечки, това щеше да означава, че съм се провалил.

— Да не ми играеш номера? — излая Ди Рей в слушалката. — *Никой* не може да се бързика с мен, тъпо ченге. Мислиш ли, че не ми е ясно, че вече съм се запътил към затвора? Какво ще изгубя, ако гръмна още някого?

— Знам, че не ме занасяш, Ди Рей. Нито пък аз — това е последното, което бих направил. Парите са на път. Междувременно искаш ли още нещо? Още пица, сода... Хей, там при теб сигурно е горещо, какво ще кажеш за малко сладолед за племенниците ти?

— Сладолед ли? — ревна младежът тъй яростно, че изтръпнах. — По-добре си размърдай задника, Бенет! Ако до пет минути не дойде бронираната кола, ще видиш как един труп ще падне на верандата.

Връзката прекъсна. Избърсах потта от лицето си, смъкнах слушалката и пристъпих към прозореца на автобуса на нюйоркската полиция. Беше паркиран тъй, че имаше добра видимост към къщата на Ди Рей на Сто тридесет и първа улица, до самия булевард „Фредерик Дъглас“. Насочих бинокъла, за да огледам прозореца на кухнята. Преглътнах мъчително, като видях детски рисунки и снимка на чернокожата поетеса Мая Анджелоу, закрепени с магнитчета към хладилника. Племенницата и племенникът му бяха на шест и осем години. Имах деца на същата възраст.

Отначало се надявах ситуацията да се окаже по-лесна, защото заложниците бяха от неговата плът и кръв. Много престъпници бяха способни да прибегнат до подобно отчаяно блъфиране, но никога не смееха да наранят някого от близките си, особено ако са малки деца. Госпожица Каръл, осемдесет и три годишната баба на Ди Рей, също беше с тях. Тя беше авторитетна, уважавана жена, ръководеше център

за възстановяване и някаква общинска детска градина. Ако някой тук можеше да те застави да се вслушваш в думите му, това бе именно госпожица Каръл.

Но дори и тя не беше успяла да вразуми Ди Рей, а това беше лош признак... Той вече се бе доказал като убиец, а през часовете, докато разговарях с него, долавях как гневът му накупява и самоконтролът му се изплъзва. Бях сигурен, че през цялото това време беше надрусан с кокаин или амфетамини и вече бе напълно откачил. Отчаяно се бе вкопчил в идеята за успешно бягство и заради нея бе готов да убива. Аз му помогнах да си изгради тази фантазия, използвайки всичките ми познати трикове, защото на всяка цена трябваше да спася заложниците. Опитах да създам контакт с него, говорех му със съчувствие, дори му казах името си. Но вече се изчерпаха и триковете ми, и времето, с което разполагах.

Свалих бинокъла и огледах какво ставаше пред автобуса. Зад барикадите и примигващите светлини на насъбралите се полицейски коли се виждаха няколко репортерски микробуса и около шейсетина зяпачи. Някои още си дояждаха от кутиите с китайска храна или държаха високо мобилните си телефони, за да снимат с вградените в тях камери. Ученици на тротинетки обикаляха около множеството.

Тълпата изглеждаше разтревожена и нетърпелива. Сякаш се бяха събрали на празник и очакваха да загърмят фойерверките...

Извърнах се точно когато началникът на полицейския участък Манхатън-север Джо Хънт седна на стола до мен и въздъхна шумно и продължително.

— Преди малко говорих с хората от Отряда за бързо реагиране — каза той. — Снайперистите са го взели на прицел през един от задните прозорци.

Не казах нищо, но Джо знаеше какво си мислех. В кафявите му очи се четеше тъга и отегчение от света.

— Независимо дали е хлапе или не, ние си имаме работа с опасен престъпник — продължи мъжът. — Трябва да го оставим на тактическите подразделения, докато онези нещастници вътре все още имат някакъв шанс. Обадох се на охраната в камиона на „Уелс Фарго“. От теб искам пак да се свържеш с Ди Рей по телефона и да му кажеш да се оглежда за камиона. После от електроснабдителната компания ще спрат тока, а снайперистите ще го очистят с приборите за нощно

виждане. — Джо се изправи и ме потупа по рамото. — Съжалявам, Майк. Справи се по-добре, отколкото очаквахме, но този хлапак сам си проси смъртта.

Разтрих уморените си очи. Служителите на реда в Ню Йорк се славеха с репутацията, че могат да освобождават заложници без употреба на сила. А сега трябваше да стана съучастник в провалянето на тази чудесна традиция. Но не можех да оспоря логиката на Хънт. Ди Рей определено никак не ми помагаше да го спася.

Кимнах сломено. Наистина само така можехме да спасим семейството. Нямаше друг изход.

Чух как Джо Хънт се свърза с охраната на бронираната кола и им нареди да се приближат насам. Веднага щом се покажеха пред къщата, щях да позвъня за последен път на Ди Рей.

Излязохме от автобуса, за да си поемем свеж въздух в очакване на развързката.

II.

Докато се разтърквах отвън, първото, което привлече вниманието ми, бяха песните на друга тълпа — откъм далечния край на квартала, пред някакъв строеж на булевард „Фредерик Дъглас“. Заслушах се и проумях, че те пееха: „На борба срещу властта!“.

С Хънт се спогледахме озадачено. Ние, полицаите, бяхме тук, за да спасим живота на двете малки деца и на обичаната от всички госпожица Каръл, а сега излизаше, че сме лошите...

— На борба срещу властта! На борба срещу властта! — Ревът достигна до мен, докато се оглеждах трескаво за бронираната кола.

„Трябва им модел за подражание!“, помислих си тъжно.

И тогава, изневиделица, се досетих...

— Задръж камиона, шефе! — изкрещях на Хънг.

Втурнах се обратно към автобуса и нахлузих слушалката, като кимнах на цивилния от техническия отдел на нюйоркската полиция отново да ме свърже с къщата.

— Ди Рей, аз съм, Майк Бенет — заговорих, когато той вдигна.

— Имаш само три минути, ченге! — ядосано извика той.

— Чакай! — помолих го аз. — Чуваш ли какво нарежда тълпата отвън? Те пеят за теб. Ти си техният герой.

— Какви глупости дрънкаш сега, Бенет?

— Не са глупости, Ди Рей. Отвори прозореца и се вслушай. Мислиш си, че няма защо да живееш, но грешиш.

Полицаите и техниците в автобуса зарязаха работата си и се вторачиха в къщата. След трийсет много дълги секунди един от прозорците се отмести на няколко сантиметра. Не можехме да видим Ди Рей — той се беше скрил отстриани или приклепнал, — но със сигурност беше там, заслушан във виковете.

— Чу ли? — рекох в микрофона. — *На борба срещу властта*. Те възхваляват теб, Ди Рей. Вярват, че си супергерой, като ни разиграваш. Не само това, ами знаеш ли какво ми каза една от приятелките на баба ти, с която заедно ходят на църква? Ти си направил голяма услуга на целия квартал, като си ги отървал от бандата „Дру Бойс“, от техните

побоища и далаверите с дрога. Хората ги мразели, ужасявали се от тях, ама ти си ги разгонил.

— О, човече! Ама ти сериозно ли? — За пръв път Ди Рей ми прозвуча искрено, като уплашен, объркан хлапак.

— Дяволски съм сериозен и се чувствам също като тях — постарях се да го убедя. Това бе поредната безочлива лъжа, но бях готов да му продам даже Бруклинския мост, ако това те е цената за спасяването на заложниците.

Всички от екипа в автобуса ме изгледаха с недоумение. Обърсах потното си лице с ръкава си и поех следващия риск.

— А сега, Ди Рей, остават два начина да довършиш играта — продължих. — Можеш да задържиш заложниците и да се опиташ да се измъкнеш с парите. Но няма да стигнеш далеч. Ти си го знаеш. Вероятно ще те убият, а може би подобна участ ще сполети и баба ти, и двете деца. Или ще се изправиш като супергерой, за какъвто те мислят тези хора, и ще ги пуснеш.

Сърцето ми замря. Може би и времето спря да тече, когато Ди Рей внезапно прекъсна връзката.

— Ди Рей! — изревах. — Ди Рей, върни се, по дяволите!

Линията остана безмълвна. Смъкнах слушалката и изскочих от нагорещения, силно осветен автобус сред хладния мрак на улицата.

III.

Втурнах се към барикадите пред къщата. Бях изтръпнал от напрежение, очаквайки всеки миг да чуя отвътре оглушителни изстрели. А след това ужасяващото тупване на някое безжизнено тяло на верандата. Тълпата от двата края на улицата замлъкна, сякаш доловила настъпването на критичния момент.

Вратата на къщата бавно се отвори. Първата фигура, която видях, беше на едра възрастна жена. Бабата на Ди Рей, госпожица Каръл... При това ходеше сама! А от двете ѝ страни пристъпваха още двама възрастни — пралелята и прачичото на Ди Рей. Досетих се, че двете малки фигури зад тях бяха племенницата и племенникът му. Обзе ме бурна радост, хитростта ми сработи — те бяха живи, той ги бе освободил!

Ала в следващия миг дъхът ми секна. Радостта ми се изпари. Присвих тревожно очи. Всички те се държаха за ръце, наредени в кръг.

Бяха оформили нещо като жив щит, за да закриват Ди Рей, приведен в средата.

— Не стреляйте по момчето ми! — изпищя госпожица Каръл.

Гласът ѝ отекна силно и ясно сред настъпилото всеобщо вцепенение. Това беше още по-невероятно от факта, че тълпата искаше да направи Ди Рей герой! Заложниците му всъщност го *защитаваха*. Нещо *като* стокхолмски синдром...

Махнах към Хънг да заповяда на снайперистите по покривите да свалят оръжията си. Внимателно се приближих към нареденото в кръг семейство, което вече слизаше по стъпалата пред къщата.

— Това съм аз, Ди Рей, аз съм Майк Бенет — извиках му. — Постъпваш правилно, Ди Рей. Всички ще се *гордеят* с теб. А сега нека семейството ти отстъпи настрана.

— Не го наранявайте! — отново се развика госпожица Каръл.

Видях блясъка от сълзите в очите ѝ.

— Обещавам, че с мен ще е в безопасност. — Вдигнах високо ръце, за да им докажа, че не съм въоръжен. Сетне дадох знак на изнервените полицаи също да свалят оръжията си. — Ди Рей, ако

имаш някакво оръжие, хвърли го на земята — заповядах му с авторитетен тон. — Не се тревожи, всичко ще бъде наред.

Последва мъчителна тишина. Стори ми се безкрайна, преди един сиво-черен пистолет да се изтърколи на тротоара. Приличаше на глок, вероятно четиридесети или четиридесет и пети калибър, с пълнител за десет или тринайсет патрона. Колко много смърт бе събрана в предмет, по-малък от книжка.

— Браво, Ди Рей — похвалих го. — А сега ще дойда при теб и заедно ще се отправим към колата.

Госпожица Каръл и роднините пуснаха ръцете си и се разделиха. Сред тях се открии набит млад здравеняк в спортни шорти под коленете и бейзболна шапка, завъртяна настрана. Предпазливо тръгнах към него.

И тогава се разнесе оня ужасен звук, с който човек никога не може да свикне: някъде зад мен *проехтя* изстрел.

Ди Рей рухна като подсечено дърво върху канализационната решетка пред ужасените погледи на семейството му. Полицайте се разпръснаха по асфалта с готови за стрелба оръжия, а тълпата се люшна, изпаднала в паника.

— Спрете огъня! — креснах и се втурнах към госпожица Каръл, издърпах я назад и заповядах на останалите да се снишат.

После коленичих до Ди Рей.

Но вече нито аз, нито някой друг можеше да му помогне. Точно между отворените му очи зееше дупка от куршум, от която се стичаше кръв.

— *Не бяхме ние*, Майк! Залегни! — извика в слушалката ми лейтенант Стив Рено, командир на Отряда за бързо реагиране.

— А тогава кой? — ревах в отговор.

— Май стреляха откъм тълпата на „Фредерик Дъглас“. Изпращам екип там.

Снайперист в тълпата, който не е полицай? Господи! Какво става тук?

— Изпрати Бърза помощ — изкрещях на Рено в опит да надвикам шума в радиоканала. После се изправих. Знаех, че снайперистът може да се оглежда за още мишени, но не можех просто да залегна сред целия този хаос.

За миг се почувствах като затъващ в плаващи пясъци. Тълпата видя как Ди Рей падна. Хората си помислиха, че полицаите са го застреляли. Побеснях и се втурнах към барикадите с разкривени от гняв лица. Другите полицаи хукнаха нагам, скупчиха се и набързо оформиха верига, за да ги спрат.

— Те убиха момчето! Те го убиха! — изкрещя някаква жена.

Вълна от хора връхлетя върху барикадите и повали една полицайка. Партньорите ѝ я издърпаха настрани, за да е в безопасност, а останалите се струпаха пред тях, размахвайки палки. Оглушителен вой на сирени раздра въздуха, когато две полицейски коли потеглиха направо по тротоара към разбунтувалата се тълпа. Срещу нас се надигаше опасен бунт.

Огледах се внимателно наоколо, не пропуснах и покривите, изплашен да няма още изстрели. И в този миг проехтя гласът на госпожица Каръл.

— Ти, лъжлива свиньо, ти уби момчето ми! — изпищя тя.

Втурна се към мен, изненадващо ловко за жена на нейната възраст. И ми заби такъв юмрук в корема, че ми изкара въздуха.

— Не, не го направихме ние — извиках аз.

Ала тя вече бе замахнала, за да ми нанесе още един по-съкрушителен удар, способен да ме повали в нокаут. Успях да го избегна, но съсухреният чичо на Ди Рей ме сграбчи за реверите и се опита да ме халоса с главата си. Докато отблъсквах ръцете му, неговата също толкова мършава жена ме удари през раменете с бастуна си. Досега неведнъж са ме били, но това надминаваше всички шантави тупаници, които бях преживял.

Докато отстъпвах, трескаво осъзнах, че камерите на репортерите вече не са насочени към тълпата, а към задника ми, налаган от побеснелите старчоци. Това направо взриви тълпата и хората от двата края на квартала започнаха да се сливат, докато трескаво рушаха барикадите и пращаха останките върху покривите на полицейските автомобили. Двама униформени ми се притекоха на помощ и разблъскаха нападателите. Джо Хънт сграбчи ръката ми и ме задърпа със себе си назад към автобуса на техническата служба към нийоркската полиция.

— Извикай подкрепление! — изкрещя той. — Докарай тук Две-пет, Две-шест и Три-нула. Искам ги всичките. И то веднага!

Тогава чух как някъде в далечината завиха сирените на полицейските автомобили. Подкреплението пристигаше.

ПЪРВА ЧАСТ

УЧИТЕЛЯ

1.

Чак към три сутринта най-после успях да се измъкна тайно от Харлем благодарение на един от униформените полицаи, който ми дължеше услуга.

Докато преговаряхме сред лабиринта от микробуси на новинарски агенции, полицейски барикади и полицаи за борба с уличните безредици, не открихме дори най-незначителна улика, която би могла да ни отведе към убиеца на Ди Рей.

Тази ужасно странна стрелба сбъдна най-лошите кошмари на полицаите. Колкото и свидетелства да бяха представяни в подкрепа на версията, че полицията не е виновна за убийството на Ди Рей, тълпата продължаваше да ни подозира.

Подбудителите на вълнения, заклетите любители на всякакви теории за конспирации, както и многобройните им познати в нюйоркските медии, потриваха доволно ръце.

И ако това не беше достатъчно, за да изпия цяла опаковка „Прилосек“^[1], щеше да го стори планината от доклади и други спешни документи, които трябваше да попълня на сутринта. По-скоро предпочитях още един порой от ругатни от пралелята на Ди Рей.

Когато полицейският автомобил ме остави пред сградата на Уест Енд авеню, където се намираше апартаментът ми, вече изнемогнах от умора. Смазваха ме натрупаното напрежение и тревогата за това, което предстоеше. Едва не се препънах пред вратата. Отчаяно се нуждаех от няколко часа спокоен сън. Точно като някой, който с дни е бродил из пустинята в търсене на оазис.

Но оазисът се оказа мираж. Портиерът особняк Ралф, емигрант от Доминиканската република, изглежда, ужасно се подразни, че съм го събудил. Харесвах Ралф, но сега не бях склонен да понасям киселото му настроение и му го показах с навъсен поглед.

— Винаги съм готов да си разменим професиите, Ралф, само кажи — заявих.

Той сведе очи в знак на извинение.

— Тежка нощ ли имахте, господин Бенет?

— Утре ще прочетеш за нея в „Таймс“.

Когато най-после се намъкнах в апартамента, тънещ в мрак, действително се почувствах у дома, защото под подметките ми заскърцаха разхвърляните из коридора цветни моливи и миниатюрни кукли. Едва успях да заключа служебния си пистолет и пълнителите в моя шкаф в коридора. После, напълно изцеден, се тръшнах върху един от високите столове на кухненския блок.

Ако жена ми — Мейв, още бе тук, сега щеше да е включила печката и да ми подава изстудена бира „Будвайзер“, докато пържи нещо вкусно — пилешки крилца или чийзбургер, но без да пести бекона. Благодарение на божествената си мъдрост и на опита си като съпруга на полицай, тя отлично знаеше, че единствената панацея за мрачната реалност по улиците е освежаваща студена бира, душ и легло, с топлото ѝ тяло до мен.

С изненадваща яснота, която проникна през умората, осъзнах, че тя не само беше моята любима — тя бе моята опора в живота. В ужасни нощи като тази тя ме слушаше с часове, ако имах нужда да говоря. И ме разбираше, без да пита, когато не можех...

Точно в такива нощи повече от всичко друго на света копнеех да усетя как пръстите ѝ ме гаят нежно по врата, докато тя ме уверява, че съм сторил всичко по силите си. Че понякога сме безсилни да направим каквото и да било. Аз я прегръщах през кръста и всички съмнения, стрес и чувство за вина се стопяваха сякаш с магическа пръчка.

Мейв умря преди почти една година и през цялото това време не открих начин да се примиря със загубата ѝ — вместо това липсата ѝ ставаше все по-осезателна и мъчителна.

Веднъж трябваше да присъствам на погребението на един самоубиец и тогава чух как майка му цитира поема от Една Сейнт Винсът Милей. Години по-късно стиховете продължаваха да отекват в ушите ми — като песен, която не можеш да си избиеш от главата.

Оставете ги да си отидат красиво, с нежно примирение...

Знам. Но не искам и не мога.

„Не знам колко дълго ще мога да живея без теб, Мейв“, казах си. Неволно клюмнах. За да не рухна, опрях лакти върху плота.

Но подскочих рязко, като забелязах, че лявата ми ръка е потънала в някаква лепкава локва. Огледах я, помирисах, после вкусих — сладко желе от грозде, от най-доброто, което правеха в Уелс, бе полепнало не само по пръстите ми, но и по целия ръкав на сакото ми.

Да живея без теб не е единственото непоносимо нещо, казах на Мейв, докато се изправях на уморените си нозе, за да потърся хартиена кърпа за бърсане.

Как да се грижа за нашите деца така, както само ти можеше?

[1] Лекарство за предпазване от язва на стомаха. — Б.пр. ↑

2.

Да, признавам безсилието си на семейния фронт. Дори не успях да открия хартиените кърпи. Изплакнах с вода, доколкото можах, желето от ръкава си, а после сложих сакото в дрешника, където бяха събрани дрехите за химическо чистене. Но късметът ме споходи, когато надникнах в хладилника. Видях на лавицата пакетирани макарони, както и кутия светла бира, забутана в отделението за напитките зад половин пакет със сокове „Капри“. Включих микровълновата печка и тъкмо се наках да си отворя спасителната кутия с бира, когато някъде от тънеция в мрак апартамент се разнесоха звуци, от които можеше да ти настръхне косата. Нещо като вой и стенание, последвано от продължително накъсано бърборене. После се повтори, но с друг глас.

Докато бавно оставях на плота недокоснатата си напитка, бях осенен от един от онези редки мигове на проблясък, за които бях чел някъде. Макар че още не бях сигурен каква е причината за тези шумове, някакъв дълбоко вкоренен в мен инстинкт ми подсказа, че това е сигнал за опасност, от която всеки със здрав разум трябва да побегне на мига.

Напук на здравия разум, запристъпях надолу по коридора в посоката на звуците. Надникнах зад ъгъла и се заковах на място, като зърнах светлата ивица под вратата на задната баня. Пристъпих на пръсти и бавно натиснах дръжката.

И се вцепених. Гледах, онемял от ужас. Инстинктите не ме бяха подвели. Трябваше да избягам, когато още имаше възможност.

Не едно, не две, а три от децата ми повръщаха залпово във ваната. Приличаше на сцена от филма „Екзорсистът“, само че всичко бе умножено по три. Залитнах назад, когато Рики, Бриджет и Криси отново се напънаха да изригнат вътрешностите си, като всеки пристъп на повръщане накрая пораждаше следващия, сякаш се опитваха да угасят лагерен огън.

Представих си как вулканите Везувий, Кракатау и Сейнт Хелън изригват заедно.

Преди да успея да се окопая, направих грешката да си поема дъх. Стомахът ме присви. Мислено благослових късмета си, че не бях ял нищо по време на обсадата в Харлем, както и че не бях хапнал от макароните. Иначе към повръщащите щеше да се присъедини още един участник.

Мери Катрин, моята ирландска детегледачка, беше застанала зад децата. Златистите ѝ къдрици бяха изскочили изпод кърпата за глава, докато тя трескаво бършеше повърнатото. Благоразумно бе нахлузила на ръцете си дълги до лактите гумени ръкавици и закрила лицето си с друга кърпа. Ала по очите ѝ — обикновено кристалносини, а сега влажни и помръкнали — разбрах, че е изтощена също като мен.

Тя ми махна забързано, сетне дръпна кърпата от лицето си и ми каза на своя напевен ирландски:

— Майк, помниш ли, че преди да тръгнеш за работа, ти споменах, че Криси ми се вижда леко преbledняла?

Кимнах мълчаливо, докато все още се мъчех да схвана кошмарната ситуация.

— Мисля, че се е заразила от грипа, върлуващ в училището — обясни ми Мери Катрин. — Съжалявам, но тая чума ни връхлетя.

Прекръстих се с напълно сериозен вид, опитвайки несръчно да се пошегувам само за да поразведря напрежението. Но явно и на двамата никак не ни беше до шеги. По начина, по който се развиваха събитията, това наистина приличаше на чумна епидемия.

— Аз ще се занимавам с децата, Мери — казах ѝ, като взех от нея парцала. — Поемам смяната.

— Не! — възмути се тя. — Шишето с тилебол е в шкафа над мивката, но свършихме сиропа за кашлица, така че...

— Достатъчно — прекъснах я, като посочих стълбите, водещи към стаята ѝ на горния етаж, която преди използвахме като помещение за прислужницата. — Не ми трябва още някой да се разболее, та и за него да се грижа.

— О, така ли? И какво те кара да мислиш, че самият ти няма да прихванеш? — Скръсти ръце с упоритост, която вече добре познавах. — Само защото си кораво ченге ли?

Въздъгнах.

— Не... Защото нямам време за болести. Иди да спиш и на сутринта ще поемеш хлапетата, става ли? Тъкмо от това имам нужда.

Тя махна с ръка, след което ме удостои с уморена, но мила усмивка.

— Никого няма да успееш да излъжеш — заяви Мери Катрин. — Но ще се съглася.

3.

След като тя си тръгна, застанах заедно с децата.

Наистина ги обичах. Но аз съм пазител на такова многочислено потомство, че дори Майка Тереза би потърсила помощ.

Как иначе да се действа, ако се изправиш пред редиците на фамилия Бенет? Тринадесетгодишната Джулиана, дванадесетгодишният Брайън, единадесетгодишната Джейн, десетгодишният Рики, деветгодишният Еди, близначките Фиона и Бриджет — на осем години, шестгодишният Трент, петгодишната Шона и четиригодишната Криси. Общо десет, като от децата две са латиноамериканци, две — афроамериканци, има и една корейка, а останалите са от бялата раса. Всички са осиновени. Да, знам, звучи много впечатляващо. Малко семейства разполагат с такъв многонационален бейзболен отбор, плюс един резервен играч.

Поначало идеята беше на Мейв. Започнахме да осиновяваме нейните „бездомни ангели“, както тя наричаше нашата банда, много преди Бранджелина да се развихри. Кой от нас би могъл да предвиди кошмарната ѝ смърт от рак, и то само на тридесет и осем години?

Но, слава богу, не бях съвсем сам. Мери Катрин се появи като божи дар тъкмо когато Мейв умираше и по някаква необяснима, но милостива причина още не бе побягнала с писъци от дома ни. Моят своенравен дядо Шеймъс беше енорийски пастор към църквата „В името божие“, намираща се само на една пряка от нашия дом. Той така ловко подреждаше работите си, че да ми помага за децата и да изказва на воля неодобрението си от мен. Но мърморенето му бе съвсем поносима цена за помощта му.

Ала беше почти невъзможно да се грижа за малките си питомци дори когато майка им още бе жива и те бяха напълно здрави. Какво ще правя сега, ако апартаментът ще трябва да се превърне в детско болнично отделение?

Хиляди тревоги гъмжаха в главата ми, и без това вече силно стресирана. Как да откарам здравите деца на училище? И как да заведа болните на лекар? Колко са заразените? Платих ли навреме месечната

вноска за здравната застраховка? Ами пропуснатите училищни занятия? Във въображението ми като призрак изплува фигурата на педантичната сестра Шийла — строгата директорка на училището.

Обхванах челото си с длани и поех дълбоко дъх. Напомних си, че съм обучен да решавам и най-трудните проблеми. Ще се справя и с това. Беше временно затруднение — доста сериозно, разбира се, но ще е за кратко. Като при всяка ситуация, в която целта е да оцелееш, най-лошото, което можеш да сторя, бе да изпадна в паника.

Наведох се над Криси, най-малката ми дъщеря, когато тя захленчи, напъвайки се докрай. През горницето на пижамата ѝ, щампована с картинки от играта „Бекардигънс“, усетих как изгаря от треска. В същото състояние бяха и Рики, и Бриджет. Всичките зареваха за джинджифилова лимонада.

Идеше ми и на мен да ревна, докато трескаво търсех някаква кърпа, останала неизползвана от Мери Катрин. Май нямаше да пестя от бутилката „Джак Даниълс“.

4.

Мъжът в елегантно скроения двуреден костюм „Живанши“ приключи сутрешните си занимания с обичайните за него ловкост и бързина. След като прозря истината, много неща в живота му се промениха — вече бе *нов човек*, — но превъзходната му интелигентност и уменията му останаха непокътнати.

Щом пристъпи в гаража на внушителната къща в Локъст Вали, чу включването на пръскачките по моравата зад себе си. Погледна черния циферблат на своя „Ролекс“ — сочеше седем сутринта. Отлично: според плана за днес дори беше подранил, точно както искаше.

Отвори лъснатата до блясък врата на беемвето 720Li, метна куфарчето „Луи Вюитон“ на седалката до шофьора и настани дългите си мускулести крака под волана. Нагласи огледалото за обратно виждане, за да може да улавя отражението си. Имаше мъжествени черти, права черна коса, спускаща се до яката му, и пронизващи, почти сини очи. Наистина наподобяваше модел от рекламите в списание „Венити Феър“. Усмихна се, като показва трапчинките си и съвършените си, блестящо бели зъби.

„Имам всичко, нали?“, помисли си той.

Веднага щом завъртя ключа на стартера, дванадесетцилиндровият двигател на луксозното беемве седан се пробуди за живот с прецизно регулирана експлозия.

Жалко, че това „всичко“ не беше достатъчно.

Докато двигателят загряваше, Новия човек извади от вътрешния джоб на сакото с копринен хастар смартфона си „Палм Трео 750“. Тази малка джаджа можеше да прави всичко: с нея се провеждаха телефонни разговори, изпращаха се имейли, сърфираше се в интернет. Кликна върху мениджъра на задачите от менюто и отвори файла, върху който работеше.

Там бе записан манифестът, обявяващ мисията му — кратко писмено изложение на неговите цели, философия и амбиции. Всъщност беше заимствал изцяло идеята от филма „Джери Магуайър“.

В него героят на Том Круз изпращаше послания за мисията си, преди да започне да побърква всички около себе си.

Точно това щеше да направи днес Новия човек.

Само дето не беше филм.

Все още харесваше Том Круз въпреки клоунското му кривене в шоуто на Опра, с което се бе направил на пълен глупак. Може би това се дължеше на леката прилика помежду им, но Новия човек го възприемаше по-скоро като модел за подражание, нещо като духовен брат. Том Круз беше перфекционист, несравним професионалист, победител — също като него.

За стотен път препрочете документа. Знаеше, че е напълно завършен. Единственият проблем бе как да го подпише. Нямахше как да използва истинското си име, а *Новия човек* не звучеше достатъчно впечатляващо. „Е, ще ми хрумне нещо“, каза си той, изключи смартфона си и го прибра в джоба на самото си. Винаги така ставаше с важните решения.

С уверен жест натисна бутона за отваряне на вратата на гаража и се облегна на седалката. Беше с гръб към дневната светлина, проникваща през повдигащата се врата.

В следващия миг отново погледна бегло огледалото за обратно виждане — тъкмо навреме, за да види огромната решетка на форда „Линкълн Навигейтър“, паркиран на сред автомобилната алея.

Успя да удари спирачките в последния момент — преди да блъсне блестящата му решетка и да я превърне в плетеница от усукан метал.

Стисна гневно зъби и превключи скоростите. Проклетата Ерика! Защо трябваше да остави чудовищния си СУВ *точно* тук, където не можеше да го заобиколи? Сега се налагаше да се върне в къщата, да намери ключовете, да го отмести, след което отново да седне зад волана на беembeто. Сякаш не го чакаха спешни задачи. Като че ли нямаше важни дела. Как Ерика да проумее това — тя *никога* не бе имала нищо важно за вършене.

Сега нямаше и да има.

Тази мисъл го накара да се почувства малко по-добре, но като се върна след три минути, гневът му отново изригна. Не му оставаше никакво време.

Толкова силно завъртя ключа за запалването, че го огъна. Натисна до ламарината педала за газта и подкара форда на заден ход. Четиридесет и три сантиметровите гуми на СУВ-а изскърцаха от рязкото потегляне, докато се триеха по каменната настилка, подредена на рибена кост. Но вместо да вземе завоя на алеята, той продължи направо през безупречно поддържаната морава. От бясното въртене гумите заораха дълбоко в меката почва и разпръснаха наоколо чимове със зелена трева.

Като остави включен двигателя на форда, с много по-внимателни маневри паркира беемвето на пустата улица в предградието. Сега вече се чувстваше малко по-спокоен. Почти бе приключил с разчистването на този боклук и се бе озовал отново в изходно положение, като все още не бе изостанал от графика си за деня.

Тогава, тъкмо когато се канеше да влезе във форда, за да го върне на предишното му място, от пръскачката на моравата бликна силна струя студена вода и обля дизайнерския му костюм от раменете до кръста.

Сините му очи пламнаха от ярост и едва не заблъска с длани по кормилото. Но навреме си спомни за сеансите за справяне с гнева, на които го бяха изпратили преди няколко години. Онази психотерапевтка бе наблегнала върху техниката за обуздаване на опустошителния му гняв: да преброи до десет, да диша дълбоко със стиснати до болка юмруци, докато си представя, че стиска портокали.

Стискай портокалите — сякаш чуваше да му диктува успокояващият й глас. — И после изцеди, изцеди, изцеди сока.

Реши да изпробва метода. *Стисни и изцеди. Стисни и изцеди.*

Пръскачката отново обля форда и опръска лицето му през отворения прозорец.

— Ще ти покажа как се овладява гневът, шибана кучко! — озъби се той и стовари крака си върху педала за газта.

Разпръсквайки чимове и парченца от каменната настилка, фордът полетя напред през гаража и се заби в задната стена с петдесет и шест километра в час. Трясъкът отекна като бомба, избухнала в телефонна кабина. Във въздуха наоколо полетяха отломки и се извиха облаци прах.

Успя да се добере до стартера покрай издулата се въздушна възглавница, изключи двигателя и се измъкна от седалката. Възцари се

приятна, успокояваща тишина, като се изключи съскацият радиатор и приглушените струи от изскачащите пръскачки по моравата.

— Това ще ти е за урок — изрече.

И замря.

Ще я научи... *Учител.*

Да, това беше — съвършеното име, което търсеше!

— Ерика, най-после да свършиш нещо полезно — тихо додаде той.

Измъкна смартфона от измокреното си сако и го включи.

Най-отдолу в манифеста за мисията му, под „С най-добри пожелания“, дописа върху светещия екран: Учителя.

За последен път провери името на получателя на съобщението, за да е сигурен, че е правилно изписан адресът на „Ню Йорк Таймс“.

След което натисна бутона за изпращане.

Прибра смартфона в джоба си и пое надолу по елегантната извивка на алеята към чакащото го беемве.

Не беше за вярване. Най-после го постигна.

Той беше Учителя, светът — неговите ученици. Наближаваше началото на първия учебен час.

5.

Учителя остави беемвето 720Li в основната зона за паркиране в Локъст Вали, край жп гарата на Лонг Айланд, между спортен мерцедес SL600 и рейндж роувър HSE. Дори колите в Локъст Вали подсказваха колко заможни бяха тузарските му съседи.

Изключи двигателя и провери сакото, проснато на задната седалка, за да изсъхне. Топлото слънчево време помогна за възстановяването на елегантния вид на финия плат. Никой нямаше да забележи малките следи от влагата.

Доброто му настроение отново се върна. Всъщност дори се чувстваше страхотно. Нещата се подреждаха според желанията му. Усецаше се като бог. Започна да си подсвирква първата ария от „Идомей“ на Моцарт, грабна куфарчето „Луи Вюитон“ от седалката до шофьора и излезе от колата.

Когато наближи платформата, забеляза висока бременна жена, която буташе детска количка.

— Позволете ми да ви помогна — заговори я той.

Със свободната си ръка хвана предната ос на количката и я вдигна, за да изкачат стъпалата. Количката беше от онези сложни модели „Бъгабу“, скъпи както всичко тук наоколо. Самата майка също изглеждаше великолепно. Главозамайващо привлекателна блондинка, малко над тридесетте, с гривна с диаманти, проблясваща ослепително на дясната ѝ китка. Не забелязваше ли, че гърдите ѝ на практика бяха изскочили от плътно прилепващата блуза, опъната над издутия ѝ корем, запита се той. *Да*, отговори си сам. Всичко в нея беше много примамливо — точно както го харесваше.

Усмихна се, когато тя огледа преценяващо костюма му „Живанши“, обувките „Прада“ и загорялото му лице с изсечени черти. Разбира се, че остана впечатлена. Имаше представителен вид на мъж с много пари, безпогрешен вкус и дързост. Рядко срещана комбинация.

— Много ви благодаря — промълви тя и отклони поглед към спящото момченце с ангелско лице в количката. — Можете ли да си представите — вчера се прибрахме от Малдивите, днес по обед имам

среща в ресторанта „Джийн Джорджс“, която просто *не мога* да отменя, а по време на полета бавачката ни напусна. Трябваше да я оставя там. — Сниши глас и продължи със закачлив, почти заговорнически тон: — Не искате ли да си купите едногодишно бебе?

Учителя остана задълго загледан в очите ѝ. Беше от онези погледи, които намекваха, че той е всичко, което си е представяла, и още много, много повече. Устните ѝ леко се разтвориха, докато го гледаше унесено.

— Бих го наел за час или два, но само ако майка му върви с него — отвърна ѝ той.

Младата красавица се изви гъвкаво като котка и му се усмихна игриво.

— Вие определено сте едно лошо момче, нали? — рече тя. — Ходя в града два-три пъти седмично, обикновено по това време и винаги сама. Може би отново ще се срещнем, лошо момче. — Съществува, олицетворение на елитна модерна майка, му смигна, след което се понесе нататък на отворените си обувки „Шанел“, демонстрирайки дългите си здрави нозе и заоблени бедра.

Учителя остана там, напълно озадачен. *Лошо момче?* Със забележката си искаше да засегне тази курва, да я засрами като позор за човешкото достойнство. Нима сарказмът му не беше ясен? Тя очевидно не го бе проумяла.

Беше достатъчно ясен. Проблемът беше, че не можеш да засрамиш някого, който няма срам.

Имаше период в недалечното минало, когато би използвал страхотния си чар, за да ѝ вземе акъла и да я замъкне в някой хотел, за да се отдаде на садистичната си похот, още повече възбуден от бременност ѝ.

Но онзи мъж вече го нямаше и никога повече нямаше да го има — беше някой, останал назад в прахта, докато той напредваше по пътя, който щеше да го превърне в Учителя.

Сега му оставаше само да си представи как я пребива до смърт с количката „Бъгабу“.

Тътенът от пристигналия влак на метрото към центъра на Ню Йорк отекна в ушите на Учителя. Тежката композиция леко разтърси бетонната платформа под краката му.

— Всички да се качват! — провикна се кондукторът от разтворилите се със звън врати.

„Следващата спирка — помисли си Учителя, като се присъедини към другите пътници във вагона — има страхотно име: *Откровение*“.

6.

Един час по-късно Учителя стъпи на платформата на спирката на Тридесет и четвърта улица, където се пресичаха втора и трета линия на метрото. Беше в разгара на пиковия час, осем и половина сутринта. От единия си мрачен край до другия бетонното островче бе претъпкано с всички видове човешки отрепки.

Отиде до предпазната линия по края на платформата, близо до южния край, откъм центъра на града. От дясната му страна се мотаеше някакъв безделник, вонящ като канализационна шахта, а от лявата млада жена — от ония, които не познават друг транспорт, освен метрото — шумно бърбеше по мобилния си телефон.

Учителя се опита да не обръща внимание и на двамата си съседи. Трябваше да мисли за много по-важни неща. Но докато това му се удаде с бездомника, се оказа невъзможно да заглуши гласа на безсрамната млада кучка, наказваща околните с подробности от досадния си, безсмислен живот.

Следеше я само с периферното си зрение. Беше на осемнадесет или деветнадесет, висока и слаба, но също като пискливия ѝ глас, цялата ѝ външност бе предназначена единствено за да привлича вниманието на околните: мургав тен, избелена до неестествено бяло коса, огромни слънчеви очила и розов възкър моден суичър с качулка, разкриващ диаманта на пъпа ѝ, а отзад — една от онези тъпи татуировки, точно над задника ѝ.

Заставен да слуша брътвежите ѝ за операцията от херния на чистокръвния ѝ дакел, излизаци от натъпканата ѝ с бийгъл с лук уста, той, без да иска, все повече и повече се навеждаше към вонящия скитник.

В далечината на тънещия в мрак тунел просветнаха двата фара на идващия влак на метрото. Учителя си отдъхна — скоро щеше да се отърве от мимолетното мъчение.

Но куклата „Барби“ в човешки облик пристъпи по-близо до ръба на платформата, като пътьом го забърса с лакът. От нагризаната ѝ

закуска изпадна късче топено сирене и се плъосна точно върху бомбето на обувката му „Прада“.

Той се втрени невярващо — отначало към обувките си за шестстотин долара, после към нея, докато очакваше извинението ѝ. Само че потънала в просташката празнота, която наричаше свой живот, тя или не забеляза, или въобще не ѝ пукаше, че бе обидила едно дружелюбно човешко същество.

Внезапно почувства лекота в стомаха си — омраза и презрение, простиращи се отвъд обикновения гняв.

Но също толкова бързо се превърнаха в жалост. Тъкмо хората като нея трябваше да образова.

Направи го! Веднага! Това е чудесна възможност. Започни мисията! — връхлетя го вълна от гласове в главата му.

„Но Планът — възрази той. — Не трябва ли да се придържам към Плана?“

Не може ли да грабнеш шибания бонус, когато ти падне, задник такъв? Импровизирай, завладявай, забрави ли? Веднага!

Учителя затвори очи.

„Много добре — каза си. — Така да бъде“.

Младата жена едва ли тежеше повече от четиридесет и пет килограма. Достатъчно бе само да я тласне леко с бедрото си, за да я изхвърли извън ръба на платформата.

Прекалено шокирана дори да се разкрещи, тя размаха ръце в празното пространство, преди да плъосне татуирания си задник върху релсите, на метър и двацет по-долу. С изящен синхрон мобилният ѝ телефон тупна до нея точно в същия миг, щом влакът се зададе.

„Да!“, помисли си Учителя. Това бе предзнаменование — безупречно начало!

Сега тя крещеше с пълно гърло. Устата ѝ зееше широко. Можеше да побере топка за тенис. За пръв път в живота ѝ, вместо лигави тъпотии, от гърлото ѝ се изтръгна нещо непринудено, човешко. „Поздравления — каза си той. — Не вярвах, че ще го направиш“.

Но не биваше да показва задоволството си.

— О, боже мой! Тя скочи! — провикна се.

Тя се опитваше трескаво да се измъкне от релсите с треперещите си ръце, но краката ѝ не помръдваха. Може би се беше ударила лошо

при падането. Той успя да чуе думите малко преди да бъдат удавени от грохота на връхлитащия влак:

— Помогнете ми! Някой да ми помогне, моля ви! Господи...

„Жалко, че изгуби телефона си. Можеше да извикаш помощ!“, искаше му се да ѝ изкрещи вместо отговор. Знаеше, че трябва да се махне, но лазещата глезла и изумената разнолика тълпа бяха твърде приятна гледка, за да се лиши от нея.

И тогава буквално от нищото се появи спретнато облечен латиноамериканец на средна възраст. Той на мига избута хората и се хвърли към релсите. Сграбчи момичето чевръсто — като пожарникар, сякаш цял живот тъкмо това бе правил.

Което означаваше, че може да е ченге.

В същия миг някой в тълпата извика:

— Тя не скочи — той я блъсна! Онзи, с костюма!

Учителя моментално извърна глава в посоката на гласа. Една съсухрена приведена старица със забрадка сочеше към него.

Хората от платформата се струпаха до ръба и обкръжиха героя и момичето. Приближаващият влак изсвири, а изпод колелата се разхвърчаха огнени искри заради рязко натиснатите спирачки. Беше на не повече от седем метра от младата жена, когато гората от ръце, протегнати за помощ, я измъкнаха на безопасно място върху платформата.

— Ти! Ти я блъсна! — разпищя се старицата, все още сочейки към Учителя.

„Сигурно се шегуваш“, помисли си мъжът, напълно вбесен. Не само че Белият рицар се появи изневиделица и я спаси, но сега някакво скапано бабе го бе видяло. Засърбяха го ръцете да грабне и нея и да я хвърли под все още движещия се влак.

Но вече всички глави се бяха извърнали към него. Той пусна в ход най-очарователната си усмивка и притисна показалец към слепоочието си.

— Тя е откачена — изрече и се отдръпна назад.

Ала вместо да се качи във вагона, той се обърна и закрачи най-нехайно. Хората продължаваха да го гледат, но никой не се осмели да предизвика изискан мъж като него заради обвинението на една жалка старица.

Но щом стигна до стълбите, той ги изкачи забързано и се огледа за преследвачи, просто за всеки случай. Невероятно, къде се дяна прословутата апатия на нюйоркчаните от доброто старо време? *Истински позор!*

Все пак имаше какво да научи от експериментите. Сега знаеше, че за нищо на света не бива да се отклонява от Плана, независимо колко голямо бе изкушението.

Учителя примигна, когато се озова в различния свят над земята. Тая сутрин, както винаги, Седмо авеню бе претъпкано с хора — хиляди, десетки хиляди.

Добро утро, ученици, безмълвно си каза той, докато се насочваше към водопада от светлини на Таймс Скуеър.

7.

Повече от час ми отне измиването, бърсането, раздаването на лекарствата на децата и настаняването им по леглата. Напъхах се под завивките едва след четири сутринта. Навън, през прозореца на спалнята ми, небето вече започваше да просветлява над Ийст Сайд.

Къде остана времето, когато намирах нощното бдение за забавно? Това беше последната ми мисъл, преди да потъна в мъртвешки сън.

Сякаш някой щракна с пръсти, когато очите ми отново се отвориха. Цяла соната от кашляне, кихане, подсмърчане и оплакване от ранното събуждане ехтеше с пълна сила пред отворената врата на спалнята ми. На кого, по дяволите, му трябваше будилник?

Да си самотен родител е тежко по много причини, но докато лежах, вперил поглед в тавана, осъзнах кое е най-лошото: че няма кой да ме смушка с лакът в ребрата и да промърмори:

— Твой ред е.

Някак си успях да се изправя. Още две от децата се бяха разболели: Джейн и Фиона бяха в банята, за да се присъединят към повръщалния Бенет. Внезапно ме осени откачена, но приятна фантазия — може би всичко е само кошмар.

Но тя продължи само секунди, после чух как шестгодишният ми син Трент простена от спалнята си. Сетне той избъбри смразяващо предупреждение — най-лошото, което може да сполети някой родител.

— Мисля, че ще повърна — потрепери тънкият му гласен.

Втурнах се към кухнята тъй забързано, че хавлията ми се развя зад мен като пелерината на Батман. Извадих кесията от кофата за смет и спринтирах обратно до стаята на Трент с празната кофа в ръка — и отворих вратата тъкмо когато той вече повръщаше от горното легло.

Предположенията на Трент се оправдаха. Стоях безпомощен, докато се чудех кое бе по-голямото зло. Това, че изстреляното като снаряд повръщано бе съсипало пижамата му, чаршафите и килима. Или че съм принуден да наблюдавам поредната зловеща сцена от „Екзорсистът“.

Подхванах го внимателно под мишниците и го вдигнах от леглото, като изтърсих остатъците от повръщаното върху пода. После, както си беше разплакан, го отнесох под душа. Идеше ми и аз да ревна. Нямаше да помогне, но ако споделях страданията си с останалите, поне нямаше да се чувствам така самотен.

През следващия половин час, докато раздавах на децата тилебол, джинджифилова лимонада и бисквити против повръщане, се питах каква бе процедурата за обявяване на бедствие от национален мащаб. Знаех, че обикновено се използваше за определени географски райони, но моята фамилия съставляваше значителна част от населението на Роуд Айланд, най-малкия от всичките петдесет щата.

На всеки пет минути проверявах Криси, нашето бебче. Тя още излъчваше повече топлина от радиатора. Това означаваше, че телцето ѝ се бореше с вируса, или нещо подобно? Или трябваше да го възприемам по друг начин — колкото по-висока е температурата, толкова повече трябваше да се тревожа?

Къде беше Мейв, за да ми обясни по нейния сладък, но разумен начин какъв точно идиот съм?

Раздиращата кашлица на Криси отекуваше като гръмотевица в ушите ми, но когато се опита да заговори, гласецът ѝ бе като немощен шепот.

— Искам мама — ревна тя.

Аз *също, мила* — казах си, като направих единственото, което можех: да я гушна в прегръдката си. — *И аз искам нашата мама.*

8.

— Тате? — повика ме петгодишната ми дъщеря Шона, докато ме гледаше от вратата на кухнята. През цялата сутрин ме следваше по петите като предан адютант, доставящ рапортите от фронтната линия до обречения на поражение генерал. — Тате, свършили сме портокаловия сок... Тате, на Еди не му харесва фъстъченото масло.

Вдигнах ръка да ме изчака, докато се вирах отчаяно в микроскопичния надпис на санскрит върху шишето с детски сироп за кашлица. За кого от пациентите ми трябваше? Опитах се да си спомня. Аха, за Криси. Една чаена лъжичка за деца от две до пет години или за човек с тегло под двадесет и един килограма, успях да дешифрирам най-важното. Нямах ясна представа колко тежи тя, но тъй като беше на четири и половина, реших да ѝ дам една лъжичка.

— Тате? — отново ме повика Шона точно когато таймерът на микровълновата печка започна да пици като ядрен реактор на прага на избухването му. В суматохата с грижите за болните и изпращането на здравите на училище нашето домакинство се бе озовало в състояние на тревога от трета степен, само с две степени под максималната бойна готовност.

— Да, скъпа? — провикнах се, за да надвикам шумотевницата, докато се оглеждах за пластмасовата чашка за отмерване на дозите от сироп, изчезнала без никакво предупреждение.

— Еди си е обул чорапи от два различни цвета — обяви тя тържествено.

Прихнах от смях и едва не изпуснах сироп за кашлица. Но тя изглеждаше толкова сериозна, че трябваше да изобразя строга физиономия.

— С какви цветове? — заинтересувах се.

— Черен и син.

Най-после нещо по-просто, като за мен.

— Всичко е наред — уверих я. — Дори е много готино. Той е истински моден законодател.

Отказах се да търся чашката за измерване на сиропа — в момента можеше да е къде ли не по планетата — и започнах да се оглеждам за някакъв заместител. Блуждаещият ми поглед попадна върху най-големия ми син — Брайън, който закусваше с овесена каша на кухненската маса, само на метър от мен.

— Хей! — възмутено викна той, като му измъкнах лъжицата от ръката.

— Всичко е позволено в любовта и особено на война — обясних му, докато избърсвах неговата лъжица в хавлията си.

— Каква война? Господи, та аз само се опитвам да си изям закуската.

— Сърбането много върви с овесената каша. Опитай. Тъкмо наливах дозата от сиропа, когато забелязах как в кухнята надвисна напрегната тишина.

— Добро утро, Майк — обади се зад мен Мери Катрин. — Какво си мислиш, че правиш с тази лъжица?

Опитах се да я даря с най-топлата си усмивка, докато се мъчех да измисля някакъв отговор.

— Хм, чаена лъжичка си е чаена лъжичка, нали? — започнах аз.

— Но не е за лекарства. — Мери Катрин остави пазарската чанта на плота и измъкна нова кутия с детски сироп за кашлица. — Това използва цивилизованото човечество — поясни, като извади мерителната чашка и ми я подаде.

— Тате? — отново се обади Шона.

— Какво искаш да кажеш? — запитах я за хиляден път тази сутрин.

— Много си задръстен! — И се втурна по коридора, кискайки се.

Задръстен или не, но никога досега в живота си не съм се радвал толкова много да видя някого, както Мери Катрин в момента.

— Ти се заеми с лекарствата — казах ѝ, докато вземах кофата, пълна с повръщано. — Аз ще продължа с почистването на мръсотията.

— Добре — кимна ми тя и внимателно наля от сиропа за кашлица в чашката. После ми я подаде с дяволита усмивка. — Не искаш ли и ти една доза, за да се ободриш?

— Щом казваш. Но ще е по-добре да я прокарам с една бира.

— Още е рано за бира, но ще ти направя кафе.

— Ти си истинско съкровище, Мери — въздъхнах аз.

Докато се провирах покрай нея в стесненото пространство на кухнята, внезапно ме озари откритието, че тя е едно топло и прекрасно чудо. Може би беше прочела мислите ми, защото ми се стори, че видях как се изчерви, преди да се извърне припряно.

Беше донесла и цяла камара продукти, включително пакет хирургически маски. Въръжихме се с тях и останалия един час посветихме на лечението на болните. Всъщност, като казвам *ние*, имам предвид нея. Докато се придържах към ролята си на обикновен помощник, изпразвайки кофата и подменяйки чаршафите, тя се погрижи за раздаването на лекарствата и за приготвянето на оцелелите за училище.

Само след двайсетина минути стенанията на умиращите секнаха, а здравите бяха строени в предната стая, подравнени, измити, сресани и дори с правилно подбрани чорапи. Моята лична Флорънс Найтингейл бе направила невъзможното. Лудницата почти изцяло беше под контрол.

Почти. По пътя към вратата Брайън, най-големият ми син, внезапно се преви одве и се хвана за корема.

— Ох, никога не съм се чувствал толкова сторещен — простена той.

Мери Катрин не се поколеба нито за миг. Притисна opakото на дланта си към челото му, за да провери температурата му, след което леко плъзна пръсти отстрани по ухото му.

— Болен си, ама от грипа „не ми се ходи на училище“. Мислиш ли, че не знам за днешното ти контролно по математика? Размърдай се, симулант такъв! В тази къща си имам достатъчно грижи, за да се занимавам с твоите номера.

Като излязоха, направих нещо, което бях отписал от графика си за тази сутрин. Усмигнах се с наистина добро настроение.

Националната гвардия може най-спокойно да се разпусне, казах си. В безнадеждни ситуации човек се нуждае само от една млада и симпатична ирландка.

9.

В единадесет предобед Учителя влезе в Брайънт Парк зад Нюйоркската библиотека. Все още изпреварваше графика си за днес. Спря се пред главната си квартира — апартамент под наем в квартала от Манхатън, известен с впечатляващото име Хелс Китчън (Кухнята на ада). Щом се прибра, първата му грижа бе да промени външността си от главата до петите. Вместо ролекса, взе спортния часовник „Касио“. Смени и костюма „Живанши“. Сега носеше слънчеви очила, шапка с емблемата на „Джетс“, тренировъчна оранжева фланелка с надписа на „Мете“ и широки жълти шорти за баскетбол.

Никой не би могъл да разпознае в него елегантния бизнесмен, който тази сутрин бе тласнал онази безполезна кучка върху релсите в метрото. За успеха на мисията му най-важни бяха скоростта и изненадата. Трябваше да напада мълниеносно — като кобра, да се промъква и измъква, преди някой дори да е разбрал, че е бил там. *Сливай се с тълпите, използвай ги като жив щит.* Да се възползва от многото нива на приличащата на лабиринт плетеница от улици в Манхатън. Пълна промяна на външността, след което — нов удар.

Намери в парка свободен сгъваем стол, извади от джоба смартфона си „Палм Трео“ и извика на екранчето друг жизненоважен документ, съхранен в паметта му. Манифестът за мисията му се придружаваше от Плана, съдържащ четиринадесет страници с всички задачи, които трябваше да изпълни. Прегледа го до последната, най-важната страница — дълъг списък с много точки и подточки. Почти изпаднал в транс, той го изчете бавно, като мислено проверяваше всяка възможност и си представяше нагледно как ще извърши всичко, спокоен, съсредоточен, безупречен.

За пръв път научи колко е важно да може да си представя нещата още като питчър в бейзболния отбор на Принстън. Не можеше да се каже, че притежаваше специална дарба — само имаше силен удар с дясната ръка и още в началото на деветдесетте се утвърди като способен питчър. Но неговият треньор му помогна да усвои умениято

да преодолява редиците на противниковия отбор, като си представя мислено всеки пробив с подробности.

Този тренинг го научи и на няколко техники за поваляне на играчите срещу него. Едната хватка се състоеше в плавното подаване, което му помагаше да изглежда по-бърз. Другата се свеждаше до устремното връхлитане напред, което му спечели заслужената репутация на водач на нападението.

Но тъкмо това допринесе да го изритат от отбора още в първата учебна година. Толкова устремно налетя на един рус женчо от Дартмут, че счупи каската му и му причини мозъчно сътресение. Отборът на Дартмут го обвини, че е действал съзнателно, защото онзи задник беше навлязъл много навътре в отбраната на противника. Публиката се разкрещя и започна да напуска стадиона.

Бяха прави за това, че Учителя нарочно събори онзи мексикански мангал, но грешаха за причината. Това, което го вбеси, беше готиното гадже на мексиканеца, което седеше на предния ред, подскачаше и шумно го поздравяваше при всеки сполучлив удар. Задник като оня не заслужаваше такова сладко парче. Затова Учителя реши да ѝ покаже на какво е способен истинският мъж.

Усмихна се при този спомен. Това беше последният му мач, но най-добрият в живота му. Счупи носа на тренинга на Дартмут, застанал до трета база, и едва не откъсна ухото на техния кетчър. Ако си решил да наказваш, така трябва да правиш. Лошото бе, че никога повече не видя онова момиче. Но то сигурно ще го помни до края на живота си.

Учителя с усилие се съвзе от унеса и прибра смартфона на сигурно място в джоба на шортите си. Изправи се, протегна се лениво, после се наведе и зае стартова стойка на спринтьор, със заровени в чакъла пръсти.

Сега започваше своята игра. Време беше да се заеме за работа.

В главата му отекна изстрел на въображаем стартов пистолет.

Когато се впусна в спринт, чакълът се разхвърча изпод силните му нозе.

10.

Стъпка номер едно от Плана беше да създаде димна завеса. Учителя тичаше по паважа между Четиридесет и първа и Четиридесета улица, когато съзря великолепна възможност — бизнесмен на средна възраст, пресичащ неправилно Шесто авеню.

Нападай мълниеносно, като кобра, напомни си той и тутакси промени посоката на бягане.

Врълхлетя върху костюмирания непознат като защитник, решил да блокира пътя на противниковия нападател. Преметна ръка през врата му и го повлече към завоя.

— Хей! Какво, по дяволите, правите... — ахна мъжът и опита да се освободи от хватката му.

— Ще пресичаш на зелено, а не преди това — изтананика му Учителя и го тръшна на паважа. Дръж се като човек, а не като жалко животно.

Втурна се нататък и след секунди отново бягаше с максимална скорост, напрегнал мускулите на ръцете си, нащрек за следващата си мишена. Забеляза доставчика на някакъв азиатски ресторант, забързан в южна посока по отсрещния тротоар, разблъскващ другите пешеходци, докато се клатушкаше сред тълпата.

Учителя веднага се извърна, втурна се пред прииждащите коли, за да прекоси улицата, сподирян от симфония от ехтящи клаксони, скърцане на спирачки и обилни крясъци.

Торбите с храните от доставката се разлетяха като ято подплашени гълъби, когато той се нахвърли върху доставчика и го стисна за гърлото.

Къде си се разбързал толкова? — изкрещя му в лицето Учителя. — Това тук е тротоар, а не писта за бягане. Покажи малко от шибаната си любезност. Ще го направиш ли за мен?

Отново се завтече напред, като ходилата му едва докосваха уличната настилка. Беше невероятен, непобедим. Можеше да изтича до фасадите на каньона от остъклени офис кули и да ги срути. Можеше да тича *вечно*.

— Ще ви раздрусаме! — изкрещя той в смаяните физиономии на минувачите припева от песента *We will, we will rock you!* на „Куин“. Винаги я бе ненавиждал, но точно сега му беше времето да я подпява.

Хората се спираха и го зяпаха изумено. Постоянно присъстващите по улиците умници — като продавачите на хотдог, очакващите повикване от диспечерите си таксиджии и куриерите на велосипеди — благоразумно му правеха път.

Трудно бе да привлече вниманието на хората по претъпканите улици на Манхатън, но той се справяше блестящо.

Отраженията от тъмните стъкла по фасадите на чудовищно високите небостъргачи се изливаха надолу към него като водопад. Лицето му се изкриви от широка усмивка, очите му се наляха със сълзи от щастие.

Наистина се справяше. След цялото това планиране и преодоляването на всичките препятствия най-после бе време за шоу.

Изскочи на завоя на широкото авеню и се затича колкото можеше по-бързо към дърветата в Сентръл Парк.

11.

Двайсет минути по-късно Учителя излезе от Сентръл Парк и продължи към Горен Ийст Сайд. Макар че беше пробягал повече от тридесет преки, дори не беше задъхан. Прекоси лъскавото Пето авеню и продължи на изток по Седемдесет и втора улица.

Накрая спря пред страхотна четириетажна сграда с невероятно красиви орнаменти на югоизточния ъгъл на Седемдесет и втора и Медисън авеню — най-представителния магазин „Поло“ от търговската верига на Ралф Лорън. Невероятно бижу.

Първата истинска мишена.

Учителя погледна часовника си, за да се увери, че не изостава от графика, после се огледа нагоре и надолу по страничната улица и авенюто. Никъде не се виждаха ченгета, което не беше изненадващо. Този магазин се намирал в центъра на най-гъстонаселения район в града. Около петдесетина полицаи — или може би по-малко заради ползващите болнични или отпуски — се грижеха за безопасността на повече от двеста хиляди души. „Дано имам късмет“, пожела си Учителя.

Отвори блестящата месингова врата на магазина и влезе вътре.

Огледа се и остана впечатлен от персийските килими, полилеите и картините с маслени бои по високите пет метра стени, облицовани с махагонова ламперия. Не беше като евтиния супермаркет „Кей Март“ в неговия квартал. Сред антиките и цветята с артистична небрежност бяха разхвърляни плетива от кашмир и скъпарски ризи. Общото впечатление беше, че се е озовал сред фамилията на милиардерите Вандербилт, разопаковащи багажите си след прекарването в Европа лято.

С една дума — отвратително. Изкачи се по широките стъпала с махагонови перила, водещи към сектора за мъжка мода.

Зад витрината в ретро стил, пълна с огърлици, стоеше мъж със зализана коса и безукорно скроен костюм е жилетка. Едва повдигна вежди, но само колкото да покаже презрението си към размъкнатия простак, приближаващ се към щанда му.

— Мога ли да ви помогна с нещо? — изрече той със снизхождение, граничещо с презрение. Учителя знаеше, че ако отговори „Да“, продавачът ще прихне от смях.

Затова само се усмихна.

— Да не би да се изразих прекалено сложно, сър? — продължи да опява злюбното копеле. После престана да се преструва на много изискан и заговори лоста по-грубо, по-естествено, като всеки обитател на Бруклин: — Задници като теб обикновено изхвърляме навън. По-добре ще е да се завлечеш в някой евтин битак.

Учителя все още мълчеше. Вместо да проговори, той дръпна ципа на малък пакет и извади два предмета, които приличаха на пакети „Чийз Дудълс“. Всъщност бяха тапи за уши, използвани в стрелбищата. Без да бърза, нагласи едната в лявото си ухо.

— Моля да ме извините, сър, но не знаех, че се нуждаете от слухов апарат. Все пак, ако нямате намерение да купувате нещо, опасявам се, че ще трябва да ви помоля да си тръгнете.

Учителя се спря, все още стиснал между пръстите си втората тапа за уши, докато най-последно заговори:

— Всъщност съм дошъл да ти дам един урок.

— Ти ще ми дадеш урок?

— Урок по уменията да се продава — поясни Учителя, имитирайки презрителния тон на келеша от другата страна на щанда. — Ще пожънеш много повече успехи, ако се научиш да се отнасяш с уважение към клиентите си. Гледай как трябва да се прави.

Той си постави втората тапа за уши, след което пак бръкна в пакета и извади добре смазан пистолет.

— А пък тук имаме — продължи, докато гласът му достигаше приглушено в ушите му — този „Колт М-1911“, полуавтоматичен, четиридесет и пети калибър. Желаете ли да го изпробвате върху себе си, сър? Твърдо вярвам, че ще останете впечатлен от действието му.

Сетне издърпа предпазителя и зареди патрона.

Устата на продавача зейна от изненада. Устните му потрепнаха, докато пелтечеше някакви думи, които Учителя едва чуваше.

— Ох, боже мой... ужасно сссъжалявам... — Меката му ръка с добре поддържан маникюр се стрелна към касата и дръпна чекмеджето с парите. — Моля, вземете всичко...

Но другата му ръка също се помръдна под тезгяха, несъмнено, за да се добере до бутона за алармената сигнализация.

Учителя го очакваше. Дръпна спусъка и първият залп от куршуми четиридесет и пети калибър проехтя като взрив на пръчка динамит, пръсвайки стъклената витрина на хиляди дребни парчета. Отекна като удар по чинели. Продавачът изкрещя и отскочи рязко назад, притиснал до гърдите си осакатената си окървавена ръка.

— Не съм дошъл да вземам — тихо поясни Учителя. — Тук съм, за да ти дам нещо, за което си копнял през целия си живот, но те е било страх да го поискаш. Нарича се *изкупление*. И изпразни остатъка от пълнителя в гърдите на продавача.

Докато го гледаше как полита назад, с безпомощно разперени крайници като халосан от гигантски чук, Учителя изживя най-наелектризиращия момент в живота си.

Скоро щеше да има още.

Презареди колта с плавни, заучени движения, докато бързаше надолу по стъпалата. Щом стигна до вратата, забеляза още един продавач, присвит в стол, тапициран с кашмир. Мъжът беше изпаднал в шок. Трепереше, прекалено ужасен, за да закрепци за помощ.

— Ти си свидетел на исторически момент — осведоми го Учителя и потупа по главата подсмърчащия глупак. — Завиждам ти.

Отвори вратата достатъчно широко, за да може отново да огледа улицата, после излезе от магазина и се смеси с пешеходците по Седемдесет и втора улица. И за миг изчезна в тълпата. Но сега се насочи право към западния край на улицата, където спря първото такси, което видя. Каза на шофьора с тюрбан да го откара до автогарата на пристанището, след което се отпусна на задната седалка и извади смартфона си „Трео“.

Продавач от „Ралф Лорън“ беше първият надпис, който се появи на екрана. Изтри го от списъка и провери часовника си. Акцията беше отнела само три минути от началото до края, а освен това успя да хване такси веднага на излизане — всичко мина по-гладко, отколкото се бе надявал.

Не беше само Учителя. Беше Човекът.

12.

В девет и половина тази сутрин позвъних в службата, за да си взема почивен ден. Не беше нещо сложно. Ако половин дузина болни деца не са семейна криза, тогава какво би било? След като двамата с Мери Катрин се уверихме, че болното войнство е преброено и обслужено, направих нещо, което от една седмица не си бях позволявал. Нахлузих червената тениска и два пуловера, после излязох да потичам.

Както обикновено, се насочих към мавзолея на Грант на ъгъла на Сто двадесет и втора улица и Ривърсайд Парк. Сигурно само някакво чудо би ме накарало да приличам на стройния централен защитник от манхатънския колеж „Джаспър“, какъвто бях някога, но през целия маршрут се стараех да поддържам равномерно, доста бързо темпо.

Грижливо избягвах будките с вестници, които щяха да ме затрупат с новини за издънката от миналата нощ. Поне никой не защрака с фотоапарат в лицето ми. Това бе най-хубавата ми сутрин от доста време насам.

Като се прибрах у дома, се заех с най-належащата задача — да пъхна банкнота от един долар под възглавницата на Фиона заради зъбчето, което вчера бе изгубила. Снощи, в суматохата, бях забравил за него. Този забавен обичай, както и още много други, бе поизоставен, след като загубихме Мейв.

Сварих си кафе и продължих с по-маловажните задачи — като плащането на сметките по интернет. Понеже разполагах с малко свободно време, оставих мислите си да блуждаят, докато се занимавах с домашни задачи. Беше страхотно и аз да помързелувам малко за разнообразие, като избягал от час ученик. Може би трябваше да се чувствам виновен за всички доклади за инциденти, които трябваше да попълня, но що се отнасяше до мен, можеха да се напишат сами. Бях си у дома с близките си, усещах любовта им и бях безкрайно радостен да се грижа за хора, които не се опитваха да ме убият.

Отново, за пореден път — може би за милионен, — се замислих за това как напоследък се пека на два огъня, направо изгарям. Това, на

свой ред, ме накара да се замисля за предложенията за работа, които получих през последните месеци, след като нашумелият инцидент със заложниците в катедралата „Сейнт Патрик“ ме превърна в нещо като знаменитост сред полицаите.

Най-добрата перспектива беше предложението за ръководител на охраната в Ей Би Си. Длъжността изискваше координиране на мерките за сигурност на местните новинарски студиа на Кълъмбъс авеню и Шестдесета улица. Преместването нямаше да ме затрудни, работното време бе напълно приемливо, а заплащането беше двойно повече от сегашното.

Но ми оставаха още пет години, за да получа пенсия за двадесетгодишен стаж, пък и честно казано, все още не желаех да си върна значката. Основният проблем бе, че си обичах работата като полицаи, особено като детектив в отдел „Убийства“. Там си бях на мястото.

Обичах обаче и семейството си, което сега повече от всякога се нуждаеше от мен. Работа, която би ми позволила да си бъда у дома всяка вечер и всеки уикенд, щеше да бъде като божи дар, пък и заплатата беше по-голяма. Какво да правя?

Както обикновено, не можех лесно да взема решение. Като свърших с плащането на сметките и още малко друга работа, наобиколих болните си хлапета и ги настаних пред телевизора, за да гледат играта с Хари Потър.

Тогава звънна мобилният ми телефон. Имах предчувствието, че новините нямаше да са добри. Все пак не можех да не се обадя.

— Майк Бенет слуша — казах аз.

— Здравсти, Майк. Обажда се Мариса Уайът. Ще изчакаш ли малко, за да те свържа с комисар Дейли?

Изправих се, примигвайки. Знаех, че това лично обаждане, след хаоса от миналата нощ, може да означава само мъмрене. Но защо от кабинета на комисаря? Какво можеше да иска той от мен? Нима вестта за провала в Харлем толкова бързо бе стигнала до шефовете?

— Майк, чуваш ли ме? — попита Дейли.

Познавах го от двете заседания с ръководството, на които бях поканен. Изглеждаше пряк, доколкото въобще можеше да се намери такава личност в двореца на загадките, какъвто представляваше

Градското полицейско управление. Може би бъдещето ми щеше да се реши още сега.

— Здравейте, комисарю — поздравих го. — Няма думи, с които да изразя съжалението си за случилото се снощи...

— По-късно ще говорим за това — прекъсна ме той рязко. — Искам те тук, и то веднага. Странни събития се случиха през тази иначе тъй хубава сутрин. Две психарски нападения, включително и блъсване на млада жена пред влака в метрото. После грозна стрелба в магазина „Поло“ на Ралф Лорън на Медисън авеню... само преди четвърт час. Понеже днешният ден заплашва да се превърне в катастрофа, а ти си единственият бивш шеф на Отряда за бързо реагиране при катастрофи, избрах теб да координираш нашия екип.

„По дяволите!“, изругах мислено. Не беше на добро. Комисарят сигурно е прегледал служебното ми досие. В един друг живот, когато още бях ерген, бях посветил известно време на работата в Отряда за бързо реагиране при катастрофи — екип за скоростни действия към ФБР, подпомагащ разследването на бедствия, особено онези, в които имаше криминален елемент.

Но да ме нарича шеф на отдела бе абсурдно. Заради ирландската ми дарба да убеждавам шефовете ме бяха сложили на преден план, за да разконцентрирам вниманието, докато истинските герои — моят екип от съдебни медици, техниците по огледите на местопрестъпленията и клиничните психолози — вършеха реалната работа, допринасяйки за добрата ми репутация.

— Хайде сега, комисар Дейли. Това беше много отдавна. Признавам, че през един период на временно умопомрачение работих няколко години за федералните, но не може да го използвате против мен. — *Освен това в Деветнадесети участък нямаха ли си други детективи?*

— О, да, мога. Ти си моята звезда, Майк, независимо дали ти харесва или не. Освен това и ти ще намажеш — ще бъдеш много ангажиран и няма да пишеш доклади за събитията в Харлем, нито ще се разправяш с медийните чакали. Точно сега информационният отдел е подпален от искания за интервюта с теб.

Прекрасно разбирах, че истината беше съвсем друга: Дейли не искаше някой да се разбъбри пред медиите за снощните събития, преди всички улики да са обработени. Но същевременно се опитваше

да ме убеди, че ми оказва някакво по-специално благоволение. Към списъка на уменията му трябваше да се добави и ловкото манипулиране на връзките с обществеността.

— Скачай на седлото и право към Седемдесет и втора. Колкото може по-скоро — завърши той. — Шефът на детективите Макгинис ще те въведе в работата.

„Да скоча на какво?“, замислих се, заслушан в сигнала „свободно“. Не бе чудно, че се бе издигнал до комисар. Този тип беше превъзходен манипулатор. Не само че не показва никакво уважение към почивния ми ден, но дори не ми остави шанс да заговоря за болните ми деца.

Оставих телефона, напушен на Дейли и на психарите по улиците, които умееха да решават всичките си проблеми единствено с оръжие в ръка. Ала най-съкрушително бе това, че съсипаха скъпоценния ми свободен ден, който бях решил да посветя само на децата си. Поне Мери Катрин беше тук, за да се грижи за всичко. А и на тях сигурно щеше да им е по-забавно с нея. Както и да е, пак аз бях губещият.

Реших да си взема един душ набързо. Не бях измил засъхналата си пот от сутрешно то бягане, а можеше през следващите два дни да нямам друг шанс. Замислен за престъплението, стъпих във ваната, без да гледам — докато пръстите ми не нагазиха в нещо лепкаво.

Не само че плановете ми за свободен ден се провалиха, но дори не можех да се скатая от работата у дома, въздъгнах, докато протягах ръка към рулото тоалетна хартия.

13.

Докато напредваше със своя десетскоростен бегач „Фрежус“, Учителя протегна ръка и се улови за задната броня на градския автобус №5, пътуващ по Пето авеню. Пусна ръката си точно на кръстовището с Петдесет и втора улица и зави по пресечката. Натисна педалите и едва успя да се провре между една лимузина и големите колела на едно бъги, излизащо от Сентръл Парк.

След като слезе от таксито на автогарата към пристанището, той се прибра в апартамента си и се преоблече в други, съвсем различни дрехи — избеляла тениска с лика на колоездача Джани Мота и оръфани шорти „Бианки“, каквито носеха велосипедистите. Потегли с бегача си. Сега приличаше на зле платените куриери на колела, които се опитваха да подражават на шампиона по колоездене Ланс Армстронг.

„Натискай и напредвай“, повтаряше си мислено, когато повдигна велосипеда високо във въздуха, за да прескочи платформата пред един строеж.

Новата му дегизировка също беше страхотна, заредена с ирония и символизъм. Защото тази сутрин щеше да оповести първото си послание:

До: Целия свят

От: Учителя

Относно: Съществуването, Вселената, безсмислието
на живота

Като музикален фон към мислите му наоколо се разнасяше какофония от автомобилни клаксони, натискани докрай от шофьорите на колите, задръстени в тясната улица, докато един камион за доставки се опитваше да паркира.

— Млъквайте, боклуци! — кресна им през прозореца си шофьорът на камиона с маймунско лице.

„Май и твоят ден е прекрасен“, помисли си Учителя, докато се провираше с велосипеда между колите.

Отблъскваща воня от купчините боклук и урината край тях раздразни силно ноздрите му, докато отминаваше зад високите до кръста черни торби със смет, струпани на завоя. Или се разнасяше от количката за продажба на хотдог до тях? Трудно бе да се прецени. Забеляза знак с милия поздрав „Дори не си помисляй да паркираш тук!“. *Господи, защо просто не действаш направо и не им заповядаш да се самоочистят?*

Ахна, не вярвайки на очите си, когато стадата от безгръбначни секретарки и бизнесмени се скупчиха по ъглите на кръстовището, изчаквайки като овце превключването на светофарите, които командваха живота им. Как можеха да претендират, че още може да се живее в този ад, където се лутат като зомбита? Легиони ходещи мъртъвци, дотолкова безмозъчни, че здравият разум отказваше да го възприеме.

Не, не, почакай. Не беше задължително да са съвсем безмозъчни, пито дори глупави — това май беше прекалено грубо. Просто бяха невежи. Необучени.

И тъкмо заради това той бе тук: да им покаже пътя.

Спря велосипеда с рязко изскърцване на гумите пред един ресторант откъм северната страна на улицата.

Тазсутрешният урок ще се окаже още по-впечатляващ дори от първия.

Статуите на жокеите, наредени покрай парапета на терасата на „Клуб 21“, гледаха надменно надолу. Учителя смъкна велосипедната каска от главата си и завърза бегача към парапет от ковано желязо. Докато си проправяше път сред множеството от бизнесмени под навеса, връхлетяха го нови миризми — този път на пури, сочни пържолки и скъпи парфюми. Когато пристъпи вътре, сякаш се озова в друго измерение, в което изобилстваха смекченото осветление, класическият джаз, богато инкрустираните камини, пищните драперии и удобните кресла.

Поколеба се, но съвсем за кратко. За броени секунди се изкушаваше да продължи към бара в дъното, облицован с тъмна ламперия, да си поръча изстуден силен концентрат, да забрави за

бремето си, като се отпусне върху едно от креслата с червена кожа, да избегне горчивата чаша на съдбата.

Стегна се. Да, бремето бе тежко и можеше да смаже повечето хора. Само истински силните, такива като него, можеха да го носят на плещите си. Трябваше да действа решително.

— Извинете! Хей! — извика някой зад него. Учителя се обърна и видя високия салонен управител, който го гледаше тревожно, сякаш беше самонасочваща се ракета. — Официалното облекло е задължително. Тоалетните са само за клиентите. Ако доставяте поръчка, използвайте служебния вход отзад.

— Това е „Клуб 21“, нали? — попита Учителя.

Салонният управител присви устни в ледена усмивка.

— Много добре. За коя компания работиш? Сигурен съм, че ще те повикам следващия път, когато ми потрябва съобразителен доставчик.

Учителя се престори, че не забелязва подигравателната му усмивка.

— Нося пратка за господин Джо Милър — рече, докато отваряше куриерската си чанта, боядисана с хромова боя.

— Аз съм Джо Милър. Сигурен ли си, че е за мен? Никаква пратка не очаквам.

— Може би някой иска да ви изненада. — Учителя му намигна, докато изваждаше от чантата голям плик. — Може би сте впечатлили някоя клиентка повече, отколкото предполагате.

Милър явно намери предположението за интригуващо.

— Както и да е, благодаря. Но следващия път ползвай служебния вход. Разбрахме се, нали?

Учителя кимна сериозно.

— Несъмнено. — *Можеш да се обзаложиш за това. Ако въобще има следващ път.*

— Ето, вземи. — Джо Милър измъкна от портфейла си два долара.

— О, не, не вземам бакшиши — отказа Учителя. — Но се предполага, че трябва да изчакам за отговора. — Отново му намигна, като подаде плика на Милър. — Може да не искате да го отваряте пред всичките тези хора, ако разбирате какво искам да кажа.

Салонният управител се огледа. Тълпата от чакащи да бъдат настанени вътре непрекъснато набъбваше. Но любопитството му надделя. Пристъпи нетърпеливо в малкото преддверие зад бюрото на рецепцията. Учителя го последва, но се спря до вратата.

Изчака го да отвори плика. Салонният управител се взря в писмото. По надменното му лице се изписа недоумение.

— *Твоята кръв е моята боя?* — зачете на глас. — *Твоята плът е моята глина?* Каква е тази тъпотия, но дяволите? — Погледна гневно Учителя. — Кой го изпраща?

Учителя влезе в преддверието.

— Всъщност... — започна той, като измъкна от чантата си двадесет и две калибровия „Колт Удсман“ и притисна дулото към безчувственото сърце на мазника. — Аз.

Изчака само за част от секундата, колкото да зърне в очите на Милър, че се е досетил какво ще последва. После, преди онзи да успее да примигне, Учителя натисна два пъти спусъка.

Дори в това малко помещение звукът почти не отекна. По-скоро приличаше на нечия кашлица.

Щом салонният управител се свлече на пода, Учителя пренесе тлъстия му труп на стола и бързо подреди купчината менюта, които се бяха изсипали от лавицата. Между обувките на убития нагласи окървавеното писмо. Всеки, който би погледнал тук, щеше да си помисли, че Милър е седнал за малко, за да прочете писмото.

Като скри оръжието си, Учителя се обърна към отворената врата и се огледа навън. Предпочиташе да е невидим, но нямаше нищо против да си проправя със стрелба пътя към изхода.

Посетителите край бара и в слабо осветеното помещение продължаваха да се смеят и да пият, да приказват и да се хранят като сбирщина от малоумни глупаци, каквито всъщност бяха. Карнавалът продължаваше. Никой не бе забелязал нищо.

Той плъзна още топлия пистолет в чантата и след няколко крачки отново се озова навън. Възседна десетскоростния си бегач. Все още никой не му обръщаше внимание. Той сви рамене. Извади смартфона си „Трео“, отвори Плана и изтри реда с надпис: *Самодоволният фукльо от „Клуб 21“*.

— Хей, това да не е модел 750? — прозвуча мъжки глас зад него. Елегантен тип, издокаран по модата на Уолстрийт от деветдесетте,

предъвкващ хаванска пура за сто долара, измъкна своя смартфон от джоба на раираното си сако. — Тези „Трео“ са много готини, нали, пич?

Пич? Дори читателите на „Уолстрийт Джърнъл“, брокери на ценни книжа, с дипломи от най-престижните университети от Бръшляновата лига, напоследък говореха като наркочилъри. Не стига, че обществото се беше превърнало в тълпа от аморални алчни кретени, ами се държаха и като гангстери.

— Да, друже, и поздрави на майка ти, пич — отвърна Учителя и вдигна палец към задника, преди да подкара бегача си по улицата.

14.

Официално зачисленото ми от нюйоркската полиция превозно средство в момента се намираше в сервиза за ремонт, така че бях принуден да се огранича със семейния ни автомобил — солиден, изпробван в много сблъсъци микробус „Крайслер Додж“, купен преди няколко месеца. Но какъвто си бях кутсузлия, клаксонът всеки момент можеше да закъса като фолксвагена в „Мис Слънчице“.

Шефът на детективите Макгинис ми позвъни още докато напредвах по обичайния си маршрут през Седемдесет и втора улица, като държах волана с едната си ръка, а с другата си оправях вратовръзката.

— Къде, по дяволите, се губиш, Бенет? — Гласът му проехтя достатъчно силно, за да ми вдигне кръвното.

— Бързам колкото мога, шефе. До пет минути ще съм там. Какво не е наред?

— Току-що е бил застрелян салонният управител на „Клуб 21“!

Стомахът ми се сви. Познато неприятно усещане. След магазина на Ралф Лорън, сега и „Клуб 21“? Две убийства, и двете в най-изисканите места в града, при това само през един час? Започваше да става по-ужасно от миналата нощ.

— Има ли някакви хипотези? — попитах го.

— Може би Доналд Тръмп най-сетне е превъртял. Но може да си имаме работа с блуждаещ стрелец, макар да е възможно да са двама и да е чисто съвпадение. Просто така, за всеки случай, мобилизирахме Отряда за борба с тероризма. Това е по твоята специалност, нали? Тероризмът ли казах? Не, извинявай, май че бяха катастрофите.

Поклатих глава. Духът беше изскочил от бутилката и вече всички бяха наясно, че съм работил в антитерористичния, така ли? Много скоро цялата нюйоркска полиция щеше да узнае малката ми мръсна тайна: Майкъл Бенет навремето е бил *фебереец*.

— Не бих го нарекъл специалност — уточних.

— Не ми пука как ще го наречеш. Ти си експертът, специално избран от комисаря. Затова сега си размърдай задника, та да ме

светнеш за всичко, става ли?

Ето защо Макгинис беше толкова вкиснат. Не съм бил първият вариант в списъка му, но комисар Дейли се е наложил.

— Да не си въобразяваш, че съм се натискал за това, шефе? — върнах му го.

Но той вече беше затворил.

Натиснах яко педала за газта на доджа и всичките струпани на съседната седалка спортни обувки и рекламни брошури се разпиляха по пода.

15.

Зоната пред фасадата на луксозния магазин на Ралф Лорън на Медисън авеню приличаше на аукцион за продажба на полицейски автомобили. Имаше полицаи с мотоциклети, бронирани камиони от аварийния отряд и дузини полицейски автомобили в синьо и бяло.

И преди бях виждал местопрестъпления, но това надминаваше всичко. После се досетих, че това сигурно е част от новата тактика на антитерористичните звена към нюйоркската полиция, възприета след атентатите от 11 септември 2001 г., за която бях слушал, но не я бях виждал в действие. Още при първия признак за заплаха се изпращаха около двеста полицаи, за да отцепят района с многочисленото си присъствие и да шашнат всичко живо.

Може би Дейли имаше право, замислих се за миг. Всички тези светлини и ченгета, целият този хаос предизвика в мен такъв прилив на адреналин, че гръбнакът ми се скова. Това, което виждах, определено ми напомни за сцените с катастрофалните бедствия, с каквито някога се занимавах.

Наистина беше впечатляващо. Само с помощта на полицейската си значка си проправих път към момчетата от аварийния отряд на тротоара. Примигнах тревожно, като видях автоматите М-16, повесени от раменете им. Тази мода се въведе след 11 септември, но аз още не можех да свикна с тях. И вероятно никога нямаше да успея. Ако можехме само да се върнем в доброто старо време, когато единствено наркодилърите притежаваха оръжия за нападения.

Вътре в магазина на Ралф Лорън беше дяволски лъскаво, особено за такива като мен, които пазаруваха предимно от евтините вериги като „Олд Нейви“ и „Чилдрън Плейс“.

От най-горното стъпало на махагоновата стълба слезе да ме посрещне един мъж с червеникаворуса коса — Тери Лейвъри, много компетентен детектив от Деветнадесети участък. Зарадвах се, че още от самото начало попаднах на колега, когото познавах, с когото се разбирах.

— Какво мислиш за цялата тази армия там отвън, Майк? — заговори ме той. — Не бях виждал толкова много от сините автомобили на нюйоркската полиция след конгреса на демократите.

Щракнах с пръсти, все едно че току-що ми просветна нещо.

— Иде ми да се съблека гол и да се плъзна по този парапет. Хей, искам веднага да ти кажа, че не беше моя идеята да навлизам в твоя територия. Всъщност днес си бях взел почивен ден. Но комисарят настоя да се включа. Иска да се отърве от мен, за да не ме разпитват за снощното фиаско в Харлем.

— Разбира се — съгласи се Лейвъри и недоверчиво ме изгледа. — Следващия път, като се видиш с комисаря на обяд в ресторанта „При Илейн“ в Горен Ийст Сайд, го поздрави от мен.

С това приключи размяната на любезности и той отвори бележника си.

— Ето с какво разполагаме досега — започна. — Името на жертвата е Кайл Девънс. Четиридесет и шест годишен, гей, живее в Бруклин, работи тук от единайсет години. Има един свидетел на инцидента — друг служител от магазина. Успя да прошепне десетина думи, след което припадна, така че все още не разполагаме с описание на стрелеца. Според това, което успяхме да сглобим досега, той е пристигнал тук предобед, измъкнал полуавтоматичен пистолет, изпразнил цял пълнител в нашия човек, след което изчезнал.

— Това ли е всичко? Никакъв обир, никаква схватка, нищо друго?

— Ако се е опитвал да ограби магазина, се е издънил, тъй като абсолютно нищо не липсва. Ако пък е имал друга причина, не я знаем.

— Имал ли е любовник този Девънс? — попитах. Въпреки присъствието на хората от Отряда за борба с тероризма, трябваше да третираме случая като обикновено убийство, поне докато не установим със сигурност, че не е било така.

— Мениджърът каза, че от две години живеел с някакво момче, но не се получило, затова момчето се върнало при майка си. Още се опитваме да се свържем с него или поне с майка му. Но засега по нищо не прилича на скарване между двама любовници, а и Кайл Девънс се разбирал с колегите си. Липсват признаци да е бил обект на преследване от лоши типове.

Отново нямах късмет. Вече беше ясно, че случаят е от заплетените.

Погледът ми се отклони към разпилените копчета за ръкавели на жертвата, които проблясваха върху скъпия килим, осветени от светкавицата на полицейския фотоапарат — само дето бяха смесени с няколко дебели месингови гилзи четиридесет и пети калибър.

Един стар познат — Джон Клиъри, техник от отдел „Убийства“, улови погледа ми.

— Недей да храниш напразни надежди, Майк — обясни ми той. — Вече ги обработихме с праха. Никакви отпечатащи. И ако тези „добри“ новини не са ги достатъчни, ще добавя, че няма изходящи рани, макар че е стрелял от упор с четиридесет и пети калибър. Не съм експерт по оръжията, но според мен е стрелял с куршуми дум-дум.

Добре. Още добри новини. Не само че си имаме работа с психопат убиец, но и е маниак, зареждащ оръжието си със смъртоносни мунициии.

Тялото на Кайл Девънс още лежеше върху луксозния килим. Така беше паднал, че отражението му се виждаше в тройното огледало, високо до тавана — зловеща композиция от кръв, смърт и счупени очила, само че всичко това умножено по три. Вгледах се в зеещите на гърдите му рани.

— Да, когато се изправи срещу невъоръжен търговец, всеки може да се покаже като всемогъщ.

Но още по-тревожна от склонността към насилие беше прецизността на убиеца. Не само че действаше бързо и ефективно, но и бе използвал ръкавици при зареждането на оръжието.

Замислих се за убийството в „Клуб 21“ Започна да ме гложди смътното тревожно подозрение, че си имаме работа само с един убиец.

Нищо смътно обаче нямаше в чувството ми, че се очертава един дяволски дълъг ден. Настръхнах от това предчувствие като от прогизнал от дъжда шлифер.

16.

Около входа на партерния стаж в магазина настъпи леко объркване — сигнал за пристигането на съдебния лекар. Отдръпнах се и позвъних до полицейския участък в Манхатън-юг, за да се осведомя за другите нападения, за които комисар Дейли беше споменал.

Детективът, който бе поел случая, беше Бет Питърс, наскоро повишена в този ранг, с която не се познавах.

— Младата жена от метрото каза, че някой я блъснал. Не му обърнала внимание, така че не видяла кой е бил. Но десетина свидетели забелязали мъж, застанал точно до нея. Една възрастна жена се къльне, че той нарочно я изтласкал с бедрото си, а неколцина други допускат да се е случило точно така.

— Описание на този тип? — попитах.

— Не е това, което очакваш. Бизнесмен, много добре облечен, цитирам: „... с чудесно скроен сив костюм“. От бялата раса, метър и осемдесет и осем, към деветдесет килограма. С други думи, метросексуален социопат. Съвсем като от двадесет и първи век, нали?

Детектив Питърс звучеше отчетливо, ясно и язвително. Реших, че ще се разбирам добре с нея.

— Точно така, за съжаление. Имаме ли нещо от видеозаписите, например посоката, в която се е насочил?

— Събрахме видеозаписите от магазина на Мейси и другите места около Херълд Скуеър. В момента свидетелите ги гледат, но едва ли ще го засечем. В сутрешния пик ъгълът на Тридесет и четвърта и Седмо авеню е оживен като пред стадиона на „Янките“ след поредния плейоф.

Изведнъж ме осени идеята за евентуалното съответствие между добре облечения мъж и свръхлуксозния магазин за мъжка мода, в който сега се намирах. Да не би да имаше някаква нишка, свързваща двете убийства с висшите класи?

— Поне имаме свидетели, които да разпознаят маниака, щом го заловим — отбелязах аз. — Благодаря ти, Бет. Ще поддържаме връзка.

Като приключих разтвора, се възнаградих с кратка почивка, само за една минута. Мъжката тоалетна за шефовете на магазина, макар и малка, беше почти толкова луксозна, колкото и всичко останало тук. И въобще не вонеше на повръщано. Спокойно бих я класирал с четири звезди.

Възползвах се от удобната възможност да телефонирам у дома.

— Наистина съжалявам — казах на Мери Катрин, когато тя се обади. — Знаеш колко много исках днес да си взема почивен ден, за да ти помогна, но този смахнат убиец — или може би няколко — се е развихрил и... Ясно ти е, нали? Известно време ще отсъствам от къщи.

— Справям се добре, Майк. Честно казано, съм доволна, че няма да ми се пречкаш в краката — додаде тя.

Не бях сигурен, че беше комплимент, но бях дяволски сигурен, че ме лъже.

— Милион благодарности. Ще ти се обадя отново при първа възможност.

— Почакай, тук някой иска да говори с теб — рече тя.

— Тате? — Беше Криси, най-малката ми дъщеря. Възпаленото ѝ гърло, както тя самата го наричаше, вече звучеше малко по-добре. Благодарих на бога за малките милости. — Тате, моля те, кажи на Рики да престане да ме дразни — оплака се тя. — Днес е мой ред да гледам телевизия.

„Още един бонус да си вдовец — помислих си. — О, да, и радостта да си родител от дистанция“.

— Дай му телефона, миличка — разпоредих се аз.

Точно в този момент някой влезе в малката тоалетна, като отвори вратата толкова силно, че тя се блъсна в гърба ми. Едва не изпуснах мобилния си телефон. Беше чист късмет, че успях да го задържа да не падне в тоалетната чиния.

— *Заето е*, малоумнико — изкрещях и с един силен ритник затворих вратата зад мен.

Какъв ден, помислих си. Какъв ти ден? Що за глупости дрънках? Какъв живот.

17.

Следващият приоритет в списъка ми от задачи бе да се заема със сравнителните описания на заподозрените при различните инциденти. Проблемът беше, че разполагах само със сведенията, които бях получил от Бет Питърс. От „Клуб 21“ още не ми бяха предоставили подобна информация. От Тери Лейвъри научих, че претърсването на околните улици и разпитите на портиерите от сградите, съседни на магазина на Ралф Лорън, не са дали резултат. Освен това още чакахме по-смислени сведения от продавача, който е бил колега на простреляния Кайл Девънс.

Реших, че е време за малко по-силно въздействащо убеждение.

Името му беше Патрик Кардоне. В момента още се намираше отвън, в линейката, паркирана напречно наред Медисън авеню. От Спешна помощ му помагаха да се съвземе. Отидох до линейката и го видях през отворената задна врата. Седеше на носилката и плачеше.

Никак не ми допада да се натрапвам на хора, току-що преживели трагедия, но то трябваше да се свърши, пък и това ми беше работата. Опитах се да подходя колкото може по-деликатно.

Издебнах паузата между две хлипания и почуках на вратата на линейката. Кимнах на пара медиците, че ще се заема с него.

— Здравей, Патрик. Аз съм Майк — заговорих го, като му показах полицейската си значка, докато се качвах по стълбите. Затворих тихо вратата. — Представям си колко ужасно се чувстваш. Преминал си през травмиращо преживяване и последното, което сега искам, е да те накарам да ти стане още по-тъжно. Но ми е нужна помощта ти — както на мен, така и на хората в този град. Можеш ли да поговориш с мен за минута?

Продавачът изтри с ръце сълзите от лицето си, прекалено разстроен, за да обърне внимание на кутията с хартиени салфетки до себе си.

— Ето — казах и оставих кутията на коленете му. Той ме погледна с благодарност. — Разкажи ми за Кайл — продължих. — Какви бяха отношенията ви?

— О, великолепни — убедено заяви Кардоне и попи очите си. — Бяхме свикнали да отиваме на работа с велосипедите всяка събота сутрин. Винаги ми носеше кафе, като идваше да ме взема от квартирата ми в Бруклин Хайтс. Знаеш ли колко вежливи хора като него има в този град? Ще ти кажа — нула, буквално нула. И онова... онова *копеле* с фланелка с надписа на „Метс“ го застреля. Просто така. Влезе и гръмна по него...

— О, почакай — спрях го аз. — С какво, казваш, беше облечен?

— С оранжева фланелка на „Метс“. На гърба ѝ бе написано „Правилно“, пък и онези ужасни баскетболни шорти и... И една зелена шапка с емблемата на „Джетс“.

— Това е много важно — отбелязах. — Абсолютно ли си сигурен?

— Ако разбирам от нещо, това са дрехите — заяви Кардоне с леко наранено достойнство. — Неговите бяха смешни. Като комична реклама на спортни стоки.

Значи имаме мъже с напълно различно облекло. Все пак между инцидента в метрото и стрелбата в магазина на Ралф Лорън бяха минали няколко часа. Не е изключено да е бил същият мъж, като междувременно се е преоблякъл. Или са били двама побъркани? Дали са действали в екип? Може би все пак има нещо свързано с тероризма. Мамка му, както обичаше да казва Мери Катрин.

— Какво друго забеляза? — продължих да го разпитвам аз. — Цвета на косата му и всичко останало?

— Носеше големи слънчеви очила, но беше нахлупил ниско шапката си. С тъмна коса, от бялата раса, доста висок. Всичко останало беше мъгляво. Освен дрехите му, разбира се. И пистолета, който навря в лицето ми — квадратен и сребрист.

Мъж от бялата раса, с тъмна коса и доста висок — съвпадаше с описанието на заподозрения от метрото.

— Каза ли нещо? — попитах.

Патрик Кардоне затвори очи и кимна.

— *Ти си свидетел на исторически момент. Завиждам ти.*

Отново ме обзе безпокойство, че си имаме работа с маниак, при това умен.

Изправих се, за да си вървя, и потупах мъжа по гърба.

— Справи се много добре, Патрик. Не се шегувам — това бе най-добрият начин да помогнеш на Кайл. Ще заловим този тип. Оставям тук, до теб, визитната си картичка. Ако си спомниш нещо друго, веднага ми се обади, независимо по кое време на денонощието.

Отново му благодарих и слязох на улицата, с вече вдигната капачка на мобилния си телефон.

— Шефе, току-що се сдобих с описание на стрелеца от магазина на Ралф Лорън — докладвах, когато отсреща се обади Макгинис. — Физическите белези са същите като на онзи от метрото, само че този път е носел оранжева фланелка с надписа на „Метс“.

— Оранжева... какво? — запени се Макгинис. — Преди малко говорих с нашите хора в „Клуб 21“. Казаха, че стрелецът бил облечен като куриер на велосипед и наистина карал бегач с десет скорости. Но иначе и той приличал на онзи от метрото.

— Става все по-лошо, шефе. Казал нещо на един от другите продавачи тук, цитирам: че бил *свидетел на исторически момент*.

— Исусе Христе! Добре, ще предам всичко това по полицейския канал. Но ти провери три пъти подробностите там, след това иди в „Клуб 21“ и виж дали можеш да разбереш още нещо.

„Сега вече навлизаме в царството на кошмарите“, казах си аз.

ВТОРА ЧАСТ
ЗДРАВОТО ПОВРЪЩАНЕ

18.

Мери Катрин излезе в малкото, благословено тихо фойе пред апартамента на фамилия Бенет и взе пощата, но се спря за миг. „Какво приятно кътче“, помисли си, като огледа архитектурните скици, окачени в рамки по стените, сред антикварните лампи. В ъгъла имаше поставка за чадъри от потъмняла кована мед. Съседите от апартамента до техния — семейство Ъндърхил, бяха подредили тук изобилие от зеленина, а върху масата за пощата бяха оставили детски играчки и плодови сокове.

Но щом се озова пред прага на апартамента на фамилия Бенет, младата жена забрави за приятната гледка. Въздъхна дълбоко, скръсти ръце пред гърдите си и отвори вратата.

Още с влизането ѝ звукът се стовари като стена. Във всекидневната Трент и Рики продължаваха да спорят шумно за правата върху играта с плейстейшъна. За да не останат по-назад, пред компютъра в спалнята си Криси и Фиона се бяха задълбочили в някаква смъртоносна игра от новото дивиди. Старата очукана пералня спомагаше за увеличаването на шума, като кънтеше оглушително в кухнята.

Мери Катрин отскочи изплашено от малкия скимтящ обект, покрит с повърнато, който се стрелна между краката ѝ. Взря се смаяно в него, невярваща на очите си. Но явно не беше привидение.

Някой току-що бе повърнал върху котката Соки.

Сред цялата тази шумотевица Мери Катрин едва успя да чуе звъна на телефона. Първата ѝ мисъл бе да остави да се включи телефонният секретар. В момента нямаше сили за повече лоши новини. Но сетне си каза: „По дяволите, няма как да стане по-лошо“. Приблужи се до телефона на стената и вдигна слушалката.

— Семейство Бенет — заговори тя с висок тон, за да надвика шума наоколо.

Обаждаше се някаква жена.

— Аз съм сестра Шийла от „В името божие“ — представи се забързано със строг, нетърпящ възражение тон.

„О, господи — помисли Мери Катрин, — директорката на децата“. Не можеше да очаква добри вести от нея. Така ѝ се падаше, като предизвиква съдбата.

Глъчката още повече се засили, ако това въобще бе възможно. Мери Катрин се озърна наоколо, докато се опитваше да измисли как бързо да въдвори тишина. Внезапно я осени вдъхновение.

— Да, сестро. Аз съм Мери Катрин, детегледачката. Може ли да изчакате само за секунда?

Остави спокойно телефона, взе стълбата от килера и се покатери по нея до таблото с електрическите предпазители. Като отвинти и четирите бушона, шумът рязко секна, след като всичко спря да работи: телевизорът, компютърната игра, пералнята. И гласовете стихнаха.

Мери Катрин отново взе телефона и заговори:

— Извинете, сестро. Трябваше да се справя с един малък бунт. Какво мога да направя за вас?

Затвори очи, докато директорката накратко я осведоми, че Шона и Брайън — половината от онази част от семейство Бенет, която тази сутрин Мери Катрин бе успяла да изтика навън през външната врата — са се разболели. Сега се намирали в кабинета на медицинската сестра в училището, но трябвало незабавно да бъдат прибрани оттам.

Страхотно, въздъхна младата жена. Майк беше толкова ангажиран, че със сигурност бе невъзможно да отиде до училището, а тя самата не можеше да остави по-малките сами.

Увери сестра Шийла, че ще изпрати някого да вземе последните жертви на семейната епидемия максимално бързо или поне според човешките възможности, след което позвъни на дядото на Майк — Шеймъс. Този път съдбата се смили над нея. Той бе готов веднага да прибере децата.

Мери Катрин тъкмо приключи разговора с него, когато Рики, Трент, Фиона и Криси се втурнаха в кухнята, за да се оплакват в гръмогласен хор.

— Телевизорът спря!

— Както и моят компютър!

— Да, май... *всичко* спря.

— Трябва да е повреда в електрозахранването — сви рамене Мери Катрин. Нищо не може да се направи. — Зарови ръка в

чекмеджето на шкафа и измъкна тесте карти. — Деца, някога играли ли сте блекджек?

След десет минути кухнята се превърна в зала за игра на карти. Трент раздаваше картите, а останалите не откъсваха очи от ръцете си. Нивото на шума в апартамента спадна до броенето на глас от помалките хлапета и до някое и друго спречкване във връзка с правилата на играта. Мери Катрин се усмихна. Не одобряваше хазарта, но беше доволна да ги гледа как се забавляват без електроника. Провери дали са изключени техническите устройства за забавление, след което отново завинти предпазителите, за да може пералнята да довърши прането, а тя — супата. Децата бяха твърде погълнати от играта, за да ѝ обърнат внимание.

Но преди това се погрижи за нещо доста важно. Соки продължаваше да мяучи жалостиво и се опитваше да изтърка покритата си с повръщано козина в краката ѝ. Като внимаваше да не се изцапа още, тя улови котката зад врата и я вдигна.

— После ще ми бъдеш благодарна — промърмори тя, като понесе бясно съпротивляващото се животно към умивалника в кухнята.

19.

— Сигурно си полицай, защото не ми приличаш на клиент — подвикна ми млада жена, когато излизах от магазина на Ралф Лорън.

Дяволите да ме вземат, ако това не беше Кати Калвин — нахаканата полицейска репортерка от „Ню Йорк Таймс“, която винаги ми действаше като трън в задника.

Точно сега най-малкото, което желяех, беше да говоря с нея. Не ми стигаха всички проблеми, пред които бях изправен, ами и още ме беше яд на Калвин заради нежеланието ѝ да ми помогне при обсадата на катедралата „Сейнт Патрик“.

Но надянах усмивка на лицето си и се приближих към полицейската барикада, зад която тя ме чакаше. Трябва да внимаваме с враговете, които не можем да убием, а измамата е изкуството на войната, припомних си. Бях благодарен на бога за класическото обучение, което получих в йезуитския колеж „Риджис“. Беше ми нужно всичко, научено от Макиавели и Сун Дзъ^[1], за да оцелея от срещата с тази дама.

— Защо всеки път, като се срещнем, това се случва през полицейските прегради и отцепващата лента около местопрестъплението? — заговори ме тя със сияеща усмивка.

— Предполагам, че за да си добре със съседа, ти трябва висока ограда, Кати — осведомих я. — С радост бих си побъбрил с теб, но наистина съм зает.

— О, я стига, Майк. Какво ще кажеш поне за едно бързо изявление? — предложи ми тя, като включи на запис цифровия си диктофон. И се втренчи настоятелно в мен. За пръв път забелязах, че очите ѝ са зелени — с удивително наситен цвят, при това игриви. И ухаеше добре. Какво ми каза току-що? О, да, искаше изявление.

Доколкото можах, се придържах към благоразумната линия на поведение да говоря съвсем съдържано и лаконично. Застрелян е един продавач, споделих с нея, и няма да съобщим името му, преди да бъде идентифициран от близките му.

— О, детектив Бенет, както винаги, е истински извор на информация. А какво ще кажеш за стрелбата в „Клуб 21“? Свързана ли е с това тук?

— На този етап не можем да кажем нищо сигурно.

— Какво означава това всъщност? Шефът ти Макгинис не ти позволява да се изявиш?

— Само между нас? — попитах я.

— Разбира се — кимна Кати и изключи диктофона си, щом се наведох към нея.

— Без коментар — прошепнах в ухото ѝ.

Когато отново включи диктофона си на запис, изумрудените ѝ очи вече не изглеждаха толкова игриви.

— Тогава да си поговорим за случилото се снощи в Харлем — внезапно превключи тя. — Според свидетелите, един полицейски снайперист е застрелял невъоръжен мъж. А ти си бил съвсем близо до жертвата. Какво видя?

Бях привикнал с агресивни репортери, но сега се питах къде бях дянал лютивия си спрей.

— Кати, много бих искал да се разтоваря от това преживяване, особено с теб — уверих я. — Но както виждаш, точно сега съм в разгара на друго разследване, така че ще те помоля да ме извиниш.

— А какво ще кажеш да си поговорим на обяд? Нали все пак трябва и да се храниш? Аз плащам. И без никакви диктофони.

Щракнах с пръсти, все едно че останах горчиво разочарован.

— Ама ти не знаеш ли? Вече имам резервация в „Клуб 21“.

— Много смешно — избъбри тя с кисела физиономия. После сви рамене. — О, добре. Едно момиче трябва да опита. Вероятно не е необходимо да ти казвам това — може да се главозамаяш, — но с удоволствие бих обядвала с теб. Ако обаче някой ден решиш да пуснеш обява за себе си, мога да ти предложа два-три съвета какво да напишеш: висок, добре сложен, с гъста кестенява коса, определено страхотен.

Изумих се, че тя мислеше така за мен. Може би само ме ласкаеше, за да се сдобие с повече информация, но изглеждаше искрена.

— Нямам подобни планове — признах. — Но все пак ти благодаря.

— А онова подмятане, че не приличаш на клиент на Ралф Лорън, беше удар под кръста. Ти наистина се обличаш много добре.

Инстинктивно оправих вратовръзката си. Господи, дали пък не ме сваляше? Или като пълен глупак си въобразявах? Самата Кати изглеждаше дяволски добре, пък и с дрехите, с които беше сега — къса прилепнала черна пола и още по-прилепнала блуза, с високи кожени обувки, — действително изглеждаше адски секси. Само че трябваше да забравя поне за миг, че беше обиграна кучка...

„А дали беше чак такава кучка?“, — зачудих се. Или беше просто заклет професионалистка, която се опитваше да си върши работата, с дързък стил на флиртуване, а аз — безнадеждно вкиснато старо копеле, което възприема всичко погрешно?

Отдръпнах се назад, смутен като гимназист. Тя ме наблюдаваше с ръце на кръста, с леко наклонена настрани глава, сякаш ме бе предизвикала на дуел и сега чакаше отговора ми.

— Дано и ти не се главозамаяш, Кати — казах ѝ на раздяла, — но и аз с удоволствие бих обядвал с теб.

[1] Китайски стратег и пълководец (544–496 г. пр. Хр.), автор на прочутия трактат „Изкуството на войната“. — Б.пр. ↑

20.

Остатъкът от този следобед прекарах в „Клуб 21“, като по-голяма част от времето посветих на интервютата със свидетелите, които са били там при убийството на салонния управител Джо Милър. Като свърших, се отпуснах върху скамейката от червена кожа в задния бар и се прозях. Бяха доста хора.

Никой не бе видял самото убийство, но нямаше съмнение, че престъпникът се е появил като куриер на велосипед, влязъл бързо вътре и още по-бързо изчезнал. Намерили Милърс кървавото послание, затъкнато между обувките му. Всички бяха единодушни, че куриерът бил доста висок, от бялата раса, вероятно около трийсетгодишен.

Оттам нататък следваше сценарият с добрите и лошите новини. Всеки отделен свидетел от клиентите на клуба, с които разговарях — от най-високопоставените главни изпълнителни директори до помощниците на келнерите, почистващи масите, — потвърждаваше, че убиецът бил облечен със светла риза, приличаща на униформа — а не с оранжева фланелка с надписа на „Метс“. Но носел и каска, както и слънчеви очила. Също както в магазина на Ралф Лорън, никой не можа да опише ясно лицето му, нито дори цвета на косата му. Което означаваше, че почти няхаме детайли за сравнение на убийците в различните покушения.

Освен този малък проблем, налице бе още една смущаваща загадка. Куршумите, с които беше убит салонният управител, се оказаха двадесет и втори калибър, съвсем различни от онези четиридесет и пети калибър, използвани при стрелбата срещу Кайл Девънс. Но и тук нямаше никакви пръстови отпечатащи по гилзите.

Така че оставаха още много възможности. Но въпреки противоречията, нарастващото ми безпокойство все повече ме навеждаше на мисълта, че двете убийства най-малкото са свързани. Възрастта и общите физически описания на двамата убийци бяха сходни. И двете престъпления бяха извършени на изискани места, посещавани само от най-богатите.

Но най-важното беше текстът на съобщението, намерено до трупа на салонния управител. Взех плика с уликите и отново го прочетох.

Твоята кръв е моята боя. Твоята плът е моята глина.

Имаше зловещо сходство с това, което убиецът от магазина на Ралф Лорън беше казал на Патрик Кардоне:

Ти си свидетел на исторически момент. Завиждам ти.

Подозирах, че си имахме работа с тип, който би се класирал на първо място на конкурс за откачени и е искал хората да го знаят — да повярват в измамното му величие.

Но единственият начин да привлече подобно внимание е да извърши хладнокръвно, жестоко убийство.

За нещастие, ако бях прав, той *беше* умен, а и внимателен. Сменяше дрехите си, оръжията си, никой не бе видял лицето му, никъде не бе оставил пръстови отпечатьци.

После идваше ред на въпроса дали беше същият откачен, блъснал момичето пред влака от трета линия на метрото на метростанция „Пенсилвания“. Там не беше използвано оръжие, нито имаше оставено някакво презрително послание, ала общото физическо описание на странния тип отново съвпаднаше.

Е, поне през последните няколко часа нямаше повече убийства в Манхатън.

Може би щяхме да извадим късмет и да открием, че нашият шантав нападател се е застрелял. Но едва ли. Този тип изглеждаше прекалено организиран, за да се самоубие. А освен това рожденият ми ден беше чак през следващия месец.

Затворих бележника си и се загледах във футболните шлемове, музикалните инструменти и кичозните сувенири, висящи от тавана на прочутия бар в „Клуб 21“. Барманът ми каза, че тези *игралки*, както ги наричали тук, били подарени през последното столетие от кинозвезди, гангстери и президенти.

Мисълта, че Боги може да е завързал някой от тези сувенири точно над масата, до която седях, при това в компания с Хемингуей, ме накара да се замисля дали да не си поръчам един хамбургер, за да го изям набързо, преди да си тръгна. Взех листа с менюто. Трябваше да прочета цените два пъти, за да се уверя, че не халюцинирам.

Тридесет долара?

— Истина е, хлапе — промърморих, като се надигнах от стола.

По пътя навън се загледах в стената със снимки зад бюрото за резервациите. На всяка от тези фотографии се виждаше убитият салонен управител — „симпатията“ Джо Милър, усмихнат, застанал до знаменитости от първа категория: Роналд Рейгън, основателя на токшоуто Джони Карсън, Том Круз, баскетболиста Шакил О’Нийл, или за по-кратко Шак, прочутия бейзболист Дерек Джетър. „Всеки добър салонен управител може да те накара да седнеш там, където той иска — каза ми управителят на ресторанта. — Но Джо притежаваше рядко срещаната способност да те убеди, че неговият избор е по-добър от твоя“.

Милър не бе пропускал нито един работен ден, откакто преди трийсет и три години започнал да работи в „Клуб 21“ като помощник-келнер, почистващ масите. И след всичките тези тридесет и три години, от тази вечер двете му дъщери и вдовицата му щяха да си задават въпроса: „Какво, по дяволите, да правим сега?“.

Навън, над Петдесет и втора улица, се спускаше здрач. Колкото и да бях изцеден, не можех да повярвам, че този мръсен ден бе към края си. Очевидно времето летеше бързо и когато *никак* не ти е забавно.

Не можех да повярвам също, че „Клуб 21“ щеше да остане отворен и тази вечер за клиентелата си. На тротоара вече се бе подредила редица от чакащи богати и красиви клиенти, нетърпеливи да се намъкнат вътре. Може би възприемаха убийството като допълнителна атракция на заведението.

Управителят ми махна нервно от входа, докато очакваше знак от мен, че може да свали полицейската отцепваща лента. Мигът на почит към убития му служител бе продължил една минута. Дотук с почитта към мъртвите, казах си аз. Достатъчно е някакво здраво ченге в защитен костюм от синтетичния материал тайвек да отстрани трупа от пътеката и след кратко объркване животът започва отново.

Спрях се, загледан в управителя, който нави на руло жълтата отцепваща лента, забързан да се върне под навеса. Може би ще я окачат сред другите сувенири над бара, хрумна ми забавната мисъл, преди да си тръгна. И това щеше да бъде приносът на нийоркската полиция към света на богатите и известните.

Закрачих напред, като се опитвах да си спомня къде бях паркирал микробуса.

21.

Дори след телефонното обаждане на комисар Дейли по-рано днес не спирах да се чудя защо бе избрал за това разследване точно мен. Докато шофирах към дома, за хиляден път си зададох този въпрос. Случаят ужасно ме изнервяше — признавам го. Но по всяка вероятност щяхме да заловим този тип, особено ако продължаваше да убива.

Само че точно в това бе проблемът. Колко хора още ще погуби, преди да го арестуваме?

За мен това бе най-мъчителното. Досега бях постигнал много малко. Но не можех да подведа комисаря или града.

Щом отворих вратата на апартамента, вместо поздрав ме посрещна силната миризма на лизол. С нея в паметта ми се възкресиха всичките проблеми в моя домашен свят.

— Татко, татко, виж! — извика Фиона. Плитките ѝ се развяха устремно, когато се втурна към мен, размахваща в ръка банкнотата от един долар, която бях пхнал под възглавницата ѝ. Прегърна ме така силно, че едва не ме събори. — Феята на зъбчетата не ме е забравила! Появи се.

Някъде четох, че осемгодишните момичета вече не бивало да се интересуват от играчки или други детски забавления, а само от гримове, дрехи и електроника. Но бях благословен с дъщеря, която още вярваше в магии и чудеса. Прегърнах я още веднъж, при което всичките ми тревоги се свлякоха от мен за миг като ненужна стара кожа. Поне едно добро бях сторил.

Докато Фиона ме теглеше към всекидневната, видях бърсалката за под и пластмасовата кофа. Това ме накара да се замисля как Мери Катрин бе прекарала своя ден. Какво право имах аз да се оплаквам? Колкото и да бях натоварен, нейното положение не беше за завиждане.

В следващия миг тя се появи и забърза към кофата и бърсалката. Пресегнах се и сграбчих бърсалката едновременно с нея, а с другата си ръка посочих към стъпалата, водещи към горния етаж, където се намиреше стаята на Мери Катрин.

— Иди да се поразходиш навън, Мери — предложих ѝ аз. — Каквото и да трябва да се върши тук, аз ще се справя. Позабавлявай се с някой достатъчно голям, за да може да гласува. Това е заповед.

— Майк, ти току-що влезе. Трябва малко да си починеш — възрази тя. — Мога да изчакам още няколко минути.

С тези думи дръпна бърсалката, но аз не я пуснах. При дърпането кофата се преобърна и водата от нея се разля върху дървения под.

Не разбрах кой от двамата ни се разсмя пръв, но след секунда се смеехме до сълзи.

— Подът и без това трябваше да се избърше — изрекох накрая. — А сега за последен път ти давам полицейска заповед да напуснеш тези помещения. Имам белезници и мога да ги използвам.

Смехът на Мери Катрин рязко секна. Наведе се, грабна бърсалката и се отдалечи забързано, както стана, когато неволно връхлетяхме в кухнята един срещу друг. Но този път тя несъмнено се беше изчервила.

— Не исках... да кажа *това* — заговорих предпазливо. — Аз само...

— Имал си труден ден, Майк. Така ще бъде и утре, затова и двамата се нуждаем от почивка. — С извърнато лице, тя понечи да излезе, като се спря само за да остави лист хартия. Сложи го върху масичката за кафе. — Това тук ще ти бъде от полза. Лека нощ.

Замислих се дали не бях поставил личен рекорд по обиди към жените в рамките само на един ден. Реших, че причината е изтощението ми. Или може би и аз се разболявах от грип.

Погледнах към листа, който тя ми остави — подробен списък, разпечатан на принтера, с медицинските данни за цялата ми фамилия, поставена под карантина. Кой от моите хора от какво лекарство се нуждае, в каква доза, кога да му се даде. Поклатих глава, не вярвайки на очите си. Тази жена можеше да постигне и невъзможното.

Дали да не я попитам къде се спотайва нашият убиец психопат?

22.

Учителя излезе от банята в апартамента си, като още бършеше мократа си коса с кърпа. Но се спря, щом чу някакъв странен звук под прозореца на спалнята. Дръпна с пръст щорите и надникна навън.

Долу, на Западна тридесет и осма улица, някакъв каруцар дърпаше окаения си сив кон към съседната врата на конюшня под наем, с навес отпред. В съседство имаше само един изпоцапан с машинно масло гараж и малък банков клон със стоманени решетки на прозорците. Алеята пред тях беше обсипана с изпочупени стъкла.

Засмя се. Ъгълът на Тридесет и осма и Единадесето авеню беше изключително неприветливо и скапано място дори за стандартите в Хеле Китчън. Може би беше откачен, но все пак го обичаше. Тук поне всичко беше автентично.

Все още разгорещен и превъзбуден от притока на адреналин през днешния ден, той легна върху скамейката за вдигане на тежести до леглото му. Щангата тежеше сто двадесет и седем килограма. Вдигна я с лекота от скобите, спусна я до гърдите си, след което я вдигна, докато лактите му се изпънаха докрай. Повтори десет пъти повдигането, изключително бавно, докато трепкащите му мускули се сгорещиха, а от очите му потекоха сълзи.

Много по-добре — помисли си той, като се надигна. — *Какъв ден. Какъв шантав ден.*

Намокри една кърпа и избърса с нея челото си, след което пак се излегна на скамейката. В момента имаше пауза — време, през което останалите да го настигнат. Приличаше на тийнейджър, който зяпа стария телевизор, докато чака мама и татко да се приберат у дома от работа.

Тренировката му помогна да изразходва част от натрупаната енергия, а изтриването със студената влажна кърпа му подейства успокояващо. За кратко остана със затворени очи. Една лека дрямка преди вечеря щеше да му се отрази много добре: щеше да се събуди освежен, готов за следващата фаза от Плана.

Но тъкмо се унасяше, когато се стресна от силен смях и тежък, тътнещ басов ритъм на някакъв рап. Надигна се разгневен, прекоси стаята и вдигна щорите със замах. През ярко осветения прозорец видя навън, на отсрещната страна на улицата, дребен азиатец да фотографира две високи, анорексично кльоцави белокожи момичета с дълги рокли. Момичетата танцуваха като пощурели под влудяващия шум от парче на най-богатия рапър в света — Фифти Сент, възхваляващо уменията му като сводник.

Какво да прави, по дяволите? Последния път, когато бе оглеждал тази постройка, тя се използваше като склад от един сакат дебелак, наричан Мали. Вътре прибираха количките за улична продажба на хотдог. А сега се беше превърнала в шибано модно студио? Не можеше да се измисли по-лошо съседство.

През 2003 г., по време на войната в Ирак, той служеше в поделение към военното разузнаване, снабдено с експерименталното оръжие SMAW, приличащо на базука. Най-ценното в него бе новото термобарично въздействие. Само няколко микросекунди преди взривяването на гранатата във въздуха се изстрелваше фино диспергирана газова смес, способна не само да изпари една солидна сграда, но и да подпали всичкия кислород в зоната около взрива.

Сега бе готов да даде всичко, за да притежава едно от тези оръжия. Като си припомни как стреляше с него, показалецът му изтръпна. Въображението му се развихри, докато си представяше как сградата от отсрещната страна на улицата е като мишените, които бе взривявал в Ирак, как ще изстреля снаряда, за да бъдат пометени горните няколко етажа от огнената топка и взривната вълна.

Макар че и сега нямаше право чак толкова много да се оплаква. Притежаваше солиден арсенал от други оръжия: половин дузина пистолети, автомат „Мак-9“, пушка с рязана цев, полуавтоматична пушка „Колт АР-15“, гранатомет М-203 и цяла колекция от заглушители. Освен тях в квартирата му бяха грижливо подредени кашони с муниции. По половин дузина осколочни бомби, димки и запалителни гранати бяха складирани в кутиите под масата като грамаден контейнер от смъртоносни заряди.

Но да се опитваш да убиеш всичките дразнещи тъпаци беше все едно да пикаеш в действащ вулкан. Трябваше да се придържа стриктно към Плана и да премахне само тези, които бе необходимо.

Отиде в стаята, която му служеше за кабинет, седна в канцеларския стол в ретро стил и включи лампата на бюрото със зелен абажур — като онези, които използваша bankerите. Всеки квадратен сантиметър от стената зад бюрото беше използван. Имаше карти на метрото и улиците, снимки на фойета на сгради и метростанции, както и постер в рамка на Том Круз от филма „Топ Гън“ в средата на колекцията. Следваха портретите на римския император философ Марк Аврелий, мислителя Хенри Дейвид Торо и Травис Бикъл от „Шофьор на такси“. Върху бюрото бяха струпани стари бележници, лаптоп и полицейски скенер, свързан с касетофон за записи. Покрай него бе разположена масивна работна маса, каквато използваша полицаите, за да нахвърлят върху нея фотографиите сред поредното разследване.

Върху тази маса бяха поставени само телефонът му и автоматичният телефонен секретар. Напоследък почти не си правеше труда да проверява записаните съобщения. Но сега, като погледна към апарата, примигна удивено. Тридесет и шест съобщения? Това не беше нормално.

После си спомни къде трябваше да бъде рано тази сутрин. А, да, сега този факт придоби смисъл. Онзи ангажимент, който доскоро изглеждаше безкрайно важен за него. Но след като се бе заел с изпълнението на Плана, вече не му пукаше за това.

Тази мисъл подобри настроението му. Усмихна се и изтри всички съобщения, без да ги прослуша. Прибра се в спалнята си. Избра релаксиращ компактдиск, пхна го в плейъра до скамейката за вдигане на тежести и натисна бутона за възпроизвеждане.

Плясъкът на вълните, нежно заливащи брега, и далечното, приглушено грачене на чайките заглушаваха рапа, долитащ от улицата. Отново се изпъна, повдигна смазващо тежката щанга и я спусна към гърдите си.

23.

Малко след десет часа Учителя се събуди. Умираще от глад. Отиде в кухнята, включи печката и извади от хладилника пакет, увит в кафява амбалажна хартия.

След двайсет минути крехките агнешки котлети зацвърчаха в гъстия сос от портвайн с розмарин. За проба докосна с показалец един от тях и се усмихна. Бяха почти готови. Подсуши нарязаните картофки и ги запържи в олио от бели трюфели.

Сложи чинията с месото, от което се вдигаше уханна пара, върху масата с ленена покривка в малката трапезария. С пукот измъкна тапата на бутилката „Шато Мутон-Ротшилд“ за четиристотин и петдесет долара, реколта 1995-а. Захвърли небрежно тирбушона и си наля една чаша догоре.

Агнешкото направо се топеше в устата му. Дъвчеше бавно, спокойно отпивайки от ароматното каберне. Усещаше в едно стягащия привкус на танин, уханието на цветя, касис и сладник. Вероятно му трябваша още около шест месеца, за да узрее до пълно съвършенство, но той не можеше да чака.

Докато се хранеше, остана със затворени очи, за да се наслади на олиото от бели трюфели и крехките пържени картофки, поръсени със сирене пармезан, на сочното месо, на превъзходното каберне. Беше се хранил във всички изискани ресторанти в Ню Йорк и Париж, но това тук по нищо не отстъпваше на менюто им. Или задоволството му се дължеше на добре свършената работа? Всъщност имаше ли значение? Това бе гастрономическа нирвана.

Удължи пиршеството си колкото можа повече, но накрая то — за съжаление — свърши. Доля виното от бутилката в голямата си чаша и я отнесе в затъмнената всекидневна. Там се отпусна върху дивана, намери дистанционното и включи шейсетинчовия плазмен телевизор „Сони“ на стената.

Появи се кристалночистият образ на Роуз Ейбрамс — водещата в новините на Си Ен Ен. Устата ѝ мелеше на пълни обороти. В града

върлувал грип, осведоми тя аудиторията си. От това пък най-малко му пукаше.

Минаха още минути, запълнени с тъпотии и реклами, преди тя да се върне към водещата тема за деня.

Освен това в града се вихрел убиец.

Роузи, Роузи, бейби. Не е нужно ти да го казваш. Не е ли това истинска новина?

Докато тя говореше, той се наведе и се заслуша напрегнато в репортажа. Все още оставала неяснота около двете убийства. Полицията не била сигурна дали били свързани помежду си, или пък със странния инцидент, при който млада жена била бутната пред влака в метрото. Ченгетата не знаели дали да търсят само един заподозрян или повече. Опасявали се, че може да е дело на терористична групировка.

Учителя се облегна и се усмихна, вече напълно успокоен. Полицията и медиите все още се чешеха по главите — точно както го искаше.

Обаче нищо не бе споменато за манифеста за мисията му, който бе изпратил до „Ню Йорк Таймс“. Зачуди се дали не е някакъв номер на ченгетата — да крият информацията от обществото заради техни съображения, — или съществуваше друго обяснение. Може би просто вестниците още не са направили връзката. Но нямаше значение. Ще я направят, при това доста скоро.

Когато репортажът за убийствата свърши и Роуз Ейбрамс продължи с по-баналните тъпотии, способни да заинтересуват само стадата от човешки добитък, бродещи по улиците, Учителя изключи телевизора и се изправи. Отнесе чашата с последните глътки каберне в стаята за гости в апартамента, натисна ключа и помещението се обля в ярка светлина.

Върху леглото се виждаха очертанията на човешко тяло, все едно там някой спеше. С това изключение, че и главата му бе покрита с чаршаф.

Учителя нежно го повдигна.

— Започна се, друже — заговори той.

Мъртвецът сякаш се взря в него, но чертите на лицето му не се различаваха заради засъхналата кръв. На дясното му слепоочие се

виждаше малък отвор, а на лявото — много по-гол ямата рана, през която куршумът бе излязъл.

— За това, че спечелихме вниманието им — каза Учителя, намигна и вдигна чашата си с рубиненочервено вино над трупа. — И за утрешния ден, когато съвсем ще ги подлудим.

24.

В шест и половина сутринта скамейките в църквата „В името божие“ в Горен Ийст Сайд бяха празни. Цареше тишина. С все още тъмните си прозорци от цветно стъкло това беше може би най-тържественото място в целия Манхатън.

И тъкмо в това беше проблемът, замисли се отец Шеймъс Бенет, докато се спотайваше, скрит в подножието на олтара.

Това не беше нов начин за молитва. Съвсем не — просто дебнеше жертвата си. От две седмици някакъв крадец непрекъснато задигаше милостинята от кутията с дарения, оставена пред входа на храма. Шеймъс бе решен на всяка цена да залови виновника на местопрестъплението.

Отмести завесата на олтара, смръщи вежди и надникна навън през бинокъла. След още два часа църквата щеше да се изпълни с прекрасна светлина, изливаща се през многоцветните прозорци. Но в момента беше толкова тъмно, че той едва виждаше външната врата. Дебнеше почти от цял час, но нищо не се случваше.

Явно крадецът беше умен. Той винаги оставяше по малко монети в кутията, вероятно защото си мислеше, че така няма да забележат липсата им. Ала Шеймъс много добре знаеше колко пари изчезваха — от ежедневната лепта се губеше повече от половината. Но крадецът сякаш бе невидим. Винаги така се прокрадваше и изчезваше, че никой не можеше да го усети. Шеймъс не включи електрическото осветление, защото сутрин обикновено не го използваша. Всяка промяна в обичайното ежедневие можеше да изостри вниманието на апаша.

Отецът свали бинокъла от очите си и си наля още малко кафе от термоса, който си беше донесъл в църквата. Можеше да се измисли подобър начин да се справи с нахалника. Следващия път ще си вземе и вентилатор. Почти се задушаваше в тясното, изолирано пространство. Можеше да си донесе и възглавница, даже шезлонг. Нозете и задникът му изстиваха и се сковаха от седенето на студения мраморен под. Един помощник също би бил много полезен, за да се редуват. Може би трябваше да каже на някого от дяконите.

А за всичко това беше виновен внукът му, който никак не искаше да му помогне. Майк отказа да ангажира нюйоркската полиция за анализ на местопрестъплението и за съставяне на профил от ФБР. Всъщност изглеждаше много развеселен от идеята на Шеймъс, с което страхотно го обиди. Толкова ли много искаше, в името на божията слава?

— Човек си мисли, че като има полицаи в семейството, ще се притече на помощ — промърмори Шеймъс, докато отпиваше от горещото кафе.

Звънът на мобилния му телефон го стресна и той си блъсна главата в подножието на олтара, докато се изви, за да бръкне в джоба си.

Обаждаше се Майк. „Как стана така? — помисли си Шеймъс. — За вълка говорим, а той в кошарата...“

— Нуждая се от теб, монсеньор — каза Майк. — Тук. Веднага. Моля те и ти благодаря.

— О, да, разбирам — започна Шеймъс. — Когато аз се нуждаех от малко помощ и те помолих, вместо отклик, чух само „Съжалявам, отче“. Но сега, когато ти се нуждаеш от мен...

Но Майк вече бе затворил телефона си.

Шеймъс щракна ядосано апаратчето си.

— Въобразяваш си, че ще ти се размине само с малко учтивост? — ядосано просъска отецът. — Но старият свещеник вижда какво става в коварното ти сърце.

Той изпълзя изпод олтара и се зае да разтрива изтръпналия си задник.

После един глас проговори зад него:

— Монсеньор, какво ви е?

Шеймъс се извърна към фигурата, изправена до обредните дарове пред ризницата. Беше Бърт, пазачът на църквата, вперил недоумяващ поглед в свещеника.

— Не ме гледай като глупак, Бърт — изръмжа Шеймъс. — Не виждаш ли, че съм сътвореният от дявола близък на отец Бенет?

25.

Когато още със събуждането се чувстваш смазан, знаеш, че те очаква тежък ден.

Измъкнах се от леглото и олюлявайки се, тръгнах из апартамента, за да броя телата. От всеки ъгъл ме посрещаха стенания и охкания. Нямаше съмнение — семейството ми вървеше от лошо на по-лошо. Домът ми вече не приличаше на болнично отделение. Сега по-скоро бяхме военнополова болница, попаднала под минохвъргачен огън.

На бърза ръка приготвих малко пилешка супа на печката и измъкнах замразеното желе от хладилника. Междувременно не преставах да търча от дете на дете със студени кърпи за компреси в едната ръка и с дигитален термометър в другата. Мерех температурите, бършех изпотените болни и се опитвах да сгрея онези, които зъзнеха, раздрусани от треската. Сред цялото множество вероятно можеха да се намерят едно или две от децата, които да са достатъчно здрави, за да отидат на училище, но бях прекалено зает, за да обърна внимание и на това. Тази сутрин здравите трябваше да се погрижат сами за себе си.

Особено след няколко часа неспокоен сън. Не знаех колко още ще мога да издържа. Затова се обадох на Шеймъс, колкото и да не ми се искаше. Мразех да го безпокоя толкова рано сутрин, но двайсетте минути с епидемиологичните проблеми в семейството ми бяха предостатъчни, за да забравя добрите маниери. Освен това, нали всяко бойно поле се нуждаеше от свещеник?

— Татко — обади се Джейн, като вдигна някакъв бележник от нощната си масичка, когато нахълтах в стаята ѝ, — искам да ти прочета нещо: „Чумата продължава да вилнее. Всичко изглежда безнадеждно. Какво е направил Майкъл, главата на фамилията Бенет, за да се стовари такова нещастие върху невинните му деца?“.

Поклатих цепещата ми се от болка глава. Единайсетгодишна, Джейн беше проходащата писателка в нашето семейство. Наскоро реши да използва принудителния си престой у дома, за да опише проникновено историята на семейство Бенет. Стилът ѝ приличаше на

смесица от готически романи и преждевременно развито чувство за вина.

— Чудесно, Джейн — рекох, но млъкнах за секунда, защото в отсрещния край на коридора Трент кихна, а сетне си изтри ръцете в козината на Соки. — Само че защо не добавиш нещо като: „И тогава, в последната минута, на баща ѝ хрумна идеята за радикално лечение — здрав тупаник за всички“?

Джейн се намръщи.

— Извинявай, татко, но никой няма да повярва на подобно нещо. — Наплюнчи показалеца си и започна да прелиства страниците. — Има още някои основни неща, за които трябва да те попитам. Първо, за дядо Шеймъс. Мислех, че на свещениците не е разрешено да се женят. Това не е ли сочен скандал?

— Не! — почти изкрещях. — Никакви сочни скандали не е имало в нашата фамилия. Дядо ти Шеймъс е станал свещеник доста късно, след смъртта на баба ти Айлийн. И след като вече е имал семейство. Разбра ли?

— Сигурен ли си, че е позволено? — запита тя с подозрителен тон.

— Сигурен съм — повторих и се оттеглих, преди новоизлюпената писателка да измисли още нещо. Исусе Христе, както казваха старите ирландци. Само това ми липсваше — още една репортерка да ме спина натясно.

26.

Заварих Мери Катрин в кухнята да изключва котлона точно когато супата бе започнала да ври. После видях нещо върху кухненския блок зад нея и застинах.

Хората се чудят как нюйоркчани издържат на дръзките престъпления и на високите данъци. Една от най-убедителните причини се намираше сега върху моя кухненски плот: истински бийгъли. Мери Катрин бе излизала и бе купила дузина от тях, а парата от найлоновата торба беше красноречив признак, че още са съвсем топли. До тях бе оставен поднос с две големи чаши с кафе.

Огледах се недоверчиво. Пет минути след като се събудих, вече се бях отказал от идеята за закуска. Както си бях отчаян, това тук ми се стори като мираж.

— Подкрепление?

— И продукти. — Тя ми подаде чашата с кафе и ми се усмихна храбро. Но докато отхапвах от гевреците, намазани с масло и поръсени с маково семе, забелязах торбички под очите на Мери. Изглеждаше изтощена, също като мен.

Защо още беше тук? Наясно бях, че някои от много по-богатите ни съседни, свидетели на невероятно добрите ѝ професионални възможности, ѝ бяха предлагали едва ли не непопълнени чекове, за да ми я откраднат. Детегледачките въртяха страхотен бизнес в Манхатън. За тях не бяха нещо нечувано такива странности като тлъсти банкови сметки, луксозни автомобили и прекарване на летните ваканции в Европа. А повечето от милионерите имаха само по едно дете. Нито за миг не бих обвинил Мери Катрин, ако реши да спечели големите пари, като ме напусне. Имайки предвид оскъдното ѝ възнаграждение, можеше да се каже, че развива благотворителна дейност с единадесет нещастници.

Дали не се чувстваше задължена? Знаех, че бе дошла тук по молба на семейството на Мейв, за да помогне, когато съпругата ми умираше. Но Мейв вече я нямаше. На колко години беше Мери Катрин? Двадесет и шест или двадесет и седем? Нима ще посвети

остатъка от живота си на смазващо тежките отговорности и грижите за нас?

Тъкмо се канех да изразя загрижеността си, когато ходещите страдалци нахлуха в кухнята и я приветстваха възторжено с искрена обич. Макар и болни, хлапетата не бяха глупави — оценяваха някого, който си разбираше от работата. Когато Шона слезе от гърба ми и се залепи за крака на Мери като кърлеж, аз въобще не се обидих.

Но после, докато тя се смееше и шегуваше с тях, забелязах нещо смуцаващо. Макар да изглеждаше изтощена, бузите ѝ бяха поруменели, а в сините ѝ очи се четеше решителност. Стоях там безмълвен и донякъде смаян. Изглеждаше така, сякаш беше там, където искаше да бъде.

Отново останах поразен, но този път за добро. „*Как може някой да е толкова прекрасен?*“, запитах се.

Но краткото ми въодушевление секна, когато дядо ми Шеймъс връхлетя през външната врата.

— Току-що говорих с пазача на църквата — закрепця той в претъпканата кухня. — Крадецът отново е посегнал на кутията с даренията. Нима вече няма нищо свято?

— Абсолютно нищо — отговорих му и насмешливо се намръщих. — А сега побързай да си вземеш един бийгъл, след което грабвай парцала и върви да изтъркаш палубата в детската баня, монсеньор.

С пристигането на кавалерията, олицетворена от Шеймъс, вече наистина можех да си взема един душ и да се обръсна. На излизане от апартамента грабнах още един бийгъл, този път с яйца, и едва не съборих съседката си Камила Ъндърхил, която чакаше за асансьора във фойето.

Просторният ни, наистина луксозен апартамент бе завещан на покойната ми жена от предишния му собственик — милионер. Госпожа Ъндърхил, главен редактор на списание *W*, се бе опитала упорито да попречи на настаняването ни тук. Затова не бе изненадващо, че още не бях получил покана за някое от коктейлните ѝ партита, отразявани в светските хроники на шеста страница в „Ню Йорк Поуст“.

Снобизмът ѝ обаче не ѝ попречи преди две години да потропа на вратата ми в три през нощта, защото ѝ се сторило, че някакъв крадец се катери по противопожарната стълба. Иди, че я разбери.

— Добро утро, Камила — изръмжах с пълна уста.

Еlegantната дама въобще не ми обърна внимание, все едно че не ме бе чула, а само още веднъж натисна бутона за асансьора.

Замалко да я попитам: *Какво става? Напоследък не се ли навъртат крадци?* Но си имах достатъчно свои проблеми, за да се забърквам в междусъседски разправии.

Взех своя „Ню Йорк Таймс“, оставен на изтривалката пред вратата. Всъщност бе номер, за да се забавя за кратко и така да избегна слизането заедно с нея в асансьора. Номерът се оказа успешен. Когато асансьорът пристигна, тя се втурна вътре, устремена като стрела.

Първата страница на раздела с градските новини беше измачкана. Някой беше белязал с елипса уводната статия, озаглавена „Вихреци се убийства в Манхатън“. А в полето с черен химикал бе надраскана бележка от дядо ми Шеймъс, винаги готов да се притече на помощ: *За твое сведение — ако бях на твое място, щях да бъда много загрижен заради това тук.*

„Благодаря, монсенъор“, помислих и плъзнах поглед по статията, докато чаках асансьора да се върне за мен.

Но когато стигнах до половината, насмалко да се задавя, както си дъвчех. Репортерът заявяваше, че „източник, ангажиран със случая“, потвърдил, че имало пряка връзка между опита да бъде блъснато момиче върху релсите в метрото и двете убийства, че убиецът използвал повече от едно оръжие, като умело се дегизирал, за да не бъде заловен.

Дори не ми бе необходимо да погледна най-долу, за да се досетя, че моята любима журналистка Кати Калвин отново ме бе поразила с отровното си перо.

Господи! Достатъчно лошо беше, че всяваше паника, но защо продължаваше да се заяжда с мен? „Източник, ангажиран със случая“ — със същия успех можеше да напечата името ми с гигантски червени букви. Освен това, въпреки наистина да смятах, че може да има подобна връзка между трите инцидента, не го бях споделил с нея.

Тогава кой й го е казал? Да не би да имахме изтичане на информация в отдела? Или се бе намерил някой, който умее да чете мисли?

Асансьорът пристигна и влязох вътре, като размахвах вестника, за да се спася от натрапчивия аромат на парфюма „Шанел №5“ на моята съседка. Още не бях излязъл от къщи, а вече се усещах напълно сразен.

Явно тази сряда ще е по-тежка от вчерашния ден.

28.

Друсането на влака по линия 1 на метрото ме разсъни по-добре от втората ми чаша кафе. Взех я, докато прибирах шевролета си, паркиран пред сградата на отдел „Убийства“ към Манхатън-север, на ъгъла на Сто тридесет и трета улица и Бродуей. Механиците на отдела бяха свършили добра работа, но незнайно защо, не бяха сменили разкъсаната от куршуми облегалка на седалката до шофьора при престрелката, станала преди няколко месеца.

Реших, че трябва да съм доволен от това, че колата още се движи.

Тъкмо потеглях, когато мобилният ми телефон звънна. Настроението ми малко се подобри, като видях, че се обаждат от кабинета на комисаря. Оттам вече ми бяха изпратили имейл, с който настояваха да се появя на срещата в девет и половина тази сутрин в щаба на комисаря. Явно сега искаше преди това да ме информира накратко докъде бе стигнало разследването на „вихрещия“ се убиец. Отново се почувствах полезен.

Очаквах някоя секретарка да ме помоли да изчакам, докато ме свърже с комисаря, но се обади самият той. Чудесно.

— Бенет, ти ли си?

— Да, сър. Какво мога да направя за вас?

— За мен ли? — кресна той. — Като за начало какво ще кажеш да си затвориш веднъж завинаги голямата уста и да я държиш тъй, особено пред репортерите от „Ню Йорк Таймс“? Дори аз не смея да разговарям с пресата без разрешение от кабинета на кмета. Още една подобна изцепка — и ще се озовеш сред уличните патрули в най-затънтения край на Стейтън Айланд. Разбра ли ме?

Брей, комисарят тази сутрин съвсем не си поплюваше, помислих си с горчивина. Как след това да се чувстваш добре?

Исках да се защитя, но Дейли звучеше толкова напушено, че вероятно само щях да наля масло в огъня.

— Няма да се повтори, сър — промърморих аз.

Насочих шевролета си надолу по улицата и се присъединих към оживения сутрешен трафик в посока към центъра.

След десет минути, точно когато пресичах кръстовището на Осемдесет и втора и Пето авеню, телефонът ми отново звънна.

— Господин Бенет? — Този път се обаждаше непознат женски глас. Вероятно още една представителка на пресата, която се опитваше да се добере до последните разкрития по случая. Е, кой можеше да ги обвини? Както ме бе издокарала Кати Калвин в уводната си статия тази сутрин, аз изглеждах като най-добрия чичко за медиите и безплатен консултант по правни въпроси.

— Какво искате? — изригнах злостно.

Отсреща гласът заговори след кратка, но ледена пауза:

— Обажда се сестра Шийла, директорка на училището „В името божие“.

Ох, господи...

— Сестро, наистина много съжалявам — заоправдавах се аз. — Помислих, че сте от...

— Няма значение, господин Бенет. — Незнайно защо, приглушеният ѝ глас ми се стори още по-неприятен от кресливия тон на комисаря. — Вчера сте изпратили две деца в училището, които се оказаха болни — продължи тя. — Мога ли да опресня паметта ви за страница единадесета от „Правилника за родителите и учениците“, в която се казва, цитирам: „Деца, които са болни, трябва да се държат у дома“. Ние тук, във „В името божие“, максимално се стараем, доколкото ни е възможно, да ограничаваме последиците от върлуващата в града грипна епидемия, така че нарушаване на нашите превантивни мерки не може и няма да бъде толерирано.

Отново посегнах към запаса си с извинения. Притежавах ги в достатъчно количество. Търпеливо ѝ обясних, че децата изглеждаха добре, когато ги изпратих на училище... Ала смразяващата тирада на директорката спря думите ми като стоманена стена. Отново се почувствах като петокласник.

— Да, сестро. Няма да се повтори — смънках аз.

Не бях отминал повече от три преки в южна посока, когато мобилният ми телефон отново зазвъня. Този път ме търсеше шефът на детективите Макгинис.

Защо изобщо мъкнех този телефон, запитах се, докато го поднасях към ухото си в очакване на следващата гневна тирада. Е, не останах разочарован.

— Слушай, Бенет, току-що се чух с Дейли — загърмя Макгинис. — Да не би да се опитваш да ги накараш да ме уволнят? Вместо да си гукаш влюбено с репортерките от „Ню Йорк Таймс“, защо не ни направиш услуга, като се занимаваш само с това, за което ти се плаща? И по-точно, да откриеш къде се спотайва този „вихрещ“ се убиец! Дрънканиците ти по случая вече ме изкарват от кожата. Както и начинът, по който се справяш с тази катастрофа, господин експерт. Вече започвам да разбирам защо хората бяха толкова разтревожени от урагана „Катрина“.

Това преля чашата — достатъчно. Двете капитулации изчерпаха лимита ми за тази сутрин. Освен това ми дойде до гуша да слушам обиди срещу наистина самопожертвователните професионалисти, с които бях работил в Отряда за бързо реагиране при катастрофи. Случвало ли му се е на Макгинис да се озове пръв при самолетна катастрофа? Работил ли е в полева морга? Сблъсквал ли се е с човешкото нещастие в масов мащаб ден след ден?

Извих рязко волана пред един автобус и спрях насред Пето авеню. Задръстването след мен сигурно стигаше чак до Харлем, но не ми пукаше.

— Хей, шефе, ти ми подсказа една идея — закрепях му аз. — Отсега нататък официално сменям името си на Майк Бенет Дрънкалото. Ако не ти харесва и ако искаш оставката ми, веднага ще я получиш. Или може би ще стигнеш по-далеч и ще ме обвиниш в нарушение на правилата? В любовно гукане първа степен?

Последва още една леденостудена пауза, преди Макгинис да изрече:

— Не ме изкушавай, Бенет. — След което прекъсна връзката.

Изчаках за секунда със зачервено лице, докато сърцето ми биеше до пръсване. Да ме ругае по телефона беше едно, но да намеква, че застрашавам разследването заради някаква репортерка, беше наистина удар под кръста. *Те ме помолиха да се заема със случая, нали?* Как можех да съм такъв идиот — да се гордея, че съм бил избран за разследването, и да се тревожа да не проваля отбора? Сега отборът ме изрита в зъбите.

Предполагам, че и синът на Вилхелм Тел е бил избран. Точно преди да сложат ябълката на главата му.

— Да, да, да — развиках се към виещите клаксони около мен.

Нищо чудно, че хората в този град полудяват. И докато се измъквах от задръстването, добавих и моя клаксон към общия хор.

29.

В заседателната зала на дванадесетия етаж на Главното управление на нюйоркската полиция, известно още като Полис Плаза Едно, за пръв път се срещнах с Бет Питърс. Около четиридесетгодишна, миньонче, добре сложена, тя приличаше повече на водеща от новините, отколкото на полицай. Приятна, но с резки маниери и мила усмивка. Отново ме обзе предчувствието, че ще се разбираме много добре.

Но нямахме време да си поговорим. На преден план бяха разследванията на аварийния отряд, представян от шефа на детективите Макгинис. След разговора ни тази сутрин бях доста изненадан, че ми позволиха да участвам в заседанието.

В залата се събрахме двайсетина колеги, главно от нюйоркската полиция, но забелязах и неколцина от ФБР, заедно с цивилни агенти. Дватамата с Бет се настанихме най-отзад. Пръв заговори Пол Ханбъри, млад съдебен лекар, чернокож, професор от Колумбийския университет.

— Мисля, че имайки предвид вниманието, което тази личност отдава на детайлите, можем да изключим вероятността да се окаже параноичен шизофреник. Ако чуваше гласове, вероятно досега щеше да е обсебен от тях. Но може би ни заблуждава. Тъй като си сменя дрехите и използва различни оръжия, не мисля, че имам правото напълно да изключа възможността да се окаже страдащ от раздвоение на личността. Засега мога само да гадая за мотивите му, но той съответства на модела на саможивите личности — вероятно е пострадал в ранното си детство от някаква травма и сега търси отмъщение чрез осъществяването на убийствените си фантазии.

След него заговори Том Лемб, слаб, с изпито лице, профайлър от щабквартирата на нюйоркското ФБР на Федеръл Плаза 26.

— Почти сигурно е, че нашият стрелец е мъж, вероятно над тридесетгодишен. Не съм съвсем сигурен дали мога да се съглася с предположението, че е саможив. Няма съмнение, че не се притеснява да се приближава до жертвите си и да общува с тях. Фактът, че

използва оръжия от два различни калибъра, подсказва, че или е бивш военен, или е пристрастен към пушката. Лично аз съм склонен да подкрепя втория вариант, така че ще трябва да проверим обичайните подозрителни любители на оръжията.

— Мислите ли, че може да си имаме работа с повече от един убиец? — попита го Бет Питърс. — Възможно ли е да действа екип от убийци, както при случая с Малво във Вашингтон?

Федералният агент се подпря замислено на брадичката си.

— Това е интересна идея. Не е зле да я обсъдим. Този тип не се вписва съвсем точно в профила на известните ни досега модели на серийни убийци. Но както каза Пол, засега можем само да гадаем.

Тогава се изправих аз и всички глави се извърнаха към мен.

— Щом случаят е такъв, защо не отделим малко време, за да обмислим възможността стрелецът да е лично свързан с жертвите си? Този тип не изглежда глупав. Не е само гневен, нито с някакви емоционални отклонения или неспособен да се контролира, за разлика от повечето серийни убийци.

Пол Ханбъри заговори отново:

— Серийните убийци често планират престъпленията си с години, детектив. Това ги утешава, когато ги пренебрегват или се чувстват наранени. Валидно е старото правило: „Един ден ще се върна и тогава ще се сдобия с уважението, което заслужавам“. Натрупването на огорчения може да доведе до изненадващи резултати.

— Да, разбира се — съгласих се аз и погледнах към Макгинис. — Все пак не съм напълно убеден, че той с обикновения тип сериен убиец. Не трябваше ли вече да се е свързал с медиите?

— Искаш да кажеш, че той само се преструва на откачен? — попита ме Бет.

— Ако само се прави — присъедини се към разговора детектив Лейвъри от другата страна на масата, — аз пръв ще го номинирам за наградите „Оскар“.

— Искам да подчертая — продължих, — че ако този тип действа по програма, това може би ще ни насочи към нещо. Иначе каква алтернатива ни остава? Просто да покрием Манхатън с безброй полицаи и да стискаме палци някой да се случи наблизо, когато той отново реши да действа?

Тогава Макгинис скочи от стола си и ме изгледа кръвнишки.

— Точно това ще направим, Бенет. Нарича се активно контролиране на обстановката с цел престъпниците да бъдат провокирани към действия. Моля, обяснете плана си, агент Лемб.

Седнах на стола си. Агентът от ФБР препоръча подсилване на патрулирането и особено разполагането на екипи от антитерористичния отряд край най-скъпите зони в града — като Рокфелер Сентър, Харвард Клъб, Ню Йорк Атлетик Клъб, Линкълн Сентър, Карнеги Хол и „Тифани“.

„Тифани“, повторих си аз. Нима бе необходима още охрана на суперлюксовия бижутериен магазин? Ами какво да кажем за Музея на модерното изкуство и за половината ресторанти, изброени в ресторантьорската класация на Зъгат? Та това е центърът на Ню Йорк, за бога. Невъзможно е да се намерят достатъчно полицаи, които да се прикриват като портиери на всеки първокласен обект.

— И ми позволете накрая да ви напомня, че всичко казано тук представлява поверителна информация — завърши срещата Макгинис.

Сърдитият му поглед пак се прикова върху лицето ми и остана задълго там.

Аз присвих очи, като отново се замислих как да се защитя, но се отказах. Вместо това си взех още една чаша кафе, отпих гореща глътка, която едва не ми заседна, след което се зазяпах навън през прозореца. От заседателната зала се откриваше спираща дъха гледка към Бруклинския мост.

Може пък убиецът да ми направи лична услуга и да се измете в някой друг район, за да избива и тероризира тамошното население.

30.

Големите слънчеви очила „Дизел“ закриваха добре очите му, но въпреки това Учителя примигна на ярката светлина, която го връхлетя след завоя на ъгъла на Осмо авеню и Четиридесет и втора улица.

Отново се бе преобразил като хамелеон: с кожено яке на Пиеро Тучи, пъстра тениска, джинси „Морфин Дженерейшън“ и боти от „Дучезе“. Привидно изглеждаше небрежно облечен, но хората с набито око за модата веднага щяха да оценят, че облеклото му струва повече от месечните възнаграждения на много от тях. Не беше обръснат и наболата брада му придаваше вид на филмова или рок звезда.

Напуши го смях, докато напредваше към Таймс Скуеър сред тълпата от забързани градски плъхове. Самият факт, че вършеше всичко това посред бял ден в центъра на огромния град, беше толкова налудничав и толкова дързък... „Сякаш съм се надрусал с най-страхотния наркотик, който мога да си представя“, мина му през ума.

Най-последно щеше да се отърве от отровата, насъбрала се в него, откакто се помнеше! Още от детството му хората се опитваха да му пробутат голямата лъжа. Колко велико било всичко, каква свещена привилегия било да си жив. Най-лоша от всички бе ужасно добродетелната му майка, която го вбесяваше. Той я обичаше естествено, но — за бога — понякога му се струваше, че устата ѝ никога нямаше да престане да мели, дрънка и опява.

Тя умря преди три години, заедно с глупавата си диплома по философия от университета „Холмарк“. Когато наближи краят ѝ, докато дежуреше край смъртното ѝ легло, той едва се сдържаше да не изтръгне тръбичките, впити във вените ѝ, за да я попита: *Ако животът е толкова скъпоценен дар, защо, по дяволите, Господ го раздава така скъпернически?*

Разбира се, че не го направи. Въпреки недостатъците си, тя си оставаше негова майка. Беше се жертвала за него. Последното, което можеше да стори за нея, бе да я остави да умре заблудена, както и бе живяла.

Но сега вече не бе задължен да си трае на гатанки. Да приемем, продължаваше да си мисли той, че е съвсем правилно да си отрицателно настроен и антисоциален тип в тази сбъркана декадентска модерна бъркотия, наричана общество. Не желаше да е част от безсмислената грешка, в каквата се бе превърнало цялото човечество.

Да вземем например днешния ден — сряда, деня за матинетата в мюзикълите на Бродуей. Навред около него търчаха идиотите, стоварващи се на рояци от автобусите, за да щъкат безсмислено напред-назад. Надошли като навлеци от оплютите им от мухите градчета и предградия, вдигащи невъобразим шум, само и само за да похарчат по сто долара, за да зяпат как още по-големи от тях идиоти в костюми като за Хелюин пеят банални и сантиментални любовни песнички. Това изкуство ли е? Това ли е най-доброто, което животът може да предложи?

Тук на всяка крачка се натъкваше на селяндури и тъпанари от предградията. Но не само на тях... Точно на ъгъла на Четиридесета улица той премина покрай група репортери и фотографи от „Ню Йорк Таймс“, за които се вярваше, че са най-печените, най-отраканите, скупчени пред новата сграда на редакцията, за да започнат поредната смяна от робството пред Министерството на истината, както го наричаше Джордж Оруел. Искаше да им изкрещи: „Равнис според партийната линия на демократите, другари. Всички да козируват пред Големия брат, Биг Бродър, и дори пред още по-великото либерално управление“.

Забави крачки, като се приближи до Музея с восьмичните фигури на мадам Тюсо. Тълпи от туристи се трупаха пред фигурата на Човека — паяк в естествен ръст, изтъпанчена пред фасадата на сградата. Поклати глава отвратено. Все едно че бродеше из царството на мъртвите.

— Петдесет долара? За един „Ролекс“? — чу той да вика сред навалицата някой с южняшки акцент. — Дяволски прав си. Ще се спазарим.

На три метра пред него някакъв мършав младеж с обръсната глава се пресегна, за да даде парите си на един ужасно черен негър, седнал зад сгъваемата си маса, отрупана с фалшиви часовници.

Учителя се подсмихна. Толкова много момчета от старото му поделение бяха южняци — свестни мъже от малки градчета, където

още вярваха в прости неща като патриотизъм и добри маниери, убедени, че човек трябваше да прави само това, което е редно.

Учителя нямаше намерение да се спира тук, но се ядоса, като зърна под лакътя на младежа татуировката на булдога, служещ за символ на морската пехота.

— Слушай — заговори той хлапето, — ти наистина ли мислиш, че можеш да се сдобиеш с „Ролекс“ за петдесет долара?

Младият морски пехотинец го зяпна смаяно. Донякъде го изпълваше подозрение, но в същото време се зарадва да получи съвет от някого, който очевидно беше наясно с тази далавера.

Учителя откопча своя „Ролекс Експлорър“ и го подаде на хлапето, след което взе от ръката му ментето.

— Усещаш ли го колко тежи? Този е истински. А този тук — захвърли той фалшивия „Ролекс“ в гърдите на мошеника зад масата — е пълен боклук. — Якият негър понечи да се надигне гневно, но Учителя го изгледа така свирепо, че онзи се срути обратно на стола си.

По лицето на младия южняк се изписа глуповата усмивка.

— Господи, какъв загубеняк съм. Само преди две седмици се прибрах след цяла година в Ирак. Все на нещо трябваше да съм се научил там.

Подаде обратно на Учителя неговия „Ролекс“. Но вместо да си го прибере, той само се вгледа замислено в часовника. Спомни си, че си го беше купил, когато беше на двадесет и осем години.

Майната му, реши накрая. *Не можеш да отнесеш нещата със себе си.*

— Твой е — каза Учителя. — Не се плаши, не искам нищо в замяна.

Младежът го погледна изумено.

— Е, благодаря — смотолеви най-сетне той. — Господине, но как мога да...

— Виж какво, стригана главо^[1], бях тук, когато срутиха кулите близнаци на Световния търговски център. Ако всеки в този град не беше такъв боклук, щяха да честват като герои на Америка теб и всички останали войници, рискували задниците си по бойните линии в Близкия изток. Поне едно нещо мога да сторя за теб.

Учителя не можеше да повярва, че внезапно се превърна в ужасно щедър господин, като преливащ от доброта бойскаут.

Изкушаваше се да преобърне масата с часовниците в скута на онзи мазен мошеник, но сега не му беше времето. „Може после отново да мина оттук“, помисли си той, докато се отдалечаваше.

[1] Презрително за морските пехотинци, късо подстригани, за да се провират по-лесно по ниските и тесни коридори в десантите кораби. — Б.пр. ↑

31.

Двайсет минути по-късно, понесъл свеж букет от розови и жълти рози за сто седемдесет и пет долара, Учителя влезе в просторното фойе на хотел „Платинена звезда“ на Шесто авеню.

Едва не коленичи от възхищение пред масивните плочи от блестящ бял мрамор, изцяло покриващи пода, и десетметровите стени. Таванът беше украсен със стенописи в ренесансов стил, а висящите от него кристални полилеи не отстъпваха по размерите си на пристанищните влекачи. Поклати глава, удивен от интериора, докато се взираше в корнизите, изглеждащи като златни.

Понякога тези задници наистина ги биваше.

Забърза към рецепцията с притеснено изражение. Остави букета върху мраморния плот пред красивата брюнетка, дежуреща зад бюрото. Видя, че тя остана впечатлена от ухаещите рози.

— Моля ви, кажете ми само, че не съм закъснял — помоли я той, като скръсти ръце пред гърдите си. — Розите са за Мартин Брусар. Нали още не е напуснала хотела?

Младата жена се усмихна на изнервения ухажор и провери името в компютъра пред себе си.

— Имате късмет. Госпожица Брусар още е тук.

Учителя си придаде вид на безкрайно облекчен.

— Слава богу! После я попита настойчиво: — Мислите ли, че ще ги хареса? Не са ли твърде пищни? Не искам да изглеждам съвсем отчаян.

— Ще ги хареса, повярвайте ми — увери го тя. — Великолепни са.

Учителя ухапа загрижено палеца си.

— Запознахме се само преди два дни и знам, че е истинска лудост, но тази сутрин, като се събудих, бях уверен, че ако я оставя да си замине, без да ѝ призная какво изпитвам към нея, никога няма да си го простя. Но искам да я изненадам. Къде е най-удобното място да я чакам, но така, че да не я изпусна на излизане?

Рецепционистката се усмихна още по-лъчезарно. Сега изцяло беше на негова страна, щастлива да помогне на един истински влюбен.

— Най-добре е на диваните срещу асансьора — обясни му, като посочи към тях. — Късмет!

Учителя се настани на дивана, с букета в скута си. Ръката му се плъзна под сакото отзад, където криеше двата си пистолета, затъкнати в колана. Избра колта двадесет и втори калибър и го нагласи под букета.

След минути приятен мелодичен звън огласи пристигането на асансьора. Една от блестящите месингови врати се разтвори. Учителя се изправи, когато отвътре излязоха пет стюардеси с шалчета от синя коприна. Спокойно можеха да бъдат модели от най-изисканите модни ревюта. Или може би актриси от филми, за които хотелът щедро би платил като чудесна реклама.

Щом ги видя, той се почувства възвисен, стори му се, че може да полети. Главозамая се при мисълта какво се готвеше да направи.

Мартин Брусар вървеше най-отпред. Висока метър и осемдесет и три, агресивно красива, с дълга коса, поклащаща се зад нея като воал от светъл сатен. Сякаш едва докосваше мрамора.

Учителя се изправи и се втурна да я пресрещне, с цветята напред.

— Мартин! Ето, те са за твоя рожден ден!

Изящната като статуетка блондинка се спря и погледна смутено букета.

— Моят рожден ден ли? — От учудване го изрече като „рожден ден“. — За какво говорите? До него остават повече от три месеца. — Погледът ѝ се отмести към лицето на Учителя. — Познаваме ли се, мосю? — Но очите ѝ блеснаха игриво. Също като рецепционистката, тя очевидно хареса букета.

Учителя затаи дъх, докато ръката му с двадесет и две калибровия пистолет се промуши в букета. Внезапно всичко стихна — като в забавен кадър, невероятно спокойно. Беше ли се чувствал някога толкова безгрижен? Толкова свободен? Сякаш плуваше безтегловно в утробата на майка си.

Цветята експлодираха във въздуха, когато натисна спусъка. Куршумът я прониза точно под лявото око. Стюардесата рухна върху мраморния под, без дори да потрепне. Кръвта обля лицето ѝ.

— *Рожден ден ли казах?* — изръмжа Учителя. — Извинявай. Имах предвид *погребението* ти. — Стреля още два пъти във великолепния ѝ бюст.

Другите стюардеси отстъпиха панически и се разпищяха. Той захвърли букета върху трупа на Мартин Брусар, презареди двадесет и две калибровия пистолет и заотстъпва към вратата на фойето.

32.

Портиерът на хотела, който дежуреше отвън, задържа вратата отворена, докато Учителя излезе. Очевидно не бе чул приглушените изстрели, но се спря и се втрени в паникьосаните, пищящи францужойки.

— Повикайте полиция! Веднага! — кресна му Учителя. — Някакъв психар там откри огън.

Портиерът се втурна в сградата. Учителя се отдалечи забързано, но без да тича, като се стараеше да не привлича внимание. Щом заобиколи фонтана пред хотела, той измъкна смартфона си „Трео“ от джоба на джинсите си и извади списъка на дисплея.

Само с едно натискане с палеца си изтри надписа *Стюардесата от „Ер Франс“*.

Но тогава чу как някъде зад гърба му изскърцаха спирачки. Разтвориха се врати на автомобили, ечна непогрешимото издайническо бръмчене на статично електричество по полицейския радиоканал.

Не се обръщай — заповяда си той. — *Не спирай да вървиш. Смеси се с тълпата.* Нямаше начин ченгетата вече да разполагат с описанието му.

— Това е той! — изкреця някой.

Учителя погледна забързано назад. На отсрещната страна на площада портиерът на хотела сочеше право към него. Двама униформени полицаи изскочиха от колата си с насочени пистолети.

По дяволите! Очакваше портиерът, както и останалите, да е прекалено шокиран, за да притича толкова бързо. „Добре — каза си той, — само не се паникьосвай. Преминаваш към план за бягство номер две — входа за метрото откъм Рокфелер Сентър в южния край на карето“.

И се затича.

Внезапно, като че ли от всички посоки, се стрелнаха десетки полицейски автомобили, за да блокират двата края на улицата. От дясната му страна брониран камион на специалните тактически подразделения рязко взе завоя, поднесе и пое нататък по тротоара. От

него скочиха двама полицаи, приклегнаха на коляно и свалиха от раменете си автоматите М-16.

Кучи синове! Все едно изникнаха от въздуха. После внезапно се досети, че всичко това е последица от атентатите на 11 септември 2001 г. Никога досега не се бе замислял колко много се е променила реакцията на полицията.

Впусна се в нечовешки бяг. Сетне направи единственото, което му бе по силите: хлътна с главата напред в шахтата за стълбите на метростанцията.

Извади късмет. Вместо да се строполи върху бетонните стъпала, той връхлетя върху възрастна двойка, която се изкачваше. Силният му тласък ги просна върху стъпалата и той ги използва като шейна от човешки тела, за да се спусне върху тях до подножието на пистата. Щом стигна най-долу, Учителя се изправи пъргаво, забивайки ботите си в скимтящите им, жалки тела, които се мятаха безпомощно. Зави зад ъгъла, прескочи въртящата се преграда и затича по платформата.

Станцията до Рокфелер Сентър, една от най-големите в цялата мрежа на метрото, представляваше нещо като катакомби от изходи и подземни коридори — с четири коловоза, две островни платформи и повече от четиринайсет изхода нагоре към улиците. Като специален бонус имаше проходи и към подземните етажи на Рокфелер Сентър — невероятен лабиринт от магазини, простиращи се в четирите посоки чак до следващите пресечки.

Докато тичаше, Учителя измъкна тениската от джинсите си, за да прикрие двата си пистолета. После смъкна якето от гърба си и го захвърли, за да не му пречи при бягането. Не се притесняваше, че ще остави някаква улика: за броени секунди някой щеше да го грабне. Хукна надолу по следващите стъпала, прескачайки по четири наведнъж, забързан заради усиливащото се метално стържене от пристигащия влак.

Метна се във втория вагон точно когато вратите се отвориха. „Да!“, каза си той, като скочи вътре.

Но откъм стълбата, по която току-що се бе спуснал, проехтяха нечий стъпки. Той извърна глава назад.

— Спрете влака! — чу как се провикна един полицаи. Още гласове се присъединиха към него: — Ей! Водачът, спри! Спри!

Машинистът, седнал в кабината си най-отпред на композицията, затвори вратите, сякаш не се бе случило нищо необичайно. Как да не обичаш този шантав град. Всички бяха откачени. Влакът потегли напред с равномерно потракване.

Учителя избърса потното си чело и огледа пътниците. Всички бяха заровили глави във вестници или романи. Никой не желаше да се забърква в тази история. Бяха дяволски прави. Той се извърна, за да види как светлините в тунела избледняваха или примигваха, когато покрай тях профучаваше насрещният влак като синьо съзвездие.

Невероятно — отново беше свободен. Никой не можеше да го спре! Сякаш ръката на съдбата го насочваше. Просто нямаше друго обяснение.

И точно когато се успокои, вратата в задния край на вагона се отвори. Появиха се двама униформени от полицията в метрото. Дишаха тежко. Учителя различи едър възрастен бял мъж, придружен от чернокожа жена, толкова млада, че можеше да е новобранец в полицията. И двамата стискаха дръжките на пистолетите си, които все още си стояха в кобурите.

— Никой да не мърда! — изкрещя мъжът, но не извади глока си. Какво, по дяволите, чакаше? Гравирана покана ли?

На Учителя му бе нужно по-малко от секунда, за да измъкне едновременно и двата пистолета от колана на гърба си. В лявата ръка стисна колта двадесет и втори калибър, а в дясната — четиридесет и петкалибровия.

Сега всички пътници му обърнаха внимание. Ужасени, някои се разпищяха, други се проснаха на пода или налягах по седалките.

— Изслушайте ме — провикна се Учителя с достатъчна сила, за да го чуе целият вагон. — Кълна се, че харесвам ченгетата. Няма да стрелям по вас, нито искам да ви нараня. Пуснете ме да си вървя. Това е всичко, което искам.

Влакът стигна до станцията на Петдесет и първа улица и Лексингтън авеню. Може би машинистът най-последно бе проумял, че нещо не е наред, защото внезапно натисна спирачки. Изгубили равновесие, полицаите веднага реагираха, като най-последно извадиха пистолетите си.

— Казах *не*, по дяволите! — изрева Учителя. С пистолета четиридесет и пет калибър в дясната си ръка простреля мъжа в

коляното, после в слабините и накрая в главата. В същото време с лявата си ръка изпразни последните четири куршума от колта си двадесет и втори калибър малко над колана на полицайката. Трябваше да се съобразява с проклетите бронезилетки от кевлар.

Тътенът от четиридесет и петкалибровия колт, който беше без заглушител, замалко да спуска тъпанчетата му. Все едно фойерверки се взривиха в главата му. Но в черепа му се завъртя и вихрушка от емоции. Каква лудница! Като нищо друго на света.

Най-сетне влакът спря и вратите му се отвориха автоматично. Бизнесменът, който чакаше на платформата, понечи да влезе във вагона, но се закова за миг на прага при гледката, разкрила се пред очите му, а сетне побягна назад.

Учителя се канеше да направи същото, когато зад гърба му проехтя изстрел и покрай лявото му ухо изсвистя куршум. Завъртя се и се втренчи невярващо.

Беше полицайката. Лежеше на пода на вагона с корем, надупчен като швейцарско сирене, но все още се опитваше да го вземе на прицел с треперещата си ръка. Какъв кураж пред дулото на пистолета му!

— Великолепно! — възхити се искрено той. — Заслужаваш медал. Наистина съжалявам, че трябва да го направя.

Вдигна колта си четиридесет и пети калибър и се прицели в ужасеното ѝ лице.

— Наистина — повтори и натисна спусъка.

33.

Не можех да повярвам! Какво, по дяволите, ставаше в този свят? Докато обсъждахме какво да предприемем на съвещанието в залата на дванадесетия етаж, ни съобщиха не за едно, а за още три убийства на пъпа на града. Според предварителните доклади, край Рокфелер Сентър били застреляни един цивилен и двама от членовете на транспортната полиция, при това от един и същи убиец.

Нашият стрелец... Сега вече нямаше съмнение в това.

Дори с включена сирена на автомобила ми отне повече от четиридесет минути, за да си пробия път по претоварения от трафика маршрут от Главното управление на полицията до ъгъла на Петдесет и първа улица и Лексингтън авеню.

Невъзможно бе да не се забележи хеликоптерът на нюйоркската полиция, кръжащ над небостъргача на „Ситикорп“. Туптенето на перките му съвпаднаше с ускореното биене на сърцето ми, докато се провирах сред тълпата, задръстила Петдесет и първа улица.

Един сержант ме пусна да премина под жълтата отцепваща лента, опъната около входа на метростанцията. Изражението му ми подсказа, че ме очаква гледка, която не бих искал да видя. Докато се спусках по сгорещената тясна стълба, ехото от металното писукане на полицейските радиостанции и сирени като че ли продължаваше да се разнася отвсякъде.

Насред тунела бе спрял един от влаковете на метрото. На платформата, край един от предните вагони, стояха може би две дузини полицаи. Вътре видях гилзи, пръснати по окървавения под. От пръв поглед си личеше, че са били изстреляни няколко откоса.

Множеството от полицаите се раздели на две, когато от вагона излезе екипът на парамедиците от Спешна помощ с първата носилка. Всички мълчаливо свалиха шапките си. Застаналият до мен колега от аварийния отряд се прекръсти. Носилката се приближи до мен и аз последвах примера му, като разтърсих глава, за да се преборя с внезапното вцепеняване, което ме обзе.

Жертвата се оказа жена, наскоро постъпила в транспортната полиция. За нея знаех само, че се казва Тоня Грифит и че е мъртва. Не можах да видя лицето ѝ заради кръвта по него.

Попитах един мъж от транспортната полиция за колегата на Тоня и така узнах, че вече са го откарали в болница „Белвю“.

— Има ли опасност и той да умре? — попита едрият мъж от аварийния отряд.

Патрулиращият от транспортна полиция не отговори нищо. Което означаваше, че е *много вероятно*.

— Кучи син! — изръмжа мъжът от аварийния отряд, като стисна юмруци.

Не бих могъл да го кажа по-добре.

През последния час всичко се промени. Убиецът бе убил един или може би двама от нашите. Залозите в играта скочиха до небето.

Сега беше лично.

34.

Съпроводих носилката до улицата, докато парамедиците от Спешна помощ отнасяха Тоня Грифит до линейката, за да я вкарат вътре. Шофьорът затръшна задните метални врати, качи се зад волана и включи лампите на покрива. Но след малко като че ли се замисли, защото ги изключи, преди да потегли бавно и да се присъедини към уличното движение. Нямаше защо да бърза по пътя към моргата.

Докато гледах как линейката преминава покрай сградата на „Крайслер“, неволно се замислих отново дали да приема предложението за работа в Ей Би Си. Достатъчно се бях нагледал на стрелби и смърт. Поне в този момент се чувствах точно така.

Детектив Тери Лейвъри се изкачи забързано по стъпалата зад мен.

— Току-що разговарях с капитана от районния полицейски участък, Майк — заговори той. — Стрелецът е изчезнал. Още претърсват в метрото и по улиците. Проверяват автобуси и таксита по Лексингтън авеню и Петдесет и първа, но още нищо не са открили.

Полицаят от аварийния отряд го бе казал най-добре: *Кучи син*.

— Има ли свидетели? — попитах го.

— Около дузина. Щом започнала стрелбата, повечето се притиснали към седалките и пода на вагона, но описанията им съвпадат почти напълно. Висок бял мъж с черна коса и слънчеви очила, с джинси и шарена тениска. Използвал два пистолета: един двадесет и втори калибър и един четиридесет и пети калибър. По един във всяка ръка, като разбойника Джеси Джеймс.

Поклатих изумено глава. Един мъж едновременно да се справи с двама тренирани и въоръжени полицаи, при това с два различни пистолета? Това се случваше само в блудкавите уестърни и в екшъните на Джон Ву. Изваждането, прицелването и стрелбата дори само с едно оръжие, докато си под обстрел, изисква невероятно умение и тренинг.

— Този тип или в миналото си е преминал през обучение в специалните части на военните, или е някакъв идиот с най-

невероятния късмет в целия свят — отсякох аз. — Остава ни да се молим да е второто.

— О, да, но има и още нещо — добави Тери Лейвъри. — Точно преди да стреля по тях, той извикал, че харесва полицаите. Опитал се да ги предупреди, дори се извинил на Тоня Грифит.

Господи, на всичкото отгоре харесва полицаите?

— С такива приятели не са ти нужни врагове — промърморих. — Добре, прегледай видеозаписите, които могат да се вземат от видеокамерите по улицата. Аз ще отида на другото местопрестъпление.

Докато се приближавах към ъгъла, зад полицейската лента видях един стар продавач на хотдог, негър от Ямайка, да ми маха с ръка. Промених посоката си и се отправих към него, като си мислех, че може да има нещо да ми съобщи, но се оказа, че той само подарявал бутилки с вода и сода на всички от екипа на Спешна помощ.

— Дъщеря ми работи в Спешна помощ в Бронкс, човече — заговори ме той с подкупваща усмивка. — Поне с това мога да ви помогна, като ви е толкоз напечено.

Отказа да вземе пари от мен, но накрая прие картата на доброволен помощник на нюйоркската полиция, която му дадох. Може би тя щеше да му помогне, ако и на него му станеше напечено.

Докато си губех времето с познатия ритуал по издирването на колата си, ме поразил откритието, че всеки път, когато се наканех да нарежа тази работа, се сблъсках с причината, заради която продължавах да я върша.

35.

Хотел „Платинена звезда“ се намираше само след пет преки на запад по Шесто авеню. Докато пътувах натам, успях да подреда първите си впечатления от огледа.

Най-недвусмислено натрапващият се извод бе, че след всяко нападение убиецът се скриваше някъде, преди отново да излезе на сцената — но с различно облекло, — за да извърши следващото престъпление. Би трябвало да разполага с някакво укритие някъде в съседство. Апартамент? Или хотелска стая?

Следваше загадката с това, което беше изрекъл, според свидетелите. Харесвал полицаите... Може би са били само празни приказки. Но тъй като този тип бе толкова хитър и организиран, имах чувството, че много добре е знаел какво говори. И е застрелял двамата колеги от транспортна полиция само защото е било наложително, за да избяга.

Това означаваше, че не убива случайно — явно подбираше мишените си. Освен това хотел „Платинена звезда“ беше третото изискано място от трите досегашни местопрестъпления.

Изглежда, предишните ми предположения се потвърждаваха. Той си имаше график, свързан по някакъв начин само с богатите.

Освен това, за разлика от типичните серийни убийци, този тип не действаше скрито. Убиваше посред бял ден и се оставяше да бъде видян. Дали не се опитваше да ни изпрати някакво послание?

Подобни престъпници обикновено искаха да докажат, че са много по-умни от полицията. Дразнеха ни, че могат безнаказано да избиват жертвите си и никога да не бъдат заловени. Но защо тогава още не се бе свързал с пресата?

Още бях погълнат от тези размишления, когато спрях колата пред фасадата на хотела. Стотина полицаи се бяха струпали в зоната, очертана от жълтата отцепваща лента, ограждаща цели две преки от двете страни на хотела. Имаше още служители от близките административни сгради, мълчаливо наблюдаващи какво става, все още шокирани, напрегнати в очакване на това, което ще последва.

Лично аз предпочитам тълпата да е от любопитни вманиачени зяпачи, което е нещо обикновено при всяко местопрестъпление.

Хората определено изглеждаха изплашени. И защо да не бъдат? Дори по стандартите на Ню Йорк броят на трупове будеше тревога.

Намерих детектив Бет Питърс вътре, до рецепцията. И сега ми се стори привлекателна, но този път изглеждаше унила.

Поведе ме през облицованото с бял мрамор фоайе към асансьорите. Тялото беше покрито с чаршаф. Наведох се и го издърпах.

Лежащата на пода жена още беше красива, с пищна грива от руса коса, разпиляна около главата ѝ. Само малките чернеещи се отвори от раните по лицето и гърдите, както и локвата лепкава кръв по пода около нея, показваха какво се е случило.

Вгледах се в букета, захвърлен върху гърдите ѝ. Изпопадалите по мрамора наоколо цветчета придаваха на мястото вид на жертвен олтар.

Като изскачащо на компютърния екран съобщение в паметта ми изплуваха редовете, оставени от убиеца в „Клуб 21“:

Твоята кръв е моята боя.

Твоята плът е моята глина.

— Нещо хрумва ли ти от всичко това, Майк? — попита ме Бет.
— Защото на мен нищо не ми говори.

Върнах чаршафа на мястото му.

— Сигурен съм, че иска да ни каже: „Хванете ме, ако можете“.

36.

— Името ѝ е Мартин Брусар — осведоми ме Бет Питърс, когато се върнахме при рецепцията. — Стюардеса от „Ер Франс“. Днес, в два часа следобед, трябвало да лети до Париж. Тази сутрин, към единадесет, висок чернокос мъж влязъл в хотела с букет цветя. Рецепционистката му обяснила, че може да я изчака на дивана пред асансьора. Когато Мартин излязла, той стрелял в нея от упор, pistolетът му бил скрит в розите. Веднъж в главата и два пъти в гърдите.

Позволих си само една дълга, уморена въздишка.

— Но има и добри новини — продължи Бет. — Ела с мен.

Поведе ме към просторния кабинет зад рецепцията. Представи ме на шефа на охраната на хотела — белокос мъж, бивш агент от ФБР, чието име беше Брайън Нейврил. Изглеждаше доста нервен, докато стискаше ръката ми. След това, което току-що се бе случило, мисля, че се опасяваше да не се окаже и бивш шеф на охраната на хотела.

— Мисля, че намерих нещо, което може да ви бъде полезно — каза ми той, като махна към бюрото си. — Или поне се надявам.

Показа ни на лаптопа си видеозаписи от различните охранителни камери, като бързо кликна върху сцената до рецепцията. Щом се появи първият кадър, той увеличи мащаба на изображението и кликна върху бутона за пауза.

Очерта се сравнително ясен образ на мъж със слънчеви очила и скъпо кожено яке. Държеше букет от рози и се усмихваше, докато разговаряше с рецепционистката.

Двамата с Бет се спогледахме зарадвано. Ето че разполагахме със солидна следа! Заради черните очила изображението не беше от най-добрите, но не беше и от най-лошите. Шефът на охраната на хотела вече бе отпечатал на принтера снимките, струпани върху бюрото и готови за разпространение.

— Къде е рецепционистката? — попитах. — Трябва да говоря с нея.

Младата жена се казваше Анджи Хамилтън — ниска привлекателна брюнетка, около двадесет и пет годишна. Изглеждаше още разстроена, когато Бет я доведе при мен.

— Здравей, Анджи — подех. — Аз съм детектив Бенет. Наясно съм, че точно сега ти е много трудно, но трябва да знаем всичко, което можеш да ни кажеш за този, който е убил госпожица Брусар. Разговаряла си с него, нали?

— Той ме попита дали Мартин Брусар е напуснала хотела — започна Анджи Хамилтън. — Каза ми още, че наскоро се запознали и че той ѝ донесъл цветя, защото... защото... — Заплака. Бет я прегърна, прошепна ѝ нещо успокояващо и извади книжна кърпичка от джоба си. Анджи изтри сълзите си, но продължи да заеква. — Т-той каза, че никога нямало да си прости, ако не ѝ обясни какво изпитвал към нея. Помислих си, че е много романтично.

Още една важна следа, казах си, като се спогледахме с Бет. Тя ми кимна разбиращо. Стрелецът е попитал именно за стюардесата Мартин Брусар. *Познавал* е жертвата си. Сега за пръв път се доказва със сигурност, че не търсим убиец, който избива напосоки. Едновременно с това нараснаха шансовете да съществува връзка с другите инциденти.

Още един пробив, който ни насочваше в определена посока.

— Как се държеше той, Анджи? Изглеждаше ли нервен? Или нахален?

— Не беше нахален — поклати глава рецепционистката. — Леко изнервен, но беше сладък... Наистина очарователен. Тъкмо това прави всичко толкова ужасно. Казах му да я изчака на дивана, за да не я изпусне, когато излезе от асансьора. *Аз я убих.* — Анджи отново се обля в сълзи, наведе се напред и захлипа неудържимо.

Този път се присъединих към Бет, като и аз прегърнах рецепционистката през рамото.

— Ти не си направила нищо лошо, Анджи — уверих я. — Само си се държала любезно. Единственият грешник е този луд, който броди наоколо и избива невинни хора.

37.

Полицаяте, пристигнали първи в хотела, бяха отвели колежките на жертвата в участъка Манхатън-север. Стюардесите от „Ер Франс“ бяха изпаднали в истерия. Толкова бяха изплашени, че първите детективи, които ги разпитали, не успели да изкопчат от тях нищо, освен несвързани брътвежи на френски. Като типични полицаи, познанията им по този език започваха и свършваха с *Voulez-vous coucher avec moi ce soir* (Искате ли да легнете с мен тази вечер). Повикали преводач, но още никой не се бе появил.

За щастие аз не бях типичен полицаи.

— *Je suis vraiment désolé pour votre amie.* Наистина много съжалявам за вашата приятелка — казах на девойките още с влизането си в стаята за разпити на горния етаж. — *Je suis ici pour trouver le responsive, mats je vais avoir besoin de votre aide.*

Това последното би трябвало да им подсказва, че се нуждая от помощта им, за да намерим убиеца. Или поне си мислех, че това означава казаното от мен. Преди години моят френски беше доста подобър, но го бях занемарил. Може би думите по-скоро са прозвучали като „Да сте виждали онази работа на сестра ми?“.

Но каквото и да казах, тези великолепни млади жени скочиха възбудено и се притиснаха към мен. Никога не ми се бе случвало да се озова в прегръдка с четири руси францужойки, приличащи на супермоделите. Някак си успях да им устоя, може би защото си мислех само за нашия декан в колежа „Риджис“, който настояваше да уча испански, защото било по-практично.

Показах им снимката на стрелеца от охранителните камери. Една от стюардесите — Габриел Моншкур, се взря в нея, очите ѝ се разшириха, след което започна да нарежда нещо в продължение на цяла минута без прекъсване. След като я помолих да го повтори по-бавно, успях да сглобя частите от това, което обясни.

Според нея тя вече бе виждала някъде този стрелец! Не беше стопроцентова сигурна, но може би се е случило на едно празненство,

организирано преди година от „Бритиш Еървейс“ в Амстердам — където се събрали много пилоти от дузина различни авиокомпании.

Още един голям пробив! Пилот! И още една връзка, за която се бях досетил от самото начало — всъщност никога не се бях съмнявал. Е, може би само за секунда. Какво ще кажете за това? Моята дипломация и несръчните ми опити да проговоря на френски се бяха отплатили щедро. Да живее „Риджис“!

Най-после разполагахме със солидна следа, за да започнем издирване.

Излязох с мобилния телефон в коридора и позвъних на шефа Макгинис, за да му докладвам за пробива.

— Добре свършена работа, Майк! — облекчено въздъхна той, с което съвсем ме шашна. А от това, което последва, направо зяпнах от изненада — предоставяше ми кабинет в Полицейската академия на Двадесета улица, заедно с десетима детективи, които да работят върху откритите от мен следи.

Докато пътувах към новите си покои, не преставах да се удивлявам мислено. Бях смаян от рязката промяна в отношението на шефа към мен.

38.

Понесъл няколко пазарски кесии, Учителя бе принуден да затвори с крак зад себе си вратата на апартамента в Хелс Китчън. Остави покупките върху кухненския плот, захвърли пистолетите си върху хладилника и без никакво размотаване си пристегна кухненската престилка. Умираще от глад, точно както след вчерашната работа.

Както всеки следобед, и днес фермерите предлагаха доста оскъден избор от продукцията си на пазара в северния край на Юниън Скуеър Парк, но той успя да намери малко прясна белгийска цикория и манатарки. Искаше да добави гъбите като гарнитура към крехкото телешко бонфиле, което бе открил в магазина на Балдучи на Осмо авеню.

За чревоугодник като него пазаруването беше цял празник.

Ала след като начука стека, не устоя на изкушението набързо да погледне новините. Изми си ръцете, отиде във всекидневната и включи телевизора. Първо показаха кръжация над сградите хеликоптер и милион ченгета долу по улиците. Около тях гърчаха репортери, които интервюираха подплашените тълпи на сред улицата.

Учителя поклати глава и пое дълбоко дъх, докато си припомняше престрелката с полицаите. Дори и стрелец като него — с такъв тренинг и безпогрешни инстинкти — лесно би могъл да загине там, на място. Това беше поредният знак, че нещата, които върши, са правилни. Кръщението му с огън го бе направило още по-страстен, още по-отдаден на делото.

Върна се в кухнята, сложи чугунен тиган върху котлона и го включи на максимум. Когато тиганът започна леко да пуши, добави малко зехтин, преди внимателно да пусне напукания котлет, след което се разнесе силно прашене, точно както очакваше.

Уханието от дима му напомни за първата му среща с доведения му баща в ресторанта на Питър Лугер в Бруклин. Беше малко след като майка му и баща му се разделиха. Тогава беше десетгодишен. Той отиде да живее с майка си, а сега тя искаше да го запознае с новия си приятел.

Красивата му майка беше секретарка в инвестиционната банка „Голдман Сакс“, а нейният приятел се оказа прекият ѝ шеф Роналд Майър, невероятно богат и невероятно стар. Голям специалист по отпускане на заеми за изкупуване на компании. Нисък дъртак с жабешка физиономия, който упорито се стараеше да се сприятели с него. Учителя си спомни как седеше там, загледан в изкуфелия финансист, заради когото се разпадна семейството му. Удивляваше се на непреодолимо надигащото се у него желание да забучи ножа си за разрязване на пържолата в косматата дясна ноздра на противния старец.

Скоро след това майка му стана съпруга на Роналд Майър с основното предназначение да краси дома му. Учителя бе принуден да се премести заедно с нея в апартамента на Майър на Пето авеню. Само за една нощ, като герой от приказките, той внезапно се озова в странния нов свят на изкуството и операта, изисканите клубове, многобройната прислуга и пътешествията до Европа.

Колко бързо стихна първоначалният му гняв. С каква отблъскваща лекота изцяло се отдаде на овчедушното доволство сред лукса на новия си живот.

Но сега осъзнаваше, че гневът му никога не беше се стопил изцяло... Само е набъбвал като цирей, тайно събиращ все повече гной, ден след ден, през всичките следващи години. Докато се пръсне.

Обърна котлета в тигана и отвори бутилка от великолепно вино „Дома Гасак“, от Лангедок във Франция, което пазеше само за специални случаи. Наля си в една висока чаша и я завъртя срещу светлината, проникваща от прозореца, гледащ на запад.

Пак се замисли за странния си доведен баща Рони. Споменът го накара да се усмихне за миг, сетне пак стана сериозен. Спомни си всички онези неща, които Майър му купуваше: дрехи, коли, ваканции, следването в един от най-престижните университети в Бръшляновата лига...

Накрая се дипломира в Принстън. Не можеше да забрави неловката прегръдка на Рони, която трябваше да изтърпи. Жалкото: „Толкова се гордея с теб, синко“, едва отронило се от посинелите устни на деветдесетгодишния старец. До ден-днешен кожата му настръхваше само при мисълта, че е бил сроден с този ужасяващ скелет с коса с

цвят на джинджифил, ползван от майка му като източник на благоденствие.

„Трябваше да те убия, когато имах възможност, дърто копеле — каза си той с въздишка. — Да те очистя още когато се запознахме“.

39.

Реших да се отбия до болница „Белвю“, за да проверя дали има някаква възможност да поговоря с ранения колега от транспортната полиция.

Докато шофирах дотам, ми хрумна нещо, на което никога досега не бях обръщал внимание. След атентатите от 11 септември на обитателите на Ню Йорк очевидно не бе нужно много, за да се изнервят заради безопасността си. Парен каша духа, казах си.

Туристите се трупаха пред входовете на хотелите край южния край на Сентръл Парк, но изглеждаха напрегнати и непрекъснато се озъртаха на всички посоки. Една почти изпаднала в истерия тълпа се опитваше да узнае последните новини от гигантските телевизионни екрани, инсталирани на „Плаза“ и излъчващи предаванията на Си Би Ес. По тротоарите на Лексингтън авеню беше пълно с чиновници, наизлезли пред модерните стъклени кули. Всички дърдореха по мобилните си телефони и натискаха бутоните на органайзерите си „Блекбъри“, сякаш очакваха всеки момент да бъде оповестена заповед за евакуирането на града. Дори имаше поток от хора, тръгнали си по-рано от работа, който се изливаше в гарата Гранд Сентръл.

Може би всичко, което ставаше, имаше нещо общо с действията на убиеца, внезапно прозрях аз. Може би той искаше да всее колкото се може повече страх.

Ако наистина бе така, то сега би трябвало да е извънредно доволен, защото планът му се осъществяваше безпогрешно.

Не исках и моят служебен шевролет да се присъедини към множеството полицейски коли, блокирали входа на болница „Белвю“, затова паркирах до платформата за разтоварване и влязох през задния вход.

Ед Корзеник — ветеранът, който бе прострелян в метрото, още се намираше в хирургичното отделение. Като по чудо куршумът, насочен към главата му, само одраскал черепа му. Но в плешката си имаше рана от пистолета четиридесет и пети калибър, с която хирурзите още се опитваха да се справят.

Ед имаше многочислено семейство, като много от близките му се бяха струпали в чакалнята — жена, майка, братя и сестри. Като ги видях, потънали в скръб и отчаяние, веднага ми се прииска да позвъня у дома.

Отговори ми Брайън, най-големият ми син. За щастие той, разбира се, нямаше представа с какво се занимавам в момента или какво ставаше навън по улиците. Поговорихме си на спортни теми, за „Янките“ и за ставащото в отбора на „Джетс“. Скоро щеше да навърши тринайсет, осъзнах аз с удивление. Мили боже, нима щях да имам цяла къща, пълна с тийнейджъри?

Затворих с усмивка. Това бяха двайсетте най-хубави минути от днешния ми ден.

40.

След това реших да направя нещо, за което се бях заканил още от сутринта — да навестя редакцията на „Ню Йорк Таймс“, за да си поговоря с Кати Калвин. Време беше с нея да поседнем насаме. Или може би едно кроше щеше да е по-ефикасно от всякакви разговори? Искях да разбера две неща. Най-вече откъде, по дяволите, си измисляше хипотезите и защо внушаваше, че аз съм нейният източник?!

След като си проправих път сред оживеното улично движение по Четиридесет и втора улица, си спомних, че редакцията на „Ню Йорк Таймс“ вече не се намираще тук. Трябваше да помисля, докато си спомня, че се помещава в новата сграда на вестника на Четиридесета улица.

Осведомих мъжа от охраната в бляскавото ново фоайе, че търся Кати Калвин. Той затърси името ѝ в списъка и ми съобщи, че мога да я намеря на двадесет и първия етаж.

— Почакай за секунда — спря ме той, щом се насочих към асансьорите. — Първо трябва да ти издам пропуск.

Ослепих го със златната си значка, закрепена за вратовръзката ми.

— Нося си свой пропуск — обясних му аз.

Обхождането на двадесет и първия етаж се оказа по-трудно, отколкото да проникнеш във вражеска територия. Докато крачех по плетеницата от безкрайни коридори, бляскавият ми пропуск ми спечели различни погледи — шокирани, изнервени или ненавистни. Заварих Кати Калвин свряна в един бокс, бясно тракаща по клавиатурата.

— Пишеш още лъжи за последната драма в града, така ли? — попитах я аз любезно.

Тя се извъртя към мен на стола си, стресната от появата ми.

— Майк... Хм, чудесно е, че те виждам тук. — Заложил на номера с приятелската усмивка, но аз побързах да охладя възторга ѝ.

— Не се престаравай. И да не си посмяла пак да ме убеждаваш колко страхотно изглеждам. Вместо това, само ми кажи защо се опитваш да издействаш уволнението ми. Да не би да си бясна, че нищо не ти казах?

Усмивката ѝ мигом се стопи.

— Не се опитам да издействам уволнението ти... — запелтечи тя.

— Не ми пука, ако искаш да си измисляш „неназован източник“. Това си е твое лично решение. Но когато намекваш, че този източник съм аз, това вече ме засяга.

— Как смееш да ме обвиняваш, че си измислям разни работи!

Длъжен бях поне едно да призная на Кати: знаеше, че нападението си остава най-добрата защита.

— Да не би да твърдиш, че аз съм ти казал нещо за убиеца? — попитах. — И кога точно се случи това? Може би притежаваш запис или бележки, за да освежиш паметта ми?

— Господи, колко си самонадеян! — скастри ме тя със смразяващ гои. — Не ти ли е хрумвало поне веднъж, че в този свят могат да се намерят и други източници, освен теб?

— Че кой друг? Кой, освен мен може да ти подсказе, че „убиецът е само един“ и „се преоблича, за да избегне залавянето“?

Лицето ѝ внезапно доби неуверено изражение.

— Виж, не знам дали мога да говоря за това — промърмори тя и се изправи. — Първо трябва да го изясня с моя...

Отпуснах ръка върху рамото ѝ, за да я накарам отново да седне. Жестът ми не беше много груб, но не беше и нежен.

— Опитвам се да заловя опасен убиец. По-добре ми кажи какво знаеш. Всичко. Веднага!

Кати прехапа устни, после затвори очи.

— Беше той.

— Той? Какво означава това, по дяволите? — Улових дръжките на стола ѝ и сведох лицето си до нейното. — Изплюй камъчето, Кати! През последните два дни търпението ми съвсем се изчерпа.

Видях, с мрачно удовлетворение, че тя се разтрепери.

— Убиецът — прошепна.

Втрених се в нея, невярващ на очите си. Имах чувството, че са ме ударили в лицето.

— Вчера следобед ми изпрати имейл — продължи репортерката. — Каза, че искал текстът да се оповести дословно, за да няма никакви недоразумения. Помислих си, че е някакъв смахнат, но той започна да разказва всичко с най-големи подробности. Какво, кога, къде и дори защо се е случило.

Потиснах гнева си, за да се сдобия с още сведения.

— Каж ми *защо* — наблегнах аз. Вече знаех какво, кога и къде.

— Бутнал момичето под влака на метрото и убил продавача в магазина на Ралф Лорън, както и салонния управител, понеже — цитирам: „Реших да науча тези самодоволни тъпаци на малко маниери“. Добави още, че редовните, достойните хора немалко защо да се тревожат, но ако си задник, дните ти са преброени.

— За коя се мислиш, по дяволите, че да криеш това от нюйоркската полиция? Не може да си чак толкова глупава.

— Успокой се, Майк. Моите редактори цял ден се съвещават, за да решат дали трябва да информираме теб и колегите ти. Последното, което чух, беше, че са склонни да разкрият всичко. А ето и това, за подслаждане на сделката. — Взе от бюрото си един лист с напечатан текст върху него, за да ми го връчи. — Това е неговият „манифест на мисията“, както той го нарича. Искан да го публикуваме.

С яростен замах изтръгнах листа от ръката ѝ.

41.

ПРОБЛЕМЪТ

Някои биха казали, че проблемът днес е в материализма. Не съм съгласен. По принцип няма нищо лошо в това да имаш пари или да си красив, или да цениш красотата.

Лошо е обаче, когато пародираш с притежанията си, с богатството си, с красотата си.

Това е болестта.

Обичам нашето общество, нашата страна. Никога досега в историята на човечеството не е имало нация, така посветена на свободата на човека. Но човешката свобода изисква достойнство: уважение към самия теб и към тези около теб.

В този смисъл ние много се отклонихме от курса, при това именно в най-възмутителната посока. Повечето от нас дълбоко в себе си признават, че поведението ни е лошо. Но тъй като рядко се стига до сериозни последствия, ние продължаваме да се придържаме към ежедневните постъпки, колкото и да са позорни и непочтителни.

Ето защо реших да се заема с предоставянето на правилната мотивация.

Наказанието за недостойните вече ще е само едно: смърт.

Аз мога да съм всеки. Този до теб в метрото, докато си включваш айпода. Или онзи зад теб в ресторанта, докато изваждаш мобилния си телефон от джоба си.

Помисли си два пъти, преди да решиш да се замесиш в нещо, за което знаеш, че не бива да правиш.

Ще те следя.

С най-добри пожелания.

Учителя

Прочетох го три пъти, преди да й го върна.

Беше ми необходима само секунда, за да реша какъв да бъде следващият ми ход — да разтърся Кати Калвин така, че да ме запомни за цял живот. Откопчах белезниците от колана си и извих ръцете й на гърба.

— Какво правиш? — изкрещя тя, изпаднала в паника.

— Точно това, което си мислиш — обясних й. — В участъка ще ти прочетат правата.

Тя продължи да пици в знак на протест. Докато поставях втората гривна от белезниците около другата й тънка китка, по коридора й се притекоха на помощ цяла тълпа от мъже на средна възраст с навити ръкави и вратовръзки.

— Аз съм главен редактор за този град — заговори един от тях. — По дяволите, какво става тук?

— Аз пък съм полицай от този град — обясних му. — Арестувам тази личност за възпрепятстване на правосъдието.

— Не можете да направите това — развика се един по-млад, от ония, дипломираните в Бръшляновата лига, като изскочи пред мен. — Чували ли сте въобще за Първата поправка?

— Да, за съжаление — отговорих му честно. — И я ненавиждам. А ти чувал ли си за полицейска камионетка? Понеже точно там ще се озовеш, ако не се отстраниш от пътя ми. Защо всички вие да не ме придружите до Централното следствено, та там да си продължите редакционния съвет?

Колкото и да бяха шокирани и разгневени, реалната преценка на ситуацията надделя. Отдръпнаха се, а аз поведох Кати Калвин пред себе си.

— Млъквай и не се дърпай повече, за да не ти лепна и обвинение за съпротива срещу полицай — казах й.

Поне прояви достатъчно разум да проумее, че по-добре ще е да не ме дразни повече. Само изсумтя и ме изгледа с големите си просълзени очи, но вече не се опита да спори с мен. Щом ме видя, мъжът от охраната във фойето скочи озадачен.

— Намерих я. Благодаря — кимнах му аз.

Навън наведох главата на Кати Калвин, за да се пъхне в моя шевролет, и я оставих вътре. Отдръпнах се малко, колкото тя да не ме чува, за да проведе няколко телефонни разговора. Бяха посветени само на проверката по разследването, но исках тя да си помисли, че уреждам задържането ѝ в полицията.

Едва тогава отключих белезниците ѝ, подчертано неохотно.

— Ти си мислиш, че всичко това е само някаква игра, но не е — обясних ѝ. — Стремежът ти да се издигнеш в кариерата вероятно струва живота на няколко души. Е, затова пък сега можеш да се надяваш на повишение. О, да, и още нещо — да се опиташ да живееш в мир със съвестта си.

Като подкарах колата, погледнах в огледалото за обратно виждане и я видях още изправена там, на завоя, захлупила лице в дланите си.

42.

Новият ми кабинет на третия етаж в Полицейската академия се оказа съвсем скромно пренаредено помещение, използвано преди това вероятно за килер, но кой бях аз, че да се оплаквам? Поне още с влизането си видях двете най-важни вещи от оборудването на всеки полицейски кабинет: сгъваема маса и розетка за телефон. Като допълнение към декорацията присъстваше и една дъска за съобщения — бяха намерили време, за да закрепят снимката на Учителя с надраскано върху нея кръстче като мерник на снайперист.

И така, вече бяхме в бизнеса.

След като позвъних на Макгинис и му докладвах за последните ни постижения, събрах екипа си детективи. Зарадвах се, че Бет Питърс също фигурира в групата. Помолих я да направи копия от манифеста на Учителя и да ги раздаде на всички от екипа.

— Трябва да се заемем и с авиокомпаниите, Бет. Изпрати им снимката от охранителната камера и поискай да ти доставят албуми на техните пилоти, за да се опита госпожица Моншкур да го идентифицира. Съсредоточи се предимно върху международните превозвачи, особено върху „Бритиш Еървейс“. Обади се на Том Лемб на Федеръл Плаза 26, ако решиш, че ни е нужна помощта на федералните. И се опитай да откриеш цветаря, който е продал онзи букет на нашия убиец.

— *Oui, oui*, шефе — кимна ми Бет и примигна шеговито.

Обърнах се към моя екип.

— Сега тук сме само полицаи, така че може би ще успеем да свършим нещо — казах им аз и продължих с разпределянето на конкретните задачи.

Не бях свикнал да ръководя екип и се чувствах странно, но колегите ми бяха решени да се справят. И действително се получаваше — хората правеха това, което исках от тях. Реших, че не е зле да изпробвам това и у дома.

Изпратих детективите от Деветнадесети участък отново да проверят всичко в магазина на Ралф Лорън и в „Клуб 21“, да обходят

служителите със снимките в ръце, за да ги разпитат дали са го виждали, включително и тези, които не са били там в деня на убийството. Може би Учителя се е появявал там и преди, така че някой евентуално би могъл да направи връзка между лицето от фотографията и името му.

Но те се върнаха без никакви резултати. И в магазина, и в „Клуб 21“ било пълно с недоволни служители и ядосани клиенти. Но не открили някой, който да отговаря на описанието на стрелеца.

Междувременно проверих докъде са стигнали експертите по балистика в анализа на куршумите, които бяха убили полицай Тоня Грифит.

— Скоро ще приключим — увери ме шефът на експертите Тери Милър. — Анализът на куршумите от двадесет и втори калибър напредва, но още изследваме петте нареза. Доказано е, че е стреляно е лявата ръка. Маркировката им съвпада с тази на куршумите, с които е бил убит салонният управител на „Клуб 21“. Вече мога и насън да ги разпознава.

Това беше важно доказателство в наша полза. В мига, в който ще арестуваме този тип, ще бъдем готови да го предадем на съда, защото разполагаме с улика.

По време на паузите, когато нищо спешно не ме притискаше, аз препрочитам манифеста, който Кати Калвин ми беше дала. *Наказанието за недостойните вече ще е само едно: смърт?* Реших, че не му достигат граматически знания. Този тип се величаеше като учител, но всъщност приличаше на фанатик от ку-клукс-клан.

Какво точно го вбесяваше? Това, че някои имаха повече пари от него ли? Не, не беше това, реших аз. Той не избираше жертвите си случайно. Сигурно е имал някакви контакти с тях преди, за да е бил толкова разгневен. А и би трябвало да разполага със свои пари.

Прекарах доста време в анализ на цялостната картина. Той определено не правеше впечатление на психично неуравновесен тип, саможивец или ненормален. Не приличаше на по-известните серийни убийци: като сина на Сам (Дейвид Берковиц), стрелците в гимназията „Кълъмбайн“ или във Вирджинския технически университет. Усмиваше се и изглеждаше уверен, дори всъщност правеше впечатление на привлекателен мъж.

Загледах се в сянката си, която сега, в пет следобед, много се беше удължила.

Какво, по дяволите, бе замислил този тип?

43.

Към шест следобед останах сам в кабинета пред наскоро инсталирания компютър. Всички детективи бяха навън по задачи. Чух почукване на вратата.

Дяволите да ме вземат, ако отвън не стоеше Кати Калвин, нервно кършеща ръце...

Така и се оказа.

— Изисква се доста следователско умение, за да ме откриеш чак тук — признах й аз. — Впечатлен съм.

— Стига, Майк. Дойдох, за да... Даже не се опитвам да се извинявам, защото знам, че няма да помогне.

Имаше право. Тъкмо се канех да й го кажа. Но наистина изглеждаше искрена. Забелязах също, че бе изоставила обичайната си бойна униформа на отракана успяла дама и сега носеше само светли летни дрехи. В тях изглеждаше по-смекчена, по-женствена — наистина доста хубава.

— Само защото не те вкарах в ареста, не означава, че всичко е приключило. Отделът ни ще се занимае с редакторите ти.

— Те си го заслужават. Не само че ги обвинявам, но и съзнавам колко лошо постъпих. Беше просто заради... — Влезе в стаята, като затвори вратата зад себе си. В топлия неподвижен въздух долових уханието на парфюма й. — Тази работа ме подлудява — промълви тя. — Конкуренцията е невероятна. Това ме превърна в чудовище. Направо се скапвам, като се замисля за това, което сторих.

Пристъпи по-навътре. Ясно беше, че търси утеха. Признавам, че се изкушавах да я прегърна и да я оставя да притисне лице към гърдите ми.

Но не беше трудно да надвия това изкушение.

— Професията ми също не ме прави добро момче, Кати — казах й аз. — Но трябва да знаеш къде да теглиш чертата, иначе ще нагазиш в калта. Лично аз, ако някой ден престана да забелязвам тази черта, в същия този ден ще си върна полицейската значка.

Тонът ми не прозвуча по-подканващо от думите ми. Кати се спря.

— Предлагам ти нещо като маслинова клонка на помирението — промълви. Извади някакъв плик от чантата си, остави го върху масата и се запъти към вратата. — Можеш да продължиш да ме мразиш, Майк. Но искам само да знаеш, че наистина не съм такава. *Не* съм.

След което си тръгна.

Разбира се, че не беше такава. Поне не и до следващия път, когато може да спечели нещо от поредната инсинуация.

Вътре в плика намерих копие на писмото на Учителя до нея.

А най-отдолу той бе написал ТЕЕСН1^[1] — потребителското си име или по-скоро прякор, на който може да бъде намерен в чатрума на портала „Яху“.

Стиснах зъби и мислено нарекох Кати Калвин „кучка“, задето не ми го беше дала досега. Предложение за мир ли? Друг път! После седнах на бюрото и се опитах да реша какво да направя с това.

Да се проследи следата беше трудно и сложно. За да принудя интернет компанията да ми сътрудничи, трябваше първо да получа съдийска заповед, а след това можеше да се окаже, че съобщенията до този адрес идват от някоя обществена библиотека или колеж.

Припомних си, че нямаме никакво време за губене, и реших да рискувам с изстрел напосоки. Бързо си създадох свое потребителско име — MIKE10, в чатрума на „Яху“.

След което можех да изпратя първото си съобщение до Учителя.

MIKE10: Получих манифеста за твоята мисия.

Това, което се случи след малко, направо ме изуми. Съвсем неочаквано за мен се появи отговорът.

ТЕЕСН1: И какво си мислиш?

Беше той!

MIKE10: Много интересно. Може ли да се срещнем?

ТЕЕСН1: Ченге си, нали?

В първия миг се замислих дали да го излъжа, но после се отказах. Нямах полза да се отнасям с този тип като с глупак.

MIKE10: Да. Аз съм детектив към нюйоркската полиция.

ТЕЕСН1: Нямах намерение да убивам онези полицаи. Харесвам полицаите. Те са сред малцината в този сбъркан свят, които действително вярват в доброто и злото. Но трябваше да избягам. Това, с което съм се заел, е по-голямо, по-важно от живота на двама добри полицаи.

MIKE10: Мога да ти помогна твоят манифест да бъде разпространен.

TEESH1: Справям се съвсем добре. Смъртта и убийството много бързо привличат вниманието на хората. Ушите им се наострят, когато очакват НЕЩО ГОЛЯМО.

[1] Съкратено от *Teacher*, или Учител. — Б.пр. ↑

44.

Напрегнато надвесен над клавиатурата, реших да изпробвам друга тактика.

MIKE10: Може би трябва да поговориш с някого, който ще успее да разреши проблема ти по различен начин.

TEESH1: Въобще не се опитвай. Аз нямам проблеми. Хората си мислят, че могат да продължават да прецакват другите безнаказано. Защо? Защото имат пари. Парите са отпадъчна хартия с напечатани върху нея цифри. Но тази хартия не може да те имунизира срещу твоите човешки отговорности.

MIKE10: Продавачът в онзи магазин и салонният управител нямаха пари. Сигурно нещо друго те тревожи. Наистина искам да те разбера, затова, моля те, разкажи ми. Защо ги уби?

TEESH1: Убил съм ги?

MIKE10: Не си ли същият, който застреля онези хора?

TEESH1: Разбира се. Само че възразявам срещу думата. Убийство означава, че онези животни, които затрих от лицето на земята, са били човешки същества. Семействата им би трябвало да изрекат една молитва и да ми благодарят, че съм отървал онези плужеци от жалкото съществуване, което представляваше животът им.

Ето че стигнахме донякъде, помислих си аз.

MIKE10: Да не би да си се нагърбил с божието дело?

TEESH1: Понякога си мисля така. Не претендирам, че знам как бог се изявява в този свят. Но може да го прави чрез мен. Защо не?

Учител? Единственият предмет, който можеше да преподава този тип, беше как напълно да психясаш.

MIKE10: Не мога да повярвам, че бог би поискал от теб да убиваш хора.

TEESH1: Неведоми са пътищата господни.

MIKE10: И какъв ще бъде следващият ти ход?

TEESH1: Едва ли би искал да знаеш. Казах го на онези ченгета, ще го повтора и на теб. Стой настрани от пътя ми. Знаем, че си решен да ме заловиш, но ако бях на твое място, доста щях да се замисля дали

да го правя, Бенет. Защото, ако ти или някой друг се изпречи между мен и това, което трябва да бъде извършено, кълна се във Всемогъщия Бог, че ще те убия, преди още да си мигнал.

Мили боже, той знаеше кой съм аз! Трябва да се е досетил от статията в „Ню Йорк Таймс“. Със същия успех Кати Калвин би могла да напечата домашния ми адрес.

MIKE10: Предполагам, че все пак трябва да рискувам и да опитам.

TEESN1: Доста опасно начинание, Бенет. Точно това си мислеха и онези двамата в метрото. Малко преди да ги убия. Кога ще се публикува манифестът за мисията ми?

Притиснах слепоочията си и се опитах да пришпоря мислите си. За него очевидно бе важно посланието му да стане достояние на целия свят. Вероятно бихме могли да го използваме, за да го притиснем.

MIKE10: Не можем да го публикуваме. Не и докато не получим нещо в замяна.

TEESN1: Какво ще кажеш да те оставя жив? Това е моето окончателно предложение.

Досега успявах някак си да се сдържам, но това вече ми дойде в повече. Този самодоволен боклук явно успя да изчерпи търпението ми. И преди да успея да се спра, се поддадох на необуздания си гняв.

MIKE10: В такъв случай, вместо да излезе напечатан на първа страница, твоят манифест на глупостта отива в папката ми за текущи разследвания. Разбра ли ме, шибан сбърканяк?

TEESN1: Току-що пожертва живота на още един гражданин, ченге. Ако това послание не бъде публикувано, ще убивам по двама души на ден. Нямах дори най-бегла представа с кого си имаш работа. Моето послание ще стигне до света, ако ще и да бъде написано с твоята кръв. TTYL. YFA!

Останах скован, вперил поглед в екрана. Знаех вече, че TTYL означаваше *Talk To You Later*, или „Ще си поговорим по-късно“. Нали си имах вкъщи четирима кандидат тийнейджъри. Но какво се криеше зад това YFA?

И тогава загреях^[1].

Извърнах се назад и се взрях в мишената, изрисувана върху физиономията на Учителя на снимката на стената, като си представих как пръстът ми натиска спусъка.

Точно в теб, Учителю.

[1] YFA — *You Fire Aim*, или „Право в целта“. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ЧАСТ
ЖИТЕЙСКИ УРОЦИ

45.

Седнал в полумрака на тихата всекидневна на апартамента си, Учителя захвърли смартфона „Трео“ на дивана и допи остатъка от френското вино „Дома Гасак“ в чашата си.

Усмихна се, когато в стомаха му се възпламени сладостен огън. Включи телевизора и се зае да преглежда каналите. Не само местният тв канал „Ню Йорк 1“, но и всички национални телевизионни мрежи отразяваха стрелбите в хотела и в метрото.

Хората на улицата изглеждаха сериозни, мрачни, личеше си, че са изпаднали в параноя. „Господи, колко е забавно“, помисли си той. Толкова опияняващо беше да ги подлудява, повече от наркотик. Избухна в смях, когато започна интервюто с едно загрижено ченге. Дали не беше самият MIKE10? Задникът, който току-що толкова несръчно се опита да го накара да се откаже от мисията си?

Обзе го такова небивало веселие, че скръсти ръце и от очите му рукнаха сълзи от смях.

— По-хубаво е от „Дисниленд“ на Четвърти юли — сподели той с телевизионния екран, докато изтриваше една радостна сълза.

Изключи телевизора с дистанционното и отпусна облегалката на фотьойла назад, замислен за францужойката, която беше убил. Никога не бе срещал по-привлекателна жена. От пицните ѝ форми и гъвкавите движения лъхаше истинска изтънченост. Тя действително бе способна да оживи всяко помещение само с появата си. Невероятният ѝ чар оказваше убийствено влияние на мъжете.

А сега бе мъртва. Като мумия. Опустяла като повърхността на Луната. Изчезнала завинаги. Амин.

Беше постъпил дяволски справедливо... Тя си го заслужаваше, както и всички останали, които си въобразяваха, че могат да преуспяват в този живот единствено благодарение на красотата или на банковите си сметки. Гордостта понякога убива. В случая стана с дръпването на спусъка.

Учителя затвори очи и си спомни последните изречения, които полицаят му написа. Нарече го „шибан сбърканяк“. Не беше ли твърде

грубо?

В края на краищата дори и един шибан сбърканяк може да раздава мъст и правосъдие, при това светкавично бързо, окончателно и докрай.

46.

Вечерните новини в единадесет изобилстваха с материали за убийствата. И репортерите, и водещите бяха настроени крайно критично към начина, по който нюйоркската полиция се опитваше да се справи със случаите. От Ей Би Си интервюираха хората по улицата, като им задаваха въпроса дали според тях ченгетата полагат достатъчно усилия.

Загледах се в един мършав данъкоплатец, чакащ на автобусна спирка, който, преди да заговори, се ухили подигравателно и насочи палеца си надолу.

— Те направо смърдят — отсече той. — Дори четиригодишната ми дъщеря може да залови този тип.

— Тогава какво чакаме още? — изръмжах към екрана. — Някой да доведе тук хлапето.

Запратих срещу телевизора хартията, в която беше увит сандвичът ми, за да ударя символично все още мрънкащия келеш, след което се обърнах с гръб към екрана.

Вече бях изпратил манифеста на Учителя за мисията му на федералния агент Том Лемб, тъй като бяха обещали да си сътрудничим. Целта ми бе да ги подтикна да проверят дали в архива на ФБР няма да се открият някакви допълнителни следи, но още нямах отговор от федералните. Габриел Моншкур, приятелката на убитата Мартин Брусар, бе готова лично да провери снимките на персонала на авиокомпаниите с надеждата да открие този пилот, когото бе срещнала на едно празненство и който според нея приличал на Учителя. Но още чакахме да получим албумите със снимките. За нещастие, на сутринта тя трябваше да отлети за Париж с „Ер Франс“.

Ако нашият стрелец се придържаше стриктно към намеренията си, новият ден нямаше да ни донесе нищо добро. Времето беше от съществено значение, както сестра Доминик често ни напомняше, когато бяхме в седми клас.

Накрая реших, че трябва незабавно да действаме, а не само да контролираме обстановката. Изпратих двама полицаи от Център-север

да вземат госпожица Моншкур и да я отведат на летище „Кенеди“. После започнах да звъня на хората от охраната на авиокомпаниите. С тях вече бях разговарял десетина пъти, но сега категорично им заявих: ако тези фотоалбуми не бъдат доставени, когато френската стюардеса пристигне на летището, ние, от нюйоркската полиция, ще си направим извода, че в съответната авиокомпания действа прикрит съучастник на убиеца, или къртица, казано на нашия жаргон. Това би могло да доведе до блокиране на полети, докато ситуацията не се разреши, което вероятно би отнело няколко дни.

Категоричният ми тон най-сетне ги накара да се размърдат. Към полунощ хората ми на летище „Кенеди“ докладваха, че френската стюардеса преглежда албумите.

Реших да си взема малко почивка, преди съвсем да рухна от умора. Обявих на всички, че мобилният ми телефон ще бъде включен в режим на повикване. После се запътих към дома с намерението да проверя как са болните. Щом влязох, заварих Шеймъс във всекидневната, зает да си сипва от уискито „Джеймсън“ в детска пластмасова чаша.

— Не те ли е срам, монсеньор! — възмутих се аз. — В шкафа над хладилника имаме големи чаши за големи хора като теб.

— Много смешно, няма що — промърмори Шеймъс. — Да не мислиш, че е за мен? Гърлото на горкия Рики така е пресъхнало, та си казах, че няма да е зле, ако му дам малко от лекарството на ирландците от Галоей, както самите те го наричат. Нищо лошо няма да му стане от една глътка „Джеймсън“, заедно с чаша топло мляко със захар.

Не повярвах на ушите си.

— Ти да не си паднал по стъпалата на олтара? — викнах му, като изтръгнах бутилката от лапите му. — Твоята „малка“ доза от лекарството от Галоей може да ни отведе в семейния съд. Не мога да повярвам, че наистина се налага да го изрека гласно: Не давай никакво уиски на децата!

— Е, добре де — въздъхна Шеймъс с наранено достойнство, преди да грабне палтото си. — Продължавай по твоя глупав начин. Кажи на Рики, че Шеймъс си тръгва.

Неохотно реших, че ще е по-добре и аз да не пия от уискито, а да го прибера в шкафа. После пак проверих по телефона как се справят детективите ми на летище „Кенеди“. Разбрах, че стюардесата от „Ер

Франс“ вече проверила албумите на „Делта Еърлайнс“ и на ирландската авиокомпания „Еър Лингус“, но още не е разпознала убиеца.

Само от „Бритиш Еървейс“ още се бавели. Всъщност приготвили албума със снимките на пилотите си, но изчаквали, тъй като последната дума за разрешението принадлежала на техния главен изпълнителен директор, който бил на почивка някъде в Италианските Алпи.

— Да, разбира се — промърморих аз. — Всички днес предпочитат италианските курорти. Или най-малкото Сейнт Мориц. Кажете му, че когато падне следващата жертва, ще изпратим снимките от местопрестъплението в кабинета му, за да им се наслаждава със сутрешното си еспreso.

След като затворих телефона, взех важното решение да остана да спя у дома. Отидох в банята за един бърз, но освежаващ душ. Ала като дръпнах завесата, едва не се сгромолясах от удивление.

Моята петгодишна Шона спеше във ваната.

— Какво правиш тук, маргаритке? — попитах я, като я вдигнах. — Откога възглавниците са станали играчки за вана?

— Просто не исках да ти създавам повече мъки с чистенето, тате — изрече прегракнало Шона.

Трепереше, докато я отнасях в леглото ѝ. Взирайки се в нея, си зададох въпроса, който не спираше да ме преследва през последната година. Какво би сторила Мейв? Грабнах фенерчето от килера, върнах се в стаята на Шона и зачетох шепнешком приказки от любимите ѝ книжки за Магическото дърво, докато тя не се унесе в сън.

— Как се справям, Мейв? — попитах, като излязох в коридора. — И не се притеснявай. Разрешавам ти да ме излъжеш.

47.

След душа заварих Мери Катрин в кухнята да изважда чаршафите от сушилнята.

— За бога, един през нощта е.

— Това трябва да се свърши — отвърна ми тя, като се опита да звучи храбро, както обикновено, но умората издайнически прозираше.

Пристъпих напред, за да ѝ помогна при сгъването, а тя занарежда:

— Засега състоянието на всички е стабилно. Слава богу, повръщането като че ли спря, но още не са излекувани напълно. Според мен утре сутринта ще ни свършат хартиените кърпички.

— Ще купим — обещах ѝ аз. На сутринта щях да изпратя Шеймъс до Джърси, в нашия филиал на веригата за продажби на едро „Костко“, за да напълни микробуса. Господи, колко ще му хареса на нашия портиер, като го види.

Щом приключихме с прането, взех коша от ръцете на Мери Катрин. И най-настойчиво я помолих да се прибере в стаята си. Тя обаче настоя да спи на фотьойла във всекидневната, в случай че някой се нуждае от помощта ѝ. Прекалено уморен да споря с нея, аз си свалих сакото и се отпуснах в отсрещния фотьойл. По дяволите, вече бях облечен за утрешния ден. Щях да бъда „измачканият“ детектив — Кати Калвин едва ли би го одобрила, — но трябваше да съм готов да се изстрелям в секундата, в която науча нещо ново.

Цялото тяло ме болеше. Толкова бях изтощен, че дори при целия този стрес усетих клепачите ми да натежават като олово.

— Винаги съм знаела, че идването ми в Америка си заслужава — проговори след малко Мери Катрин. — С всички тези готини бонуси. Ето и сега... Дали усещам миризма от повръщано, или са измислили нов вид ароматизирани свещи „Янки Кендълс“?

— Нито едното, нито другото, мило момиче — рекох ѝ аз, като се усмигнах, макар и със затворени очи. — Това е освежаващият аромат на моите потни чорапи, които забравих да метна в пералнята. Трябваше да си тръгнеш, когато още имаше възможност. Лека нощ.

48.

Учителя се събуди рязко и веднага се изправи — запъхтял, с разтуптяно сърце.

Винаги се бе радвал на здрав и спокоен сън, но сега и това бе съсипано. Всеки път, когато се опитваше да заспи, в главата му продължаваха да отекват като гонг думите на онова ченге: „манифест на глупостта“.

„Бенет просто се опитва да ме обърка“, упорито се убеждаваше той. Но съмнението продължаваше да се прокрадва в мислите му, да подклажда безпокойството му, да пречи на съня му. Ами ако посланието му не беше достатъчно ясно? Нищо не можеше да реши с толкова замаяна глава. Провери будилника и стисна зъби. Един след полунощ. Как ще се справи утре, ако цяла нощ се тревожи?

Намести възглавницата си и отново затвори очи, обърна се на една страна, после на другата, докато се стараяше да се настани поудобно. Дълго се опитва да се съсредоточи само върху дишането си, но нищо не постигна.

Проклетото ченге го бе хванало натясно.

Пак се надигна и накрая реши да стане. По някакъв начин трябваше да изразходва тази лоша енергия.

През прозореца на всекидневната си можеше да види Емпайър Стейт Билдинг, осветен в червено. На отсрещната страна на улицата, в модната агенция, с пълна сила се вихреше някакво парти...

„Може би няма да е зле да се поразходя — каза си той. — Само малка разходка около сградата“.

Облече се и тъкмо посегна към дръжката на външната врата, когато се досети, че бе забравил нещо важно — оръжията си. Не можеше да повярва! Това бе признак, че действително е много разстроен.

Върна се в кабинета и презареди двата колта, после завинти към дулата им заглушителите от неръждаема стомана — швейцарска изработка от най-високо качество, каквото винаги осигуряваше

компанията „Брюгер и Томет“. Затегна колана с пистолетите около кръста си и облече палтото си.

„Светът навън е опасен — каза си, докато се спускаше забързано по стъпалата към улицата. — Никога не се знае на кого ще налетиш“.

49.

Пиер Лаго, известен моден фотограф, преливаше от радост, докато слизаше по задните стъпала на агенцията „Уест Сайд Моделс“.

Чувстваше се извисен. Сякаш бе зареден с MDMA, повече известен като „Екстази“. Искаше му се да полети...

„Почти несправедливо е, че животът ми се подреди толкова добре“, замисли се той. Само на двадесет и седем години, а вече бе толкова богат... Красив хетеросексуален французин. И много, много талантлив в правенето на снимки на модели. Най-трудното в живота му сега остана само едно: да се събужда сутрин. При тази мисъл той се усмихна.

Всички от света на висшата мода повтаряха, че наистина имал набито око. А тяхното мнение действително си струваше. Въпреки младостта му, за него говореха като за феномен. Споменаваха го редом с имената на такива знаменити майстори на художествената фотография като Ритс, Нютън, Мейпълторп. Талантът му наистина впечатляваше.

А най-доброто бяха купоните. Вечерта, като приказен сън, едва започваше, а още колко много неща го очакваха! Все едно виждаше пред себе си да се реят необятни простори — като дългите елегантни редици от дизайнерски костюми в гардероба му с размери на физкултурен салон. Той се помещаваше в галерията му на последния етаж на една сграда на Брум стрийт.

Целият свят сякаш се въртеше около него. Всички го обичаха.

Излезе на улицата. Нощта едва бе напъпила — точно както предпочиташе партньорките си. Като онази блондинка, току-що навършила пълнолетие, която преди малко „срещна случайно“ на задното стълбище. Готов бе да се влюби в нея, само дето не можа да си спомни името ѝ.

— Пиер? — извика кокетно тя.

Той леко извърна брадясалото си лице в посоката, от която долетя гласът. Това бе тя — неговата най-нова безименна любима, изящна като статуетка. Застанала съвсем наблизо на противопожарната

стълба, малко над него. Или всъщност бе летящ ангел? Трудно бе да се прецени, толкова беше въодушевен и омаян.

— Дръж!

Нещо се понесе във въздуха към него, нещо черно и прозрачно, за да кацне в разперените му длани — топла, съвсем тънка материя, толкова лека, че можеше да се усъмни дали я държи в ръцете си. Перце от нечий ангелски криле? Не, беше нещо още по-добро. Прашки. Какъв чудесен подарък, съвсем в духа на истинското американско парти! Виж как се влудяват тези момичета...

Изпрати ѝ въздушна целувка, измъкна копринената си носна кърпа от предното джобче на спортния си костюм от Ив Сен Лоран и на нейно място напъха прашките. После продължи надолу по пътя си до Десето авеню, за да вземе такси за предстоящото парти.

Стигна едва до средата на източната страна на сградата, когато забеляза някакъв самотен мъж, изправен на тротоара до прелеза на надземната железница.

„Още един гуляйджия, излязъл като мен на свеж въздух“, беше първата мисъл на Пиер. Но в следващата секунда го поразиха крайно сериозното лице на непознатия.

Взря се в него най-невъзмутимо. Винаги се стремеше да издирва оригинални физиономии, които ще изглеждат добре на фотографиите му. Набитото му око вечно беше нащрек. Вероятно това бе причината да се сдобие с безсмъртна слава. А тази фигура тук... Забеляза нещо трагично в начина, по който се извисяваше на фона на тъмната, напълно безлюдна улица. Толкова подходящ модел за страхотния художник Едуард Хопър.

Но в очите на мъжа се криеше още нещо. Някаква плашеща, копнееща напрегнатост се спотайваше в тях.

Напълно хипнотизиран, той не можа да откъсне очи от лицето му. Едва след това видя двата пистолета със заглушители, които непознатият държеше притиснати до бедрата си.

Пиер застина.

Замаяният му мозък ужасено търсеше някакво обяснение. Първата му мисъл бе за момичето, което го изпрати на стъпалата. Да не би този да е някакъв разгневен ревнивец?

— Почакайте! — заговори Пиер, разперил ръце умолително. — Тя ми каза, че не е обвързана. Моля ви, мося, трябва да ми повярвате.

Или може би сте нейният баща? Тя е млада, да, но много женствена...

Учителя го простреля два пъти в чатала с колта двадесет и втори калибър и веднъж в гърлото с другия, четиридесет и пети калибър.

— Въобще не позна, френски жабар — изрече презрително, докато гледаше как контето безмълвно рухна по очи на тротоара.

Коленичи до падналия мъж и отметна черната коса от челото му. Извади маркер и започна да пише нещо.

50.

Когато се запъти обратно към дома си, последното, което очакваше, бе дребната привлекателна блондинка, която с ярост се нахвърли върху него от входната стълба.

— Най-после те намерих, кучи сине! — изкрещя тя.

„Мамка му!“, паникьоса се Учителя. Това бе журналистката от „предишния“ му живот, с който той така внезапно скъса преди два дни, когато започна мисията си.

— Уенди — заговори ѝ той колкото можеше по-утешително, — наистина смятах да ти се обадя.

— О, колко галантно от твоя страна — ядосано изфуча тя. — Като се има предвид, че ти звънях трийсет и шест шибани пъти. *Никой* не се появи в „Тудей шоу“! Ти съсипа себе си! И което е още по-лошо, съсипа и мен!

Учителя се озърна нервно. Никак не бе разумно да остават тук и да продължат да се джафкат. Всеки миг някой можеше да намери мъртвия французин.

Но в следващия момент разбра, че тя е доста пияна — очите ѝ бяха зачервени и цялата миришеше на бъчва. Нов план изплува в съзнанието му. Съвършен.

— Мога да направя нещо по-добро, вместо да се обясняваме тук, Уенди — заговори ѝ той с най-очарователната си усмивка. — Ще ти се реванширам десетократно. Получих имейл, който направо ще те шашне.

— Ще ми се реваншираш? И как смяташ да възстановиш бизнеса ми? Знаеш ли какво ми струваше, за да уредя участието ти? Както стоят нещата, няма да имаш втори шанс. С мен също е свършено.

— Говоря ти за Холивуд, бейби. Току-що ми се обадиха от „Тунайт шоу“ — излъга той. — Джей Лено изгаря от желание да ме включи. Това ще оправи всичко, Уенди, обещавам ти. Слушай, защо не се качиш горе с мен? Ще ти приготвя нещо за хапване. Нали ти хареса миналия път? Какво ще кажеш за малко от пресните белгийски вафли?

Тя се извърна, опитвайки се да остане гневна. Но не успя и започна да заваля думите в пристъп на пианско откровение:

— Не знаеш колко много ми липсваше. След онази нощ, която преживяхме, а след това ти не се обади и...

Учителя притисна пръст към устните ѝ. След още няколко секунди съпротивата ѝ се сломи и тя ухапа леко пръста му.

— Тази нощ ще бъде още по-хубава — увери я той. — Ако наистина си добро момиче, дори ще сгрея сиропа — обеща ѝ, дарявайки я с най-чаровната си усмивка.

Най-после и тя му се усмихна. Извади несесера от чантата си, за да си оправи косата и грима. После го улови за ръка и пое заедно с него нагоре по стъпалата към апартамента му.

Щом влязоха вътре, първата му грижа бе да заключи вратата.

— С какво ще се заемем най-напред? — попита я той. — С храната или с имейла?

— Искам да видя този имейл. — Тя изрита възбудено във въздуха обувките си с високи токчета. — Нямам търпение!

— Тук е. Ела с мен.

Когато прекрачиха прага на гостната, погледът ѝ веднага се прикова върху трупа на леглото. Пристъпи още две крачки, преди да се вцепени и да се извърне рязко назад, внезапно изтрезняла.

— О, боже мой! — промълви тя смаяно. — Какво е това? Какво става тук? Нищо не разбирам.

Без да се церемони повече, Учителя я застреля в тила през заглушителя на двадесет и две калибровия пистолет. После я завлече в дрешника в коридора, хвърли отгоре ѝ обувките ѝ от Маноло Бланик и затвори вратата.

— Да, добре — каза си той и потри ръце. — Дълга история.

Като се върна в леглото си, клепачите му внезапно натезаха, а дишането му се успокои.

„На кого е нужно топло мляко, за да заспи?“ — помисли си той миг преди да се унесе в сън.

51.

Мобилният ми телефон звънна. Много трудно различих този звук сред кашлицата, постоянно отекваща в болничното отделение на фамилия Бенет. В просъница затърсих апаратчето пипнешком, когато забелязах, че е малко след два през нощта. Прецених, че съм спал може би не повече от десет минути.

— Майк, обажда се Бет Питърс. Съжалявам, че те събуждам, но току-що научихме, че един моден фотограф е застрелян на тротоара. По всичко личи, че е дело на нашия човек.

— Само чакам удобна възможност да го натикам в чувал и да го пратя по дяволите — промърморих мрачно. — Има ли свидетели?

— Нито един. Но убиецът е оставил съобщение. Не ми стана ясно какво точно. Ако искаш да отида на място...

— Не, продължи с разследването на убийството в магазина — наредих й. — Аз ще се заема с това, дай ми адреса.

След разговора с Бет позвъних на Макгинис с надеждата, че ще го събудя, за да му докладвам последните „щастливи“ новини. За съжаление, трябваше да се задоволя с гласовата му поща.

Невероятно, помислих си, като оставих телефона. Този тип явно беше ускорил развоя на събитията... Сигурно целеше да ни оставя по-малко време да обмисляме действията си. А това бе последното, от което се нуждаехме.

— Само не ми казвай, че трябва да се връщаш на работа — обади се Мери Катрин, все още сгушена в стола срещу мен.

— Този град никога не спи. Очевидно не спи и неговият най-нов психопат. — Надигнах се с пъшкане и се залутах в тъмната стая, докато най-последно напипах ключовете си. Отключих сейфа в шкафа и извадих глока си. — Ще се справиш ли? — попитах я. Глупав въпрос. Какво щях да правя, ако ми отговореше „не“?

— Ние ще бъдем добре — успокой ме тя, — но ти внимавай.

— Бъди сигурна, че ако се озова близо до този тип, няма да му дам възможност да ме нарани.

— Внимавай и с шофирането — напомни ми Мери Катрин. — Много съм загрижена. Имаш вид на вампирясал.

— Е, благодаря ти за комплиментата. Но ако това ще те утеши, ще ти призная, че се чувствам дори още по-зле.

И веднага го доказах, като в тъмното се блъснах във външната врата, защото забравих, че първо трябва да я отворя.

Но като слизах с асансьора, започнах да гледам на случилото се откъм добрата му страна. Поне този път убиецът бе проявил любезността да се развихри в Уест Сайд, така че не ми се налагаше да пътувам надалеч.

Техническият персонал още опъваше жълтата отцепваща лента, когато стигнах до местопрестъплението на Тридесет и осма улица.

— Добре се справяте, момчета — похвалих ги с горчива усмивка.
— Май са ви дали нова ролка?

Обикновено криминалистите и полицаите очакваха малко черен хумор от пристигналия детектив от отдел „Убийства“, пък и в шантавото състояние, в което се намирах, нямах нищо против да го демонстрирам.

— Така е, като имаш връзки — изръмжа в отговор един широкоплещест мустакат мъж. — Оттук, детектив. — Повдигна лентата, опъната на височината на кръста ми, за да се пъхна по-лесно под нея.

— Така... — въздъхнах уморено. — Налице е местопрестъпление. Налице е мъртъв гражданин...

— Налице е и един умен детектив... — провикна се Кати Калвин зад полицейската барикада.

— И един репортер, готов да ти забие нож в гърба — продължих, без да погледна към нея.

Някакъв влак изсвири, докато преминаваше с грохот под моста, върху който стояхме. Внезапно ме обзе желание да скоча върху покрива на някой вагон. Винаги съм мечтал да пътувам така.

— Цялата обстановка ми напомня на тъжните черно-бели филми — кимнах към криминалистите. — Знаете ли колко пари би похарчило някое холивудско студио за такава автентична сцена? Вие, момчета, действително надминахте себе си. Честно казано, не бих могъл и да мечтая за нещо по-добро.

По пътя насам разбрах, че жертвата била важна фигура в модата. Започнах да се питам дали няма някаква прилика с убийството на Джани Версаче. Може пък Учителя да е побъркан нещастник, от онези, които само кръжат около богатите и известните, ранил да се сдобие със своите петнайсет минути слава по най-безмилостния начин.

Наведох се, за да огледам трупа. После отскочих рязко и се дръпнах назад. Вече бях абсолютно разсънен...

4U Mike, YFA! — беше написано с маркер върху челото на жертвата. А това означаваше: „За теб, Майк, право в целта!“.

Огледах сенчестата улица. Едва сега осъзнах, че ръцете ми треперят. Исках да измъкна глока си и да убия този кучи син. Стиснах юмруци, за да се успокоя. Погледът ми отново се насочи към младия мъж, проснат на тротоара. Изтръпнах при вида на окървавените му слабини.

Проклех се, че бях провокирал Учителя, но скоро след това престанах да се самообвинявам. Той така или иначе пак щеше да убие някого. Само дето по най-грозен начин прехвърляше вината върху мен.

Ще чакам, докато не се озовем един срещу друг. Тогава ще дам воля на гнева си.

53.

Щом нахълтах във фойето на жилищната ни сграда, дори портиерът Ралф се досети, че е по-добре да не ме закача. Явно изражението ми беше достатъчно красноречиво. Влязох у дома, но първата ми грижа, преди да се запътя към спалнята, бе да проверя дали съм заключил вратата.

Един дявол знае как щях да се събудя сутринта... Нямаше да си мия зъбите. Едва събрах сили да си сваля обувките. Желаех само да се строполя на леглото и да не мръдна оттам, докато някой не ме измъкне насила.

Тъкмо притиснах любимата си възглавница към гърдите, когато чух кискане. Идваше откъм другата страна на леглото.

Не — помолих се. — Моля те, Господи. Не!

Възглавницата бе изтръгната от ръцете ми. Напълно будна, Шона лежеше там, загледана в мен с лъчезарна усмивка.

— Скъпа, това не е твоето легло — тихо ѝ се помолих. — Дори не е ваната. Не искаш ли да си имаш пони, Шона? Татко ще ти купи цяло стадо понита, ако го оставиш да поспи малко.

Тя поклати глава и незабавно, с въодушевление, се залови с новата игра. Идеше ми да ревна. Проблемът с по-малките деца в многочислените семейства е, че с времето осъзнаваш, че е по-лесно да нравиш нещо с тях, отколкото да чакаш те да го направят. А и те го знаеха инстинктивно. Усещаха празните заплахи така безпогрешно, както обучените кучета надушват експлозивни или наркотици. Всяка съпротива е безполезна. Ти си в ръцете им.

Докато премислях всичко това, чух кикотене, след което усетих как нещо дребно започна да се катери в другия край на леглото. Въобще не бе нужно да погледна, за да се досетя, че Криси се е включила в играта. Двете с Шона бяха неразделни.

След това едни слаби ръчички разделиха пръстите на краката ми.

— Тренировка по издръжливост на гъделичкане — разпищяха се дъщерите ми, докато завираха пръстчета под завивките.

Не можах да издържа повече и се изправих, за да им заповядам да се приберат по леглата си, но млъкнах, като видях каква неподправена радост се излъчваше от лицата им. Какво пък, по дяволите. Поне не повръщаха.

Освен това, кой може да спори с едни малки ангели?

— Добре де, ще ви дам аз на вас една тренировка за издръжливост! — заканих се шеговито.

Щастливите им викове заплашваха да съборят лампата, докато се опитвах да им покажа как извънземните от планетата Вулкан повалят в безсъзнание хората, като ги притискат по шиите със специалната си хватка.

Няколко минути по-късно, след като подредих плюшените играчки и изпомачканите възглавници, най-сетне усмирих дъщерите си, които се притиснаха до гърдите ми.

— Разкажи ни приказка, татко — помоли ме Криси, сгушила се до мен, след като отново рухнах върху леглото.

— Добре, скъпа — промърморих със затворени очи. — Имало едно време един беден стар детектив, който живеел в дом от обувки.

54.

— Бенет? Там ли си?

Скочих от матрака, а ръката ми затърси пипнешком служебния пистолет, докато един пронизващ глас едва не ми спуска тъпанчетата. После осъзнах, че съм в спалнята си, обляна от утринното слънце, а не съм потънал в мрачните дебри на зловец кошмар. Мобилният ми телефон, с вдигната капачка, бе оставен на възглавницата, където допреди секунда бях лежал. Вероятно някое от децата ми бе поело обаждането и услужливо бе сложило телефона до ухото на спящия си баща.

— Да? — изрекох, като поех апаратчето с трепереща ръка.

— Срещата е в девет часа в Полис Плаза Едно, но не в дъбовата зала — нареди рязко Макгинис и също толкова рязко прекъсна връзката.

Десет минути по-късно не само че бях в моя шевролет без отличителни полицейски знаци, но дори преди това бях успял да взема набързо душ и да се облека. Подкарах колата и измъкнах от жабката електрическата си самообръсначка „Норелко“. Имах чувството, че се нося из облаците. Бях спал необезпокояван цели пет часа. Четиридесет секунди преди началото на срещата профучах през вратите на управлението. Взех асансьора за дванадесетия етаж, към същата препълнена заседателна зала, където се проведе първото събиране на разследващия екип. Вътре бяха насядали същите полицаи, със същите уморени и изпити лица. Налях си кафе, отчупих си малко шоколад и заех мястото си сред тях.

Точно в уговорената минута Макгинис нахлу в залата, размахал над главата си брой на „Ню Йорк Поуст“. Уводната статия бе озаглавена „ВИЖДАЛИ ЛИ СТЕ ТОЗИ МЪЖ?“, а под заглавието — снимката на Учителя от охранителната камера.

— Отговорът е: ДА! — гръмко заяви шефът, като хвърли вестника върху масата, около която бяхме насядали всички. — Преди час ние се сдобихме с показанията на една стюардеса от „Ер Франс“, която разпозна нашия стрелец.

Спонтанни ръкопляскалия взривиха залата. *Благодаря ти, Господи*, казах си, докато дружески сръгах застаналата до мен Бет Питърс. Толкова бях опиянен, че реших да не обръщам внимание на това, че Макгинис каза *ние*, без да уточнява кои точно.

Усилията ни бяха възнаградени! Сега наистина можехме да заловим това животно.

— Името на заподозрения е Томас Гладстон — обяви Макгинис, като ни подаде внушителен сноп разпечатки. — Бивш летец от „Бритиш Еърлейс“, живее в Локъст Вали, на остров Лонг Айланд.

„Локъст Вали ли?“, замислих се аз. Не беше ли мястото, където името на всеки обитател звучеше стряскащо, като примерно милионера Търстоун Дж. Хауъл Трети? На пилотите им плащат добри пари, но не можеха да се сравняват с някой собственик на могъща верига за хранителни стоки. Зачудих се дали това не обяснява защо убиецът подбираще мишени само сред елита. Може би са посрещнали Гладстон с презрение в магазина на Ралф Лорън и в „Клуб 21“ или нещо подобно, след което е решил, че малките бакшиши не са достатъчни да изразят недоволството му.

— Освен това разполагаме с причината, отприщила насилието му — додаде Макгинис. — Оказа се, че според разписанието за миналата седмица Гладстон трябвало да излети от Хийтроу за Ню Йорк, но го заловили пиян и веднага го уволнили. Току-що открихме колата му и намерихме в нея билети от паркинга в Локъст Вали.

Кимнах мрачно. Сега се бяхме добрали до нещо. Да си изгубиш работата беше една от най-важните причини, поради която всеки може да превърти.

— Имаме ли заповед за арест? — попитах аз.

— Ще я получим навреме, за да можем да спипаме този задник — увери ме Макгинис. — Момчетата от аварийния отряд вече ни чакат долу на улицата. Кой иска да се присъедини към тази малка разходка до Златния бряг?

Скочих от стола заедно с останалите полицаи наоколо, ухилен до уши. Изобщо не бях докоснал чашата си с кафе, но поради някаква причина се чувствах напълно освежен.

55.

Градският площад на Локъст Вали, изглежда, се състоеше само от антикварни магазини, покрити с каменни плочи, бутици и козметични салони. Крайната ни цел беше паркинг на Форест авеню, разположен зад нещо, наречено „Поправки на карети и автомобили“. Но на мен постройката подозрително ми приличаше на обикновена бензиностанция.

На паркинга вече ни очакваха екипите за специални операции от окръзите Насау и Съфък. Когато се преследва убиец на полицаи, сътрудничеството между различните служби е гарантирано.

— Добро утро, момчета — поздравих ги аз и събрах всички присъстващи край колата ми за кратък разбор на предстоящите ни действия.

Екипът от Насау вече бе поставил постове за наблюдение около имота на Гладстон с площ около шестнайсет декара. Нямаше признаци да заварим някого в къщата, тъй като никой не бе влизал или излизал от нея. Обажданията до телефона в сградата бяха записвани от телефонния секретар. Информираха ме, че Гладстон имал жена — Ерика, както и две дъщери, които учили в колеж, но те още не бяха открити.

Том Райли, лейтенант от екипите за специални операции от Насау, разпръсна дигитални снимки върху покрива и капака на моя шевролет. Към къщата имаше вътрешен двор с навес и плувен басейн. Градината впечатляваше с японския клен, хризантемите и декоративните растения. Определено не беше от къщите, които обикновено се свързват с вманиачени убийци.

След като проучихме цялата местност, обсъдихме стратегията, към която трябваше да се придържаме при нахлуването в къщата. Не се предвиждаха никакви преговори. Имахме заповед за арест и щяхме да влезем. Но имайки предвид, че Гладстон е въоръжен и не се бе поколебал да убие полицаи, предпазните мерки не бяха излишни.

Тъй като аз ръководех това разследване, заявих желанието си да вляза веднага след атакуващия екип и да участвам в претърсването на

втория етаж.

— Тази врата изглежда много солидна — отбелязах. — Какво ще използвате? Стенобойна машина ли?

Един млад мускулест сержант от аварийния отряд на нюйоркската полиция вдигна рязаната си пушка и плъзна назад затвора ѝ.

— Взел съм си инструмента за разбиване на прегради — ухили ми се той, без да спира да дъвче тютюн. Изглежда, наистина се забавляваше. Испитах облекчение, че не ми е противник.

Щом екипът се приготви за действие, бръкнах в сакото си, извадих още една фотография и я добавих към другите върху покрива на колата. Беше снимката на Тоня Грифит, младата жена от транспортната полиция, убита от Гладстон.

— Само да ви напомня защо тази сутрин ни измъкнаха по тревога от леглата, господа — заявих. — Хайде да си разчистим сметките с този боклук.

Къщата на Гладстон беше след три преки, на една засенчена от дървета улица, наречена „Летингтън Ридж Корт“. Нашите автомобили спряха на паркинга, с изключени лампи и сирени.

Щом пристигнахме, предадох по радиостанцията сигнала за атака. Два камиона от аварийния отряд, с мощни дизелови двигатели, внезапно завиха от улицата и навлязоха на моравата пред къщата. Зад тях се разпръснаха половин дузина полицаи от тактическите сили. След броени секунди чух две кратки експлозии — пантите на предната врата бяха изкъртени.

Мъжете от щурмовата група разбиха вратата и нахълтаха вътре с крясъци, осветявайки с прожектори всичко пред себе си. Изскочих от колата си и се втурнах след тях, вземайки по две стъпала наведнъж, с глока в ръка. Кипях от гняв.

— Полиция! — изкрещях и изритах първата затворена врата, изпречила се пред очите ми. Оказа се, че е на банята. Вътре нямаше никой. Халките на завесата издрънчаха, когато я дръпнах рязко. Видях само лавица с шампоани.

„По дяволите!“, изругах мислено, като се върнах на бегом в коридора, без да спирам да размахвам пистолета наляво и надясно.

Къде беше Гладстон?

56.

Рамкираните фотографии на добре облечени и усмихващи се хора, окачени по стените на коридора, се разклатиха, когато префучах покрай тях.

— Полиция! — извиках отново. — Спипахме те, Гладстон. Предай се!

В далечния край видях врата, съвсем леко открехната. Притиснах по-здраво пръст върху спусъка на глока и я блъснах с рамо.

Пред мен се разкри просторна спалня с таван на няколко нива. Първо огледах ъглите, после проверих леглото...

Лицето ми се сгърчи от ужас, сякаш ме бяха ударили с юмрук. Пистолетът замалко да се изплъзне от пръстите ми, преди да го напъхам обратно в кобура. После закрих носа и устата си с ръка, защото ме връхлетя отвратителната воня на кръв и смърт.

Бяхме закъснели.

Какъв мръсник, помислих си аз.

— О, господи — простена до мен Бет Питърс, вцепенена от шока.

Какъв мръсник!

Излязох в коридора и извадих полицейския си радиопредавател.

— Тук горе — съобщих отпаднало. — На втория етаж.

— Пипна ли го? — извика Макгинис.

— Не. Не и него.

Това, на което се натъкнахме, беше полугола жена с вързани ръце, увита в подгизнал от кръв чаршаф. През отворената врата на банята видях женски крак да стърчи над ръба на ваната. Друга млада жена, по-скоро момиче, лежеше по очи сред локва кръв до тоалетната чиния. Ръцете и краката ѝ бяха вързани с кабела на лампата.

Поклатих глава и се приближих към труповете, за да ги огледам отблизо. Двете жени в банята изглеждаха малко над двайсетгодишни. И двете бяха съвсем голи. Жената в леглото беше по-възрастна — може би майка им, Ерика Гладстон. Погледът ми попадна върху сватбената снимка, захвърлена на пода в ъгъла, с напукано стъкло. Взех я, за да я

сравня с безжизненото лице на жертвата в леглото. Толкова беше обезобразена, че ми отне цяла минута, за да се уверя, че е същата жена от снимката.

Не можех да повярвам. Гладстон беше застрелял от упор собствената си съпруга и двете си дъщери. Същества от неговата плът и кръв.

В спалнята нахлуха още няколко полицаи. Застанаха втрещени до мен. Не можах да помръдна, вперил очи в обилно напоените с кръв килим и чаршафи.

Не можех да повярвам, че е възможно човешко същество да извърши подобно зверство. Това беше най-зловещото престъпление, на което съм бил свидетел. Господи, исках да пипна този извратен убиец. Или по-добре, да му пръсна с куршум челото.

Към единайсет и половина предобед Учителя се спря пред магазина за електроника на Петдесет и първа улица и Седмо авеню. По екраните на всичките телевизори на витрината течаха новините на „Фокс Нюз“.

„Последни новини за вихрещия се убиец“, се изписваше по лентата най-горе на екрана, а най-долу се виждаше надписът: „На живо от Локъст Вали, Лонг Айланд“.

„Май познавам това място“, помисли си той и се усмихна, докато гледаше как полицаите се тълпят на моравата пред къщата.

„Е, какво да кажа?“, подсмихна се с ирония. Детективите поведоха с една точка в класирането. Най-сетне бяха надушили следа. Вече се чудеше дали изобщо някога ще го направят.

Всъщност нямаше значение. Само дето вече трябваше да е по-внимателен. Но това нямаше да попречи на делото му. Те играеха на дама, докато той разиграваше гросмайсторски шахматни партии.

— Мамо, виж! — извика едно хлапе и притисна лице към прозореца на магазина, точно пред изложението на витрината „Ексбюкс 360“. — Покемон, Пикачу, Скуиртъл! — разкрещя се детето.

Майка му — индийка, облечена в сари, го шляпна отзад и го помъкна нататък по Петдесет и първа улица.

Докато ги наблюдаваше, Учителя си спомни онзи отдавна отминал ден, в който се върна заедно с майка си, за да приберат последните вещи от противната овехтяла къща, в която беше израснал. Баща му остана на прага, отпивайки от бутилката с бира „Милър“, докато държеше за ръка по-малкото братче на Учителя, разплакано, защото не му позволиха да тръгне с майка си.

— Не плачи — повтаряше баща му. — Сега ти си момчето на татко, разбра ли? Трябва да останеш с мен. Всичко е наред.

„Но не беше наред, нали?“, замисли се Учителя.

Поклати глава съжалително, като си припомни как след това седна в кабината на камиона, превозващ багажа. Отначало се притесняваше, че съседите виждаха всичко, докато не осъзна, че те

вече не му бяха съседни. Едва след това наистина се почувства щастлив. Дотогава бе принуден да дели стаята с досадния си малък брат, но сега заминаваше с майка си и щеше да разполага със собствена стая.

Учителя тежко въздъхна, потънал в неочаквания спомен.

Не, не беше наред, помисли си, докато се опитваше да го прогони. Но не успя. Ала скоро, много скоро всичко наистина щеше да бъде наред.

Взря се в отражението си в прозореца. Тази сутрин се беше избръснал гладко, беше облякъл блейзър на Армани, плътно прилепващ към високата му слаба фигура, беше се издокарал с бяла копринена риза с широко отворена яка и впити джинси от Долче и Габана. „Направо съм върхът“, възхити се той. Изглеждаше малко шибано, но стилно и секси. Точно като мъж, фрашкан с мангизи. Истински съперник на прочутия дизайнер Том Форд.

Майната му на онова небръснато лице, напомнящо за налудничавите серийни убийци като Юнабомбър, гледащо от снимката, изтипосана на първите страници на „Дейли Нюз“ и „Ню Йорк Поуст“, реши той. Единствените, които тази сутрин го удостояваха с по някой жаден поглед, бяха жени над четиридесетте и възхитени гейове.

Явно на тоя свят нищо не се беше променило. Ще трябва да действа безмилостно.

Извади смартфона си „Палм Трео“, провери внимателно следващата си мишена и нагласи пистолета си отзад на колана, преди да се присъедини към тълпите, изпълващи тротоарите.

Следваше нещо наистина добро — някой, който отдавна си просеше възмездие.

Учителя ускори крачка, докато напредваше в източна посока сред тълпата, осигуряваща му необходимото прикритие.

58.

Половин час след щурма в къщата на Гладстон новинарските микробуси по улица „Легингтън Ридж Корт“ вече бяха повече от рейндж роувърите. Преброих поне четири оператора по протежението на полицейските барикади, насочили към къщата масивните си тв камери. Подпираха ги на раменете си като преносими базуки за изстрелване на ракети земя-въздух. Имах чувството, че се налага да поискаме подкрепа. Бяхме под обсада.

Затова с радост се оттеглих, когато пристигнаха колегите криминалисти от полицията към окръг Насау.

— Значи е вярно? Тройно убийство, и то на Златния бряг? — попита един от тях и поклати глава удивено. — Всичко това напомня за криминалетата на Доминик Дън.

На долния етаж полицаите чакаха на групи, докато пиеха кафе, пушеха и се мъчеха да остроумничат като нежелани гости на най-лошото на този свят коктейлно парти.

Проврях се сред тях и отново се загледах във фотографиите по стените на всекидневната. Взех три от тях с надеждата, че ще ни помогнат да открием Гладстон. Наистина имаше вид на пилот, красив, със стегната фигура и стоманен поглед. Дори и усмивката му изглеждаше волева — като на мъж, който винаги постига това, което иска.

— Ето те и теб, кучи сине — казах му аз.

Не можах да се сдържа да не разгледам и останалите снимки. Малки момичета на пикник, хлапета на плажа, млади дами като абитуриентки от гимназията. Дъщерите на Гладстон бяха красиви, но не можеха да се сравняват с майка си — Ерика. С разкошната си черна коса, светлосини очи и високи скули тя приличаше на кралица от някоя приказка.

Но предната броня на нейния, „Линкълн Навигейтър“ стърчеше напред стаята, разкъртил стената точно под безупречния портрет, изработен в някое изискано фотостудио.

Жалко, че някой зъл магьосник се бе появил в последната минута, за да напише трагичния край на вълшебната приказка.

Открих кабинета зад френските прозорци на фасадата на къщата. Чрез факс апарата изпратих снимките на заместник-комисаря, отговарящ за връзките с обществеността, за да може да запознае журналистите с тях. След това седнах на стола до старинното бюро и се заех да преравам чекмеджетата.

Най-отгоре бяха струпани сметките от кредитната карта „Американ Експрес“. Четиристотин долара за фризура, триста долара за пазаруване в „Бергдорф Гудман“. Госпожа Гладстон е харчела повече да поддържа външността си, отколкото аз за обучението си в колежа. Очевидно да си богат с много скъпо удоволствие.

След няколкоминутно претърсване най-после попаднах на това, което дирех — сметки през кредитната ѝ карта както от магазина на Ралф Лорън, така и от „Клуб 21“.

Освен това на дъното на едно от чекмеджетата открих нещо, което в първия миг ми заприлича на договор. И наистина беше. Договор за развод.

Това доизясняваше нещата, казах си аз. Обикновено два фактора карат хората да побеснеят: разводът и уволнението. Гладстон бе преживял и двата, при това за доста кратко време.

Но това, от което най-много се нуждаех, бе нещо да ми подсказе къде може да се крие Гладстон и къде може да нанесе следващия си удар. Продължих да търся.

След още двацет минути върху една от владените лавици намерих албум с изрезки от вестници. На тях се виждаше Ерика на благотворителни мероприятия, в някои случаи със своя съпруг, но често без него. На най-новата снимка Ерика беше със сатенена рокля с тюл и скъпоценности на някаква благотворителна вечеря за събиране на средства за болни от СПИН на Уолстрийт, в сградата на митницата на Манхатън.

Ръката на мъж с посребрена коса обгръщаше почти разголената ѝ талия. Под статията бе написано, че името му е Гари Каргил.

Нужно ми беше по-малко от секунда, за да си спомня, че Каргил беше името, изписано в началото на договора за развод.

Още един съкрушителен удар по самочувствието на Гладстон. Жена му бе започнала да излиза с адвоката си по бракоразводното

дело.

Внезапно очите ми се разшириха от неочакваното прозрение. Ако бях на мястото на побеснелия Гладстон, кого щях да поискам да премахна?

В миг всичко ми се изясни. От вълнение изпуснах албума с изрезките, докато посягах към телефона.

— Кое име и кой квартал търсите? — попита ме компютърът от службата за справки към телефонната компания с толкова спокоен глас, че едва се сдържах да не изругая.

Всяка секунда ми беше ценна.

— В Манхатън! — провикнах се аз. — Адвокатът Каргил!

59.

— И така, вие сте решили, че е дошло времето да се разделите със съпругата си — подхвана прочутият адвокат по бракоразводни дела Гари Каргил с цялата тържественост, която изискваше това изявление, както и консултацията за петстотин долара.

— Но искам да *запазя* хедж фонда си, за да спася компанията си — рече господин Савидж, последният клиент на Каргил. В спортния си елегантен костюм изглеждаше като истински победител. Гари си помисли, че май познава лицето му отнякъде, но не можеше да си спомни откъде. Може би от списание „Форчън“?

Ах, да, хедж фондът — помисли си Гари. — *Двете най-сладки думи в модерния английски.*

— Ето защо ви потърсих — продължи Савидж. — Чух, че сте най-добрият. Не се вълнувам колко ще ми струва, стига тази курва да не получи и цент.

Гари бавно и замислено се облегна на стола, тапициран с кашмир. Прецизно мебелираният му офис с дъбова ламперия напомняше на библиотека в замък в английската провинция, но с допълнителни екстри. Замъците в провинцията обикновено не предлагаха гледки към небостъргачите на „Метлайф“, „Крайслер“ и Емпайър Стейт Билдинг през прозорци от пода до тавана, при това от височината на четиридесет и първия етаж.

— Мога да ви уверя, че сте дошли на подходящото място — заяви той на клиента си.

После се намръщи, защото сигналната лампа на вътрешния му телефон започна да мига. Изрично беше обяснил на секретарката си основното правило в неговата работа: никога, абсолютно никога да не го прекъсват, когато се среща за пръв път с някой клиент. След като тези шарани пръскат такива безумни суми, не трябва дори да им подсказваш, че имаш и други клиенти. Толкова ли не можеше да проумее, че се опитва да закачи на въдицата си цял кит?

Органайзерът „Блекбъри“ внезапно завибрира на колана му, което още повече го раздразни. Какво ставаше, по дяволите? Ядосано

сведе поглед към прозорчето на апаратчето.

Видя съобщение от секретарката с код за спешност — 911.

— Ужасно съжалявам, господин Савидж — извини се адвокатът. — Наредих да не бъда обезпокояван. Ще ме извините ли само за секунда?

Вдигна капачката на телефона и прегледа съобщението.

Обаждане от нюйоркската полиция. Вашият клиент може да е убиецът! Веднага излезте отвън!

Чу странно изкашляне и апаратчето внезапно се изхлузи от ръката му.

Успя само да разтрие очите си и застина. Господин Савидж вече се бе изправил. Тикна дългия пистолет в колана си, сетне се обърна и вдигна масичката за кафе с плоча от бигор. Сигурно тежеше към петдесет килограма, но Савидж замахна с нея назад и без усилие я изхвърли през един от прозорците, високи от пода до тавана. Оглушителната експлозия, от която наоколо се разлетяха парчета стъкло, събори Гари на колене. Адвокатът запълзя панически, за да се скрие зад бюрото.

— Хайде, Гари. Само не ми казвай, че не си мислил, че един ден всичко се връща! — провикна се мъжът сред вятъра, който изведнъж нахлу в кабинета. Парализиран от страх, Гари само се вторачи в юридическите документи, които се разхвърчаха от бюрото му надолу към Парк авеню, понесени от бясна вихрушка.

— Неееее! — внезапно се разкрещя той, отчаяно опитвайки се да побегне. Но стигна само до края на бюрото си, когато Учителя простреля капачките на двете му колена с пистолета двадесет и втори калибър, със завинтен отпред заглушител.

Болката беше невероятна, по-силна от това, което Гари бе вярвал, че е възможно човек да изпита. Залитна към ръба на останалия без стъкло прозорец и едва не падна навън. Успя да се хване за металната рамка. Вкопчи се там, за да спаси скъпоценния си живот, вперил ужасен поглед надолу към пропастта, дълбока сто и трийсет метра, по чието дъно се виждаха тълпите и бетонът на Парк авеню.

— Ето, ще ти подам ръка — каза му Учителя и пристъпи напред. — Не, не така. По-добре е да опитам с крак. — Със злоба стовари извития ток на обувката си „Прада“ в треперещата челюст на адвоката.

— Неееее! — изкрещя Гари отчаяно, щом от удара изпусна металната рамка и полетя надолу.

— Повтаряш се, шибаняко — засмя се Учителя, докато гледаше как тялото на адвоката се усука и превъртя във въздуха през последните секунди от живота му.

Щом Гари Каргил най-после се пльосна на площада пред фасадата на сградата, ударът отекна като експлозия, все едно че бе изхвърлен телевизор, а не човек.

Учителя отиде до вратата на кабинета и я отвори. В коридора навън някакви хора бягаха панически, докато други стояха вцепенени, треперещи като зайци, попаднали в капан.

Той се втурна към задните стъпала, притиснал пистолета до бедрото си, докато се питаше дали някой глупак ще се опита да му препречи пътя.

60.

Дори след като шофирах до града със скорост над сто и четиридесет километра в час, още не можех да повярвам. Гладстон наистина беше в кабинета на Каргил, когато позвъних там. За броени секунди не успях да го спра.

Заковах спирачките пред офис сградата на Парк авеню. Зад полицейската лента беше пълно с изпочупени стъкла, върху които лежеше един много, много мъртъв адвокат.

— Първо го прострелял в колената, а после го изхвърлил през прозореца — обясни ми Тери Лейвъри, щом се приближих. — Не че съм голям почитател на адвокатите, но това е ужасно. — Проследих погледа му по остъклената фасада на високата сграда до зеещия правоъгълник в най-горните етажи.

— Имаш ли представа как е избягал? — попитах.

— Спуснал се е по служебното стълбище. Намерихме някакви дрехи на стълбите. Разполагал е с избор на няколко изхода. Има седем откъм сутерена и четири към фойето. Сигурно се е преоблякъл и е изчезнал навън, преди да пристигнат първите патрулки. Докога този тип ще има такъв късмет?

Бет Питърс се присъедини към нас.

— Чухте ли последните новини? През последния час позвъниха десетки хора, които твърдят, че са виждали Гладстон. Обаждат се от Куинс до Стейтън Айланд. Някаква жена заяви, че се намирал пред нея на опашката за Статуята на свободата.

— Аз пък чух по радиостанцията „1010 Дабълю Ай Ен Ес“, че снощи много от клубовете по Двадесет и седма в Челси останали затворени, защото всички се страхували да излизат — каза Лейвъри. — Да не споменаваме за келнера от едно кафене на Юниън Скуеър, който наръгал с нож един подозрителен клиент, защото го взел за убиеца.

Бет Питърс поклати глава.

— Този град не е полудявал толкова, откакто Динкинс беше кмет.

Телефонът ми отново зазвъня. На дисплея бе изписано името Макгинис. Поех дълбоко дъх и поех разговора с предчувствието, че

няма да ми хареса това, което шефът ще ми събщи.
Оказах се прав.

61.

Учителя стигна до Хелс Китчън в разгара на пиковия час. Испита съжаление, когато се загледа със симпатия към задръстеното, вдигащо ужасен шум автомобилно движение преди тунела „Линкълн“.

Гледката беше прекалено мъчителна. Зад предните стъкла на колите се забелязваха все овчедушни физиономии. Над дългите върволици от едва напредващите возила се ветрееха лъскави билбордове, съблазняващи притиснатите в капана на задръстването безмозъчни магарета. Клаксоните на хондите и фолксвагените немощно блееха сред замърсения въздух — като овце, поведени към кланицата.

Тук имаше нещо от Данте, тъжно си помисли той. Или което беше още по-зле, от роман на Кормак Маккарти, този майстор на апокалиптичните сюжети.

— Не знаете ли, че сте създадени за велики дела? — идеше му да им изкрещи, докато заобикаляше пластмасовите брони и прегретите радиаторни решетки на автомобилите. — Не осъзнавате ли, че сте изпратени тук за нещо повече от това?

Изкачи се по стъпалата до апартамента си, със скромни сини дрехи от непретенциозната компания „Дикис“, в които се преоблече, преди да избяга. Знаеше, че тази дегизировка беше донякъде неубедителна, но в момента не беше нужно да изглежда изискано. С толкова милиона жители, с толкова много изходи и входи, при този така развит транспорт с метро, автобуси и такситата, градът действително не можеше да бъде следен от полицията.

Ченгетата все пак се появиха пред фасадата на сградата точно когато той излезе от стълбището. Но Учителя просто продължи към съседната банка, свързана с фойето на офис сградата, след което използва изхода на банката към страничната улица.

Въздъхна. Макар и необяснимо, но дори и лекотата, с която се бе измъкнал, го натъжаваше.

Озовал се на сигурно място в апартамента си, той притегли фотьойла до прозореца и седна в него. След дългото ходене се

чувстваше уморен, но и това беше за добро — напълно човешко, заслужено изтощение след добре свършена истинска работа.

Слънцето клонеше към залез над Хъдсън, светлината му заливаше в златисти багри избелелите тенти и складове. Докато му се любуваше, го връхлетяха откъслечни спомени.

Катеренето по оградите от телена мрежа. Топлината на асфалта, усещана през маратонките. Игрите на стикбол и баскетбол. И как той играеше с брат си на едно окаяно игрище край Рокуей бийч.

Всичко това беше от предишния му живот, неговия истински живот, от който бе изтръгнат, когато майка му го отвлече, за да гние наред Пето авеню.

Невъзвратимостта на това, което се бе случило с него, го пронизваше като нагорещена игла. Нямахше връщане назад, нито възможност да измени миналото. Животът му, толкова претъпкан от целия боклук, който би трябвало да го направи щастлив, накрая се оказа напълно безсмислен.

Заплака.

След малко избърса сълзите си и се изправи. Очакваше го още работа. Влезе в банята и завъртя крана на ваната. После се върна в стаята за гости. Вдигна трупа от леглото.

— Още малко — прошепна той. — Почти свършихме. — И го понесе към банята с нежна, загрижена усмивка.

62.

Половин час по-късно Учителя влезе в кухнята и извади бутилка уиски „Канейдиън Клъб“ от шкафа над мивката. Отнесе го в трапезарията с две ръце, почти церемониално.

Трупът сега лежеше върху масата. Той го бе измил във ваната, дори използва шампоан, избърса кръвта и мозъка от косата, преди да го облече внимателно в тъмносин костюм. Не забрави и вратовръзката.

Учителя също се бе облякъл в черен костюм, подбран за случая, както се полага за погребална церемония. Пъхна бутилката с уиски във вътрешния джоб на сакото на мъртвеца.

— Съжалявам — прошепна той и се наведе, за да целуне бледото, безжизнено чело.

Върна се в кухнята, взе двата си колта от шкафа, зареди ги бързо и ги напъха в кобурите. Ченгетата скоро щяха да довтасат.

Извади от шкафа под мивката червена пластмасова туба, пълна догоре с бензин, и я пренесе в трапезарията. Силната, леко сладникава миризма на бензина бързо изпълни целия апартамент, докато той обля тялото с движения, наподобяващи прекръстване — започна от челото, спусна се надолу до чатала, после го обходи от едното до другото рамо.

— В името на Отца, Сина и Светия Дух — произнесе той тържествено.

Погледна за последен път лицето на покойника — тъжните сини очи, наполовина смръщената уста. Заплака тихо, преди да отстъпи към предната врата на апартамента, докато оставяше зад гърба си следа от разлят бензин.

Извади от джоба си запалка „Зипо“, гравирана отгоре със знака на морската пехота. Въздъхна дълбоко, избърса бузите си и за миг притисна хладната запалка към челото си. Дали не беше забравил нещо?

Хвърли към трапезарията изпразнената туба, натисна запалката и я запрати навътре със сръчна небрежност, като печеливша карта в гигантски котел.

Нищо работа, помисли си.

Лумналият буен огън, връхлетял като кълбо от пламък, изскочи като метеор отвътре и опърли косата му. Цялата трапезария пламна.

Остана като хипнотизиран още няколко секунди, вперил поглед в мастиленочерния дим, стелещ се откъм коридора.

После затвори вратата, извади ключовете си и заключи.

63.

Портиерът на номер 1117 на Пето авеню носеше зелен костюм и зелена шапка, в същия наситен ловджийски цвят, както и навесът пред фасадата.

— Мога ли да ви помогна с нещо, сър? — услужливо ме попита той, щом влязох във фойето.

— Детектив Бенет — представих се и му показах значката си. — Трябва да се видя с господин или госпожа Бланшет.

Ерика Гладстон, убитата жена в Локъст Вали, се оказа от рода Бланшет. Баща ѝ — Хенри Бланшет, управляваше частния холдинг „Бланшет“, който се занимаваше предимно с изкупуването на компании. От решенията на Хенри Бланшет зависеха много компании и дори хедж фондове.

Бях тук, за да им съобщя за смъртта на дъщеря им Ерика и евентуално да открия някаква следа към техния обезумял зет.

Асансьорът, който ме изкачи до техния мезонет на покрива, се отличаваше с изискана дървена ламперия и кристален полилей. Вратата ми отвори истински иконом в делничен костюм. Зад стената от френски прозорци от дясната му страна се надигаше пара от плувния басейн с олимпийски размери. Стори ми се, че се простира чак до хоризонта, за да се слее с великолепната гледка от двадесетия етаж към дърветата в Сентръл Парк, простиращ се долу в ниското.

— Господин и госпожа Бланшет ще слязат след малко на долния етаж, детектив — уведоми ме слабият иконом с британски акцент. — Бихте ли ме последвали до всекидневната.

Пристъпих в помещение с копринени тапети и размери едва ли не като на самолетен хангар. Всъщност приличаше повече на художествена галерия с подбрани с вкус и професионално осветени картини, окачени по стените с двойна височина над дизайнерските мебели и скулптури. Затаих дъх пред едно платно на абстракциониста Полък, едва ли не колкото някое голф игрище, след което си размених поглед е внушителен каменен китайски дракон, който за нищо на света не би се побрал в асансьора.

Дори и без басейна никога не бях виждал по-разкошен, полуксозен апартамент от този. Все пак и аз чета „Архитекчъръл Дайджест“. Или поне всеки път, когато се отбивам в книжарница „Барнс енд Ноубъл“.

— Детектив Бенет, аз съм Хенри Бланшет. С какво мога да ви помогна? — Заговори ме нисък, приятен на вид мъж с шорти за бягане и напоена с пот тениска с емблемата на Ню Йорк Атлетик Клъб, токущо влязъл през вратата. Останах приятно изненадан, че приличаше по-скоро на любезен счетоводител, отколкото на някой от типа Гордън Геко^[1], за какъвто се бях приготвил.

— За какво става дума? — попита с остър тон привлекателната платинена блондинка малко над петдесетте, която се появи зад него. Върху копринения халат с цвят на пъпеш носеше престилка за гримиране. За разлика от господина, както външността на госпожа Бланшет, така и държанието ѝ бяха по-близо до очакванията ми.

Поех дълбоко дъх и скръстих ръце. Не съществуваше лесен начин да съобщиш някому, че рожбата му е мъртва.

— Имало е престрелка — заговорих. — Вашата дъщеря Ерика е била убита. Загинала е моментално. Ужасно съжалявам.

Устните на Хенри потрепериха. Той се вторачи в мен, безкрайно объркан, докато се препъна назад до ръба на един фотьойл с дамска от ангорска вълна. Жена му, съвсем слисана, рухна в един антикварен шезлонг.

— Ами момичетата? — едва чуто запита Хенри. — От години не съм ги виждал. Трябва вече да са пораснали. Те знаят ли?

— Джесика и Ребека също са убити. — Бях длъжен да му го съобщя. — Много съжалявам за вашата загуба.

Жена му изплака, от очите ѝ рукнаха сълзи. Хенри вдигна ръка, сякаш да изрече нещо, но я отпусна безсилно.

— Опасявам се, че ще стане още по-лошо — продължих, като пуснах третата, последната от бомбите от моя арсенал на скръбта. Реших, че е най-честно да я стоваря колкото може по-бързо. — Смятаме, че са били застреляни от вашия зет — Томас Гладстон. И тъкмо той е отговорен за поредицата от убийства, разтърсили града.

Сълзите на госпожа Бланшет моментално секнаха. Изведнъж в очите ѝ проблесна страховит гняв.

— Казах ти! — разкреця се тя на съпруга си. — Казах ти, че да се омъжи за този боклук ще е най-голямата грешка... — Отново рухна, неспособна да продължи.

Милиардерът провеси глава, загледан в отрязъка от ориенталския килим между маратонките си, сякаш се опитваше да разгадае фигурите му.

— Провалихме се — промълви той.
Като че ли говореше на себе си.

[1] Могъщ, безскрупулен, дръзко предприемчив финансист от филма „Уолстрийт“ на режисьора Оливър Стоун, в чудесното превъплъщение на Майкъл Дъглас. — Б.пр. ↑

64.

— Не е честно, Хенри — проплака госпожа Бланшет. — След всичките ми... Какво сме сторили, за да го заслужим?

Трудно ми бе да повярвам на това, което чух. Но хората скърбят по доста странни начини.

— Известно ли ви е някое място, където вашият зет би могъл да се укрива? — попитах. — Друг апартамент в града? Или може би вила извън града, използвана само през ваканциите?

— Друг апартамент! — удиви се госпожата. — Имате ли представа колко много платихме за къщата в Локъст Вали, която купихме на Ерика?

В нейните представи някой като мен очевидно не би трябвало да е запознат с подобни неща. Обърнах се към съпруга й:

— В какво точно сте се „провалили“?

Госпожа Бланшет се надигна от шезлонга като боксьор след гонга за следващия рунд.

— Това какво ви засяга? — попита тя и ме изгледа свирепо.

— Както сам виждате, детектив, жена ми е много разстроена — заговори господин Бланшет, без да вдигне поглед от килима. — И двамата сме разстроени. Може ли по-късно да ни разпитате? Може би, след като поне малко се посъвземем.

— Разбира се — кимнах. Преди да си тръгна, оставих визитата си картичка на облегалката на фотьойла. — Ако се сетите за нещо, което може да помогне, или ако ви е необходима повече информация — и въобще всичко, което мога да направя, — моля ви, обадете ми се.

Като излязох от асансьора на партера, забелязах портиера в зелената униформа да разговаря на испански с една от прислужниците, като се смееше и вероятно флиртуваше с нея.

Те веднага млъкнаха, щом се приближих до тях и отново показах полицейската си значка.

— Аз съм детектив Бенет, спомняте ли си? — заговорих го. — Мога ли да ви задам няколко въпроса? Няма да отнеме повече от минута.

Прислужницата се отдръпна, а портиерът само сви рамене.

— Разбира се. Името ми е Петие. Какво мога да направя за вас?

— Познават ли Ерика Гладстон? — зададох първия си въпрос.

— Още откакто беше съвсем малко момиче.

— Какво се е случило между нея и родителите ѝ?

Петие внезапно позеленя като самото си.

— А, за това, *амиго*, никога нищо не съм чул. Трябваше да попитате тях. Аз само работя тук.

Отпуснах дружески ръка на рамото му.

— Виж, разбирам тайния код — никога не говори за обитателите. Успокой се. Няма да те привличам за свидетел в съда. Трябва да ми помогнеш да закопчая този убиец, който вършее наоколо и стреля по хората. Предполагаме, че е съпругът на Ерика — Томас Гладстон.

— *Chingao*^[1]! — извика портиерът, с очи, разширени от изненада. — О, боже мой! Наистина ли?

— Наистина. Хайде, Петие, помогни ни да пипнем този тип.

— Да, да, разбира се — кимна той. — Ерика, а? Добре, да видим сега. Беше бая диво хлапе. Наистина необузвано. Наркотици. На два пъти я изпращаха в клиника. Говорим за времето преди да навърши шестнайсет. Когато се прибра от колежа „Сара Лорънс“, получихме заповед да не я пускаме горе, ако вътре няма някой друг. Сетне сякаш започна да се оправя. Омъжи се за един младеж с много добър произход от фирмата на баща си и роди от него две дъщери. Но после внезапно се разведе и си взе втори съпруг, този тип Гладстон. Той бил пилот на корпоративния самолет на баща ѝ... поне така чух. Родителите ѝ побесняха, особено майка ѝ, или господарката на имението, както си я наричаме ние. Тя веднага уволни Гладстон и изгони дъщеря си. — Портиерът заклати мрачно глава. — Да се боцкаш на тринайсет години е едно, но когато не можеш да заспиваш без хероина, направо си труп.

— Гладстон и Ерика идвали ли са някога тук?

По изражението му се досетих, че не се зарадва на този въпрос. Само сведе очи към блестящите мраморни плочи по пода, шахматно подредени, преди да кимне.

— Веднъж само, за Деня на благодарността. Не помня, може би беше преди три години. Той, тя и дъщерите им се появиха, страхотно добре облечени, с бутилки шампанско, широко усмихнати. Помислих,

че са поканени, и ги пуснах горе. Но само след минути слязоха долу. Момичетата ревяха като бебета. Тогава дъртата вещица се опита да ме уволни, защото не съм ѝ позвънил отдолу. Да, жалко. Грешката ми беше, че си помислих, че може да поискаш да видиш единствената си дъщеря и внучките си за Деня на благодарността.

— Благодаря, Петие — кимнах му аз. — Току-що ми каза точно това, което исках да узная.

Вече предусещах, че това ще бъде следващото място, където Гладстон ще се развихри. Беше си запазил двамата Бланшет, особено тъща си, за накрая. Но сега щеше да ѝ плати тъпкано, щеше да я накара да осъзнае, че той съществува.

Дори ме бе страх да си го помисля, за да не ги урочасам, но бях напълно сигурен, че съм прав — най-сетне бях на една крачка пред убиеца.

Като излязох навън, позвъних на Бет Питърс от мобилния си телефон.

— Имам добри новини — казах ѝ. — Свържи се с аварийния отряд и им нареди да си довлечат задниците дотук, на номер хиляда сто и седемнайсет на Пето авеню. Време е да заложим капана.

[1] Псувня на мексикански сленг. — Б.пр. ↑

65.

Докато вървеше по Десето авеню и се оглеждаше за такси, Учителя премина покрай един бар, маскиран като конски фургон, с два мотоциклета „Харли Дейвидсън“, паркирани пред него. От вратата на бара се лееше старата ирландска песен „Улиците на Ню Йорк“. Все още погълнат от мъката си след „погребението“, той реши да влезе в бара.

Може би тъкмо от това се нуждаеше. От питие.

Младата жена зад издраскания чамов плот имаше ръце на играч от отбор по американски футбол, отрупани с пръстени, и метални халки по най-различни части от лицето си.

Учителя си поръча бира „Будвайзер“ и малко уиски „Канейдиън Клъб“, като кимна на групата шлосери, празнуващи пенсионирането на един от тях в затъмнената задна стая.

Щом уискито се появи пред него, веднага го гаврътна. *За теб, приятел*, каза си, докато се бореше с напирещите сълзи.

Беше на второто уиски и втората бира, когато по телевизора започнаха новините за вихрещия се убиец. Помисли си да помоли барманката да го изключи, но после се отказа. Не беше разумно да привлича ненужно вниманието на околните.

— Шибани ченгета — обади се внезапно груб глас зад гърба му. Учителя се извърна и видя един ужасно грозен заварчик с кървясали очи, с цвят също като червеникавата му коса, дълга като на викинг. — Ето ви една идея, тъпи ченгета. К'во ще кажете да си измъкнете ръцете от затлъстелите си от понички задници и просто да пипнете за гушата този сбъркан кучи син?

— Сбъркан ли? — повтори Учителя. — По-скоро бих казал, че е смелчага. Трепе само богатите юпита и други такива задници. Действа като шериф. Прави услуга на този град. Не е ли голяма работа?

— Шериф? А ти к'во си бе? Да не си му нещо пиар, а? — избухна татуираният заварчик и го изгледа злобно. — Шибана гадна откачалка, това си ти. Ще ти насиня физиономията. Кълна се в Бога, ще го направя. Сигурно си по-сбъркан и от него даже.

— Господи, какво толкова казах? — учуди се Учителя и огорчено се плесна по лицето с ръце. — Току-що идвам от погребение. Мисля, че още съм разстроен от това. Но ти си прав. Наистина съжалявам. Грях е дори да се шегуваш със ставащата трагедия. Нека те почерпя една бира.

— Погребение, така ли? Хм. Това е тежко — омекна тутакси едрият мъжага.

Учителя махна към властелинката на пръстените за още две бири. Когато им сервираха и той остави едната пред заварчика, внезапно се препъна и събори с трясък високото столче на пода.

— О, не — простена Учителя. — Извинявай. Май двете уискита и двете бири ми бяха твърде много.

— Да, по-добре е да го даваш по-леко — посъветва го заварчикът и се наведе, за да вдигне падналия стол.

Учителя счупи първата бутилка в тила му, събори го на пода и прасна втората бутилка в смаяното му лице. Кървящият мъж едва успя да простене, когато Учителя тресна ръката му в месинговата поставка за краката към стола така силно, че я счупи с един замах, със силен скот.

Дотук беше с опитите да не привлича вниманието. Сетне заотстъпва към изхода.

— Повтори след мен, червенокоса главо — провикна се той от вратата. — Не сбъркан, а просто смелчага.

66.

Само пет минути бяха необходими на аварийния отряд, за да се добере до сградата на фамилията Бланшет. След като с лейтенант Стив Рено обходихме всички входове и изходи, двамата с него рошихме да разположим най-отпред един полицай като портиер, още един вътре в гардеробната към фоайето, а екип от наблюдаващи командоси — в един микробус без отличителни полицейски знаци, паркиран на отсрещния тротоар на улицата, откъм парка.

След залагането на тройно подсиления капан аз оставих Рено като командир и реших набързо да проверя нещо, от което отдавна се нуждаех.

Слънцето залязваше над Джърси, когато спрях моя автомобил, също без полицейски лампи, до Ривърсайд Парк, точно зад нашата жилищна сграда. Поех по пътеката, прекосих пустото футболно игрище и свърнах надолу към един дъб, израснал в просеката, извеждаща към река Хъдсън. В полиетиленовата кесия, която предвидливо бях взел, събрах нахвърляните около ствола на дървото няколко угарки от цигари и една бутилка от минерална вода „Акуафина“ и едва тогава приседнах на тревата.

Младото дърво беше посадено от мен и децата след смъртта на жена ми — Мейв. Всъщност я погребяхме в гробището „Небесните порти“ в Уестчестър, но когато имах нужда да поговоря с нея, което се случваше доста често, накрая винаги се озовавах тук. През повечето време само си седях, усамотен, но не след дълго тя, все едно че идваше при мен — зад гърба ми, както правеше по време на безбройните пикници, които си бяхме устройвали тук с нашето невероятно пъстро семейство.

Щом се извърнах, за да надникна назад към нашата жилищна сграда, успях да видя две от моите хлапета на кухненския прозорец. Предположих, че бяха Фиона и Бриджет. Може би и на тях, както и на мен, им липсваше майка им. Искаше им се тя да се грижи за тях, да ги развеселява, да въдворява ред и спокойствие.

Махнах им с ръка. И те ми помахаха.

— Държим се, скъпа — казах на вятъра. — Може би едва-едва, но какво да направим? Обичам те, ако това е някаква утеха.

Като се прибрах в апартамента, Мери Катрин ме посрещна на вратата. Явно нещо не беше наред. Личеше си по разтревоженото ѝ лице и по това, което се мярна в иначе спокойните ѝ сини очи.

— Какво има? — попитах я.

— Шеймъс — въздъхна тя тежко.

Последвах я в спалнята ми. Шеймъс лежеше върху леглото. Очите му бяха затворени и изглеждаше още по-блед от обикновено. За секунда, кълна се в Бога, си помислих, че е умрял. Но после той се закашля продължително, като слабите му гърди се разтресоха под якичката му на католически свещеник.

О, господи! Наистина не беше добре. Грипът най-после го бе пипнал. Което за човек като него, прехвърлил осемдесетте, беше изключително опасно. Как можах да постъпя толкова глупаво и да го извикам тук? Изобщо не биваше да припарва до нас. За секунда се паникьосах. Какво ще правя, ако изгубя и него?

„Но така или иначе все някога ще го изгубиш, нали?“, прошепна на ухото ми един тих дяволски гласец. Щях ли наистина?

Побързах да пропъдя тази мисъл, изтичах в кухнята и грабнах от шкафа бутилката с уиски „Джеймсън“. Отлях колкото за няколко пръста височина в една кристална чаша „Уотърфорд“ и добавих малко топло мляко със захар.

— Бог да те поживи, момче — похвали ме Шеймъс, след като отпи няколко глътки. — А сега ми подай ръка, за да стана от леглото. Скоро ще съм напълно възстановен.

— Въобще и не помисляй да ставаш, старче — заканих му се аз. — Да не си посмял! Ще лежиш и ще си допиеш лекарството, преди да съм повикал линейката.

67.

Все още стоях надвесен над Шеймъс, когато в спалнята се втурна Брайън, най-големият ми син.

Сега пък какво?

— Татко! Мери Катрин! В кухнята! Бързо!

Влетях след него по коридора. В кухнята беше тъмно. Само това ни липсваше сега — да спре токът. Проклетата електрическа инсталация, останала отпреди войната, се разкапваше като всичко старо. А можеше и да се е запалило нещо. Надуших пушек и се опитах да си спомня къде бях оставил резервните предпазители.

— Изненада! — изкрещяха всичките ми хлапета, когато светлината отново заля кухнята.

Върху големия плот в средата на стаята бяха поставени два подноса с пици „Тумбстоун“. Дори и салата бяха направили. Трент наливаше от диетичната кока-кола, праметнал през ръка кърпата за бърсане на чинии като опитен келнер, макар да бе висок само метър и седем.

— Я чакайте. Вече трябваше да сте в леглата — възразих, когато хлапетата наредиха на мен и на Мери Катрин да седнем край масата. — И какво направихте с всички мръсни чинии?

— Споко, тате. Погрижили сме се за всичко — обади се Джейн, като ми поднесе стола. — Сега се чувстваме по-добре. Решихме, че ти и Ем Си^[1] се нуждаете от малко разтоварване. Ти си преуморен от работа. И двамата трябва да се научите да разпускате по малко.

След като се нахранихме, пихме кафе и ни поведоха към всекидневната.

Това, което последва, беше невероятно. Появи се прахосмукачката. Бойните редици се оформиха. Играчките и моливите като по чудо се надигнаха от пода и от мебелите, за да се върнат на обичайните си места. Един от палавниците ми запя „Мъчен е този живот“ от мюзикъла „Ани“, един от хитовете на Бродуей, докато търкаше с навлажнена хартия петно от повръщано. Останалите хлапета скоро се присъединиха към него.

Докато седях там и отпивах от прекалено сладкото си кафе, нещо красиво разцъфна в душата ми. Макар че Мейв си бе отишла, тя бе успяла да направи истинско чудо. Най-доброто, което притежаваше — чувството си за хумор, любовта си към живота, способността да се грижи за другите, — по някакъв загадъчен начин го бе оставила в моите наивни хлапета. Тази част от нея никога нямаше да умре, осъзнах аз. Никога нямаше да ни бъде отнета.

— Татко, престани! Това трябваше да те направи много щастлив — сепна ме гласът на Джулия.

— Какво говориш? Аз съм на седмото небе от щастие — отвърнах и избърсах овлажненото си лице. — От препаратата за чистене „Пайн Сол“ е. Той дразни очите ми.

[1] Инициалите на Мери Катрин (МС от *Mary Catherine*). — Б.пр.

↑

68.

Наближаваше осем вечерта, когато се върнах в сградата на Бланшет на Пето авеню. Паркирах край един пожарен хидрант откъм Сентръл Парк. Преди да прекося улицата, поздравих момчетата от аварийния отряд, скрити в микробуса, маскиран като нает автомобил за доставки за партита.

Моят нов познат, портиерът Петие, ми махна, като пристъпих под навеса. Сега си имаше нов партньор. Ухилих се, като видях лицето му под смешната зелена шапка — Стив Рено, лейтенант от аварийния отряд.

— Добър вечер, сър. Да ви доведе ли психото? — заговори ме той, като докосна ръба на шапката си с бялата си ръкавица.

— Бих искал да можеш — съгласих се. — Никакви следи, нали?

— Все още не, но съм готов да се обзаложа на десетачка, че ще се появи. Майк, знаеш ли, че тези типове Бланшет тази вечер организират благотворителен бал за събиране на средства? Как ти се струва това, когато единствената радост на нашите момчета е да пазят неприлично богатите задници в Ню Йорк?

Слисах се.

— Да не се шегуваш? Благотворителен бал? Вярно ли е, Петие?

Той кимна.

— Насрочен е от месеци. Прекалено късно е да се отмени.

Поклатих глава. Все още не можех да повярвам.

— Как мислиш, защо не разбират предупреждението ми: „Превъртелият ви зет идва, за да ви гръмне“? — попитах го, преди да се запътя към асансьора.

Освен това, семейство Бланшет току-що бяха научили, че дъщеря им и внучките им също са убити.

Когато икономът отвори пред мен вратата на мезонета, видях госпожа Бланшет край басейна. Една прислужница бе застанала зад нея, а възрастен латиноамериканец с униформа на техник от поддръжката се беше надвесил над водата, очевидно готов да се гмурне вътре.

— Какво става там? — попитах.

— Госпожа Бланшет си изпусна едната обица в дълбоката част — обясни ми икономът, когато техникът се потопи във водата.

— А защо не го изпразнят? — учудих се аз.

— Няма да успеят да го напълнят до девет часа, когато се очаква да пристигнат първите гости, сър. Госпожа Бланшет настоява за коктейла да останат да светят само декоративните свещи, плаващи в басейна.

— Разбира се — кимнах. — Декоративни плаващи свещи. Как не се сетих?

Лицето на иконома доби странно, обидено изражение.

— Детектив, може би трябва да разговаряте с господин Бланшет — изрече той. — Да го доведе ли?

Кимнах, без да преставам да се чудя за какво бе всичко това. Икономът се разбърза напред, а аз тръгнах покрай басейна, за да се опитам да проведа един смислен разговор с госпожа Бланшет.

— Мадам — започнах аз.

Тя се извърна гъвкаво като кобра. Пълната с мартини чаша, която държеше в ръка, се изля върху дрехата на прислужницата. Съдейки по блясъка в очите ѝ и дъха ѝ, можех да се обзаложа, че вече бе изпила няколко коктейла. Може би пиенето и опитите да се преструва на заета бяха нейните начини да се справя със скръбта.

— Дайте ми още една — нетърпеливо нареди тя, като връчи чашата на смутената прислужница. После насочи вниманието си към мен. — Отново вие. Какво има сега? — запита ме.

— Вероятно не съм бил достатъчно ясен за опасността, на която сте изложени двамата със съпруга ви — търпеливо обясних аз. — Вашият зет — искам да кажа, Томас Гладстон — несъмнено ви е взел на мушка, както ние се изразяваме. Точно сега моментът никак не е подходящ да събирате гости. Длъжен съм да ви помоля да отмените партито.

— Да го отменя? — повтори тя вбесено. — Та това е благотворителна вечер на приятелите на Конго за борба със СПИН. Планирана е още миналата година. Специално за тази вечер Стивън долетя чак от западното крайбрежие. А Съмнър на практика си съкрати ваканцията. Искате ли да ви посоча още имена? Нищо не може да се отмени.

— Госпожо Бланшет, на карта е заложен животът на много хора — добавих аз.

Вместо да ми отговори, тя измъкна мобилен телефон от чантата си.

— Даяндра? Синтия се обажда — забъбри тя. — Можеш ли да ме свържеш с Морти?

Морти? О, господи, оставаше ми единствено да се надявам да не е онзи Морти, за когото си мислех. Само това ми липсваше. Не исках изобщо да чувам името му.

Тя се отдалечи, без да спира да говори. Техникът от поддръжката подаде глава над водата, за да си поеме въздух, впери сърдит поглед в гърба ѝ и измърмори на испански нещо, което не се позволява във възпитаните среди.

— Ти го каза, *амиго* — усмихнах се аз.

След малко тя се върна при мен и ми подаде телефона с триумфално изражение.

— Кой е там? — попита груб мъжки глас.

— Детектив Майкъл Бенет.

— Слушай, Бенет, обажда се кметът Карлсън. Ще присъствам не само аз, но и жена ми, така че край на споровете. Позвъни на комисаря и му предай да засили мерките за сигурност. Ясен ли съм?

Точно така, исках да му отвърна. Засиленото полицейско присъствие ще се отрази чудесно на капана ни за залавяне на убиеца. Какво значение има дали ще загинат още десетина жители на града в сравнение със събирането на VIP персони около басейна?

Но мисли от този род, макар и крайно неохотно, трябваше да запазя само за себе си.

— Както наредите, *ваша чест* — отговорих.

69.

Като се върнах отново вътре, видях иконома да идва с Хенри Бланшет. Никога не бях срещал по-нешастно изглеждащ човек.

— Сигурен съм, че намирате поведението на жена ми малко странно, нали, детектив?

— Не е моя работа да го преценявам.

— Трудно ѝ е да се справи със стреса — додаде нещастникът с въздишка. — В миналото имаше моменти, когато много по-дребни неща я докарваха до ръба на нервна криза. Премина през различни етапи — пиене, хапчета, но пак не е в състояние да се овладее. Скоро ще рухне и тогава ще я отведе в една дискретна клиника, където добре я познават. Затова само трябва да я изтърпите още малко.

— Ще се постарая — обещах.

Всъщност изпитвах жал към Хенри. Сякаш не му стигаха собствената му мъка и опасностите, които криеше сегашната ситуация, но и тази побъркана съпруга му висеше на ръцете.

През следващия половин час стриктно следвах заповедите на кмета. Обадих се на Макгинис и след броени минути като подкрепление ми изпратиха дузина униформени полицаи и детективи, които се появиха от служебния асансьор заедно с хората от кетъринга.

Взех списъка с гостите от иконома и разположих двама полицаи на пост до вратата на мезонета да дежурят с него, макар че не беше много вероятно да търсят имената по списъка, след като се очакваше да пристигнат толкова знаменитости от Холивуд, Вашингтон и Уолстрийт. Изпратих още неколцина от хората ни да се преоблекат като келнери. Дори разположих двама полицаи на пост на покрива край басейна. Кой можеше да каже откъде ще се появи този маниак? Можеше да се опита да се изкачи по сградата като Спайдърмен или да се спусне с парапланер от небето.

После лично се заех да проверявам мерките за сигурност една по една. Изкачих се на горните етажи и обиколих стаите. Това място чудесно би подходило на моето многочислено семейство и пак щяха да останат няколко свободни стаи. Преминах през неговата и нейната

спалня, през мраморни бани, които дори римските императори биха намерили за луксозни, през библиотеката, цялата в бяло, с таван с чудесни орнаменти — като във френски замък. Непрекъснато очаквах да намеря злато и скъпоценни камъни, пръснати върху ориенталските килими като пиратско съкровище.

В мига, когато надниквах в една от баните, чух човешки гласове. Вероятно беше още една група прислужници, но по-добре беше да проверя. Извадих глока си и внимателно се огледах.

Но вместо на прислужници, се натъкнах на госпожа Бланшет. Видях през откренатата врата, че плаче върху малко легло с балдахин. Съпругът ѝ се появи зад нея и я прегърна. И неговото лице беше мокро от сълзи. Тя се люлееше напред-назад, без да спира да ридеа, докато юмруците ѝ мачкаха покривката на леглото, а той ѝ шепнеше нещо в ухото.

Досетих се, че това е стаята на дъщеря им, и побързах да прибера пистолета в кобура. Съжалих за всичко лошо, което преди малко си бях помислил за нея. Въпреки неприятното ѝ излъчване и цялата ѝ сприхавост, тази жена бе преминала през ада. Място, което и аз познавах много добре.

Оттеглих се колкото можех по-тихо. На най-горното стъпало видях снимка на дъщеря им — Ерика, с един непознат мъж. Предположих, че е бил първият ѝ съпруг. Разхождаха се с дъщерите си по някакъв слънчев плаж край тъмносинята вода, смееха се, а вятърът отвяваше косите им назад.

Докато гледах семейството, си спомних за всички снимки, които имах на Мейв и хлапетата. Запечатали нашите щастливи мигове, завинаги замразени и уловени. Това беше, нали? Това, до което се свеждаше целият живот. Което никога не може да ти бъде отнето. Моментите, споделени със семейството и с хората, които обичаш.

70.

Ръководех координацията на мерките за сигурност от кухнята на фамилия Бланшет. Помещението имаше такива размери, сякаш бе предназначено за ресторанта на някой грандхотел. Настаних се в най-отдалечения ъгъл, който можах да открия. Последното, което исках, беше да стоя край външната врата, когато пристигне кметът. Нямах желание да чуя поредната гневна тирада на Негова шибана чест.

Въпреки краткото време, с което разполагахме, успяхме да свършим страхотна работа, за да подсилим сигурността. За щастие служителите на първокласната фирма за кетъринг, избрана от Бланшет за тази вечер, имаха опит с много банкети на ООН и президентски инициативи за набиране на средства, така че успяхме да извършим проверките с федералните агенти без много шум и суетня.

Тълпата гости ни създаваше най-много главоболия. Когато настояхме да проверяваме чантите на входа, имаше такива параноични изпълнения, че реших, че някои трябва да бъдат упоени. Постигнахме компромис чак след като донесоха един детектор за метал от сградата на криминалния съд на Манхатън по изричната заповед на добрия приятел на госпожа Бланшет — кмета на града.

Единственият по-висок звук се разнесе, когато Моу Моу Джоузефин, главната готвачка каджунка^[1], чу как един от детективите от управлението Център-север се записал доброволец в Ню Орлиънс след връхлитането на урагана „Катрина“. Докато се усетим, тя ни затрупа с чинии, препълнени със супа от бамя, скариди и царевичен хляб.

През първия час беше злоещо тихо, докато повечето от най-известните гости пристигаха за частната вечеря преди голямото благотворително събитие. Разбира се, изпитах огромно облекчение, че не се появи никаква опасност, но от друга страна, се надявах Гладстон да направи опит за нападение, така че да можем да го заловим. Непредвидимостта на действията му бавно, но постоянно ме напрягаше и стомахът ме присвиваше. Или беше заради джамбалаята^[2] на Моу Моу, обилно подправена с лют пипер.

Тъкмо приключих със стотната си проверка по полицейския радиоканал със скупаещия екип от аварийния отряд на другия тротоар откъм Сентръл Парк, когато Бет Питърс ми позвъни на мобилния.

— Няма да повярваш на това, което ще чуеш сега — възбудено започна тя.

— Какво? Пипнахме ли го?

— Ела на Западна Тридесет и осма улица, близо до Единадесето авеню, и може би ти ще ми кажеш — заяви тя.

Какво, по дяволите, означаваше това? Западна Тридесет и осма? Там беше убит френският фотограф.

— Хайде, Бет, без игрички. Какво става?

— Честно казано, не съм сигурна, Майк — призна ми тя. — Просто се нуждая от теб тук. Лесно ще откриеш мястото. Отпред са струпани пет пожарни коли. О, да, и коне.

„Коне ли?“, изумих се аз.

[1] Каджуните са потомци на френски заселници в Южна Луизиана и Ню Орлиънс, със специфична креолска кухня. — Б.пр. ↑

[2] Каджунско ястие с ориз, скариди и пилешко. — Б.пр. ↑

71.

Покривът на жилището в Хелс Китчън още пушеше, когато спрях шевролета си до тротоара зад камиона на противопожарната служба.

Бет Питърс излезе, за да ме посрещне, когато излизах от колата. Примигнах, удивен от гледката.

— Казах ти, че няма да повярваш на очите си — припомни ми тя.

Излезе права. Табун подплашени коне обикаляше около тротоара зад лентите, опънати от пожарникарите. Докато двамата с Бет влизахме в димящата сграда, един от огнеборците ни разказа, че в близост до пожара се е намирала конюшня за конете, впрягани във файтоните за разходките из Сентръл Парк.

Е, защо пък не и коне, помислих си. Вече си имахме беглец от закона и вихреца се стрелба. Липсваше ми само бяла шапка. Бих могъл да заема една от откачения мъж на Таймс Скуеър, наречен Голия каубой^[1].

Стените на апартамента на най-горния етаж бяха по-черни дори от каджунските скариди, които току-що бях изял. Бет Питърс поговори с един от криминалистите в една от опразнените вече обгорели стаи, след което ми даде газова маска, преди да ме поведе към овъглената купчина в средата на апартамента.

Когато вперих удивен поглед в обгорения до неузнаваемост труп, стомахът ми се сви. Огънят изцяло го бе изпепелил. Останала бе само една зейнала устна кухня, като във филм на ужасите.

— Наредих на криминалистите да снемат отпечатъци от зъбите. После се свързахме със зъболекаря, при когото се е лекувал Томас Гладстон. Понеже се намира извън Локъст Вали, поискахме да ни изпрати по електронната поща копия от рентгенови снимки на пациента му — обясни ми Бет. — От отдела по съдебна медицина са сигурни, че данните съвпадат.

Изненадата от гледката на конете не беше нищо в сравнение със сегашната. Стоях изумен.

— Искаш да кажеш, че това е Гладстон? — попитах.

— Самият той.

Знаех, че е редно да изпитваме почит към мъртвите, но не бих могъл да отрека, че се зарадвах. Най-последен този случай, който ме разяждаше като язва, бе приключил. Всъщност не успях да се сдържа и се усмихнах, като изпуснах дълга въздишка на облекчение, все едно че от плещите ми се стовари огромно бреме.

— Какво предполагаш? — попитах аз. — Той се е принесъл в жертва, така ли? Буквално се е стопил сред сиянието на славата. Слава богу, че всичко свърши!

Но Бет Питърс поклати глава. Прекалено бях избързал с преценката си.

Приведе се до трупа, нагласи ръкавицата си и докосна малък кръгъл отвор на слепоочието му. После посочи един още по-голям отвор откъм другата страна на черепа, но с назъбени краища, като при изходяща рана от куршум.

— Да се застреляш е съвсем лесно, но първо да се гръмнеш, а след това да се самозапалиш... Това вече е невероятен трик — заключи тя.

— Може да е направил обратното — отчаяно се опитах да измисля нещо. — Първо да е подпалил мястото, а после да е натиснал спусъка.

— А тогава какво е станало с оръжието? Дори и да се е стопил, от един пистолет винаги ще останат някакви следи. Но криминалистите не откриха такива. Освен това Клиъри каза, че е имало ларви от мухи в горната част на лявата му ръка. Това означава, че е бил мъртъв от два, а може и от три дни.

— *Кое*то пък означава, че Гладстон не е можел да убие всичките онези хора — довърших вместо нея и разтърках очите си.

— Съжалявам, Майк, но този тук не е нашият стрелец.

Мислено изругах. Не беше той, така ли? *Ако трупът не беше на Томас Гладстон, тогава кой, по дяволите, беше?*

— И това не е всичко — заяви Бет, като се изправи. Поведе ме към един дрешник с обгорени врата и стени.

Трепнах при кошмарната гледка на слаба млада блондинка, сгърчена вътре. Огънят не беше засегнал много силно лицето ѝ. Виждаше се, че е застреляна в тила.

— Намерихме чантата ѝ. Името ѝ е Уенди Стъб. Двадесет и шест годишна. На визитната ѝ картичка е написано, че е журналистка в „Стоа Холдингс“, нашумяла пиар агенция на Парк авеню.

Журналистка? Каква беше връзката ѝ с всичко това?

Докато слушах как пожарникарите разкъртват останките от стените в другите помещения, се запитах дали в противопожарната служба към нюйоркската полиция още търсят кандидати за работа. Промяна в кариерата по средата на жизнения ми път щеше да ми се отрази като печеливш билет от лотарията. Или може би от съседната конюшня щяха да ме наемат, за да помогна на бедните създания да преодолеят преживяната травма.

Бет Питърс ме изгледа въпросително.

— Сега какво?

— Ти ли ме питаш? — отвърнах ѝ, замислен.

[1] Робърт Джон Бърк (р. 1970 г., от Синсинати) свири на китара на Таймс Скуеър само по ботуши, бяла каубойска шапка и бели слипове. През 1997 г. става медийна звезда. — Б.пр. ↑

Пиковият час на движението още бе в разгара си, когато таксито на Учителя спря зад един полицейски автомобил, паркиран пред хотел „Пиер“. Това леко го изнерви, но портиерът Вини побърза да отвори вратата на таксито със заучени движения, все едно нищо особено не се е случило. Полицаяте не посещаваха места като това, за да арестуват хората — идваха, за да ги защитят. Все пак Учителя остана нащрек, като не отдели ръката си от дръжката на пистолета четиридесет и пети калибър дори докато слизаше от таксито.

— Добре дошли у дома, господин Майър! — поздрави го Вини. — Как беше пътуването? До Париж, нали?

Беше казал на всички в хотела, че отива в Париж. Макар че всъщност стигна доста по-далеч. В други измерения. Но сега си беше у дома, там, където живееше през последните три години.

— Беше страхотно, Вини. Особено храната — отвърна Учителя и неволно се усмихна. Хареса Вини още в деня, в който реши да се премести в този световноизвестен хотел. Беше веднага след смъртта на майка му, когато той се оказа единственият наследник на богатството на Роналд Майър, възлизащо на двадесет и четири милиона долара. Реши, че негов дълг към онзи задник, доведения му баща, е да профука имането му до последния проклет цент. Но задържа апартамента си в Хелс Китчън като таен команден център. — Какво е станало, че отвън има полицейска кола? — попита той небрежно.

— О, господи! Вероятно още не сте чули. Наоколо върлува някакъв шибан... пардон, откачен маниак, който през последните дни изпозастреля сума ти народ. Убил една стюардеса в някакъв хотел на Шесто и салонния от „Двадесет и едно“. Пише го във всички вестници. Ченгетата смятат, че е някакъв богаташ, на когото му изхвъркнала чивията. Та затуй сега вардят навсякъде, където има богаташи. Братовчед ми Марио, сержант в полицията във Вилидж, ми каза, че всичките му колеги пощурели, като разбрали, че могат да натрупат по цяло състояние от парите за извънредни дежурства. Да не би този свят да се е побъркал?

— Съгласен съм с теб, Вини — кимна Учителя и тайно отстри ръка от оръжието си.

— Хей, какво става с онова нещо за „Фуд Нетуърк“? Вече ми писна от рецептите на Емерил и тъпите му трикове.

— Търпение, Вини. Добрите неща се случват само на този, който умее да чака.

— Щом така казвате, господин Майър. Какво става? Нямаме багаж?

— Нещо се обърка на летище „Кенеди“. Не се случва за пръв път, нали? Ще го изпратят по-късно. А и точно сега се нуждаем само от едно питие.

— Също и аз, господин Майър. Приятно прекарване.

Като влезе в хотела, рецепционистът Майкъл го поздрави сърдечно, също както Вини отвън.

— Господин Майър! Добре дошли, сър. — Учителя харесваше Майкъл почти колкото Вини. Майкъл беше дребен блондин, любезен, с мек и дискретен глас, който умееше да ти бъде невероятно полезен, без да ти целува задника. Наистина ценен.

Без никакво суетене Майкъл влезе в кабината за пощата зад бюрото на рецепцията и се върна с писмата, оставени за Учителя.

— О, да, сър, щях да забравя. Преди час се обади Барни и ми поръча да ви предам, че последният костюм ще е готов, когато се появите.

Учителя усети как внезапна студена тръпка пробяга по гръбнака му. Костюмът му бе готов.

Този, в който щеше да умре.

Така би трябвало да нарече наистина последния си костюм.

— Чудесно. Благодаря ти, Майкъл — промърмори той, докато преглеждаше писмата си.

Спря, когато погледът му се прикова върху един голям плик, съдържащ покана върху релефна хартия. Адресът на изпращача беше „Господин и госпожа Бланшет“. Кимна със задоволство. Някой, когото познаваше от предишния си живот, го бе включил в списъка на гостите. Семейство Бланшет нямаше представа кой бе господин Майър.

— Майкъл? — попита, като опря плика до брадичката си и се запъти към асансьора.

— Да, сър?

— Спешно ми трябва час за козметичния салон на хотела.

— Смятайте го за уредено, господин Майър — обеща му Майкъл.

— И би ли се погрижил, ако обичаш, да ми изпратят бутилка шампанско? Вих предпочел розе.

— „Дом Периньон“? Или „Въов Клико“? — попита Майкъл, мигом припомнил си любимите марки на клиента.

— Какво ще кажеш и за двете? — рече Учителя с най-неуστοимата си усмивка, също като на Том Круз. — Живеем само веднъж, Майкъл. Само веднъж.

73.

Час и четиридесет и пет минути по-късно Учителя стоеше пред тройното огледало в цял ръст в ателието на Барни.

— Харесва ли джентълменът това, което вижда? — попита продавачът.

Тъмносиният кашмирен костюм, който Учителя сега пробваше, беше на Джанлука Изая. Това му обясни този мазник с любвеобилен, дори благоговеен тон, като светец, произнасяш името божие. Копринената риза бе от „Батистони“, а обувките — с марката на „Бетанин и Вентури“.

Трябваше да признае, че изглеждаше дяволски добре, приветлив като Джеймс Бонд. Също като последния актьор, избран за тази роля, включително и новата му руса коса, благодарение на умелото подстригване и боядисване.

— Джентълменът харесва това, което вижда — изрече Учителя накрая и се усмихна доволно. — Каква е сметката този път?

Шивачът, избран за пробата, въведе някакви цифри в касовия апарат.

— Осем хиляди осемстотин двадесет и шест — съобщи той след минута. — Сумата включва и чорапите.

О, да, *включително* и чорапите за триста долара. Каква сделка.

— Ако аксесоарите ви се струват прекалено скъпи, мога да ви покажа нещо друго — предложи продавачът, но не успя да прикрие снизходителната нотка в гласа си.

С периферното си зрение Учителя забеляза, че безукорно облеченият дребен задник имаше нахалството да го изгледа с лека надменност.

Тези продавачи от лъскавите магазини май никога нямаше да се научат как точно се ухажват клиенти. „Кога точно за последен път *ти* си продал костюм за четирицифрена сума?“, искаше му се да попита дръгливия боклук. Като толкова много други, и този тук си просеше да му пуснеш един куршум в празното пространство между ушите му.

Учителя пое дълбоко дъх, за да се успокои. „По-кратко — каза си той. — Точно така. Добро момче. Нямах време за глупави изцепки. Толкова си близо вече до постигането на крайната цел, до окончателното подреждане на играта“.

— Ще го взема — обяви той и се пресегна към чантата си „Луи Вюитон“.

Пръстите му напипаха стоманената дръжка на един от двата му автоматични пистолета „Инtrateк Тек-9“, заредени с пълнители с по петдесет патрона. Те чакаха там, сгущени под меката напа като предани другари, на тях винаги можеше да се разчита.

Подмина ги, макар и подчертано неохотно, като вместо тях измъкна чековата си книжка и кредитната си карта „Американ Експрес“.

— Дори и чорапите — додаде накрая.

— Та как беше името на това сладко кученце? — попита го с невъзможен акцент таксиджията с ориенталски тюрбан на главата, докато изтегли колата си пред музея „Метрополитън“.

— Последният щрих — отвърна Учителя. Плати на шофьора и издърпа платинената малтийска болонка от колата.

Купи кученцето от един бутик за домашни любимци по пътя насам. Щеше да бъде неговият пропуск, докато обикаляше сградата, в която живееше семейство Бланшет, за да разузнае обстановката. Един изключително изискано облечен господин, разхождащ толкова дребно кученце в Горен Ийст Сайд, щеше да изглежда шик, съвсем на място.

Учителя се насочи към Пето авеню, откъм парка, докато изнервеното животинче бясно опъваше каишката си. След още една пресечка в южна посока той спря и огледа оживлението пред сградата на Бланшет. В няколко редици бяха паркирани бентлита и лимузини. Портиери и други лакеи притичваха забързано напред-назад, докато дамите с обувки на високи токчета и придружаващите ги господа излизаха от автомобилите, за да се струпат отпред.

Нещо му се стори странно. Очакваше допълнителни мерки за сигурност, но не видя никой, освен портиерите. Е, така беше още по-добре. Устните му се изкривиха в усмивка. Съдбата продължаваше да бди над него. Беше на финалната права, готов победител.

Планът му беше да влезе чрез поканата, с която се бе сдобил. Ако го спрат и поискат да го претърсят, просто ще измъкне двата си автоматични пистолета „Тек-9“, които в момента висяха в кобурите под мишниците му, и ще започне да коси всички наоколо. Ще си проправи път до асансьора със стрелба. Ще се качи горе и ще помете всеки, който се озове между него и двамата Бланшет.

Всъщност се надяваше още от входа да се натъкне на някаква съпротива. Тогава Бланшет щяха да го чуят и така щеше да има върху какво да се позамислят, докато той приближаваше с огън към тях.

Точно когато се настройваше за нападението, мина покрай един микробус, паркиран на отсрещната страна на улицата, и чу характерен

звук — някакво странно прашене. Радиостанция, веднага се досети той. Вътре в някакъв ван на фирма за кетъринг! Явно ченгетата все пак му бяха заложили капан.

Студена, разтърсваща тръпка отново пробяга по тялото му. Дишането му се накъса. Единствено с огромното усилие на волята продължи да крачи спокойно напред, теглейки кученцето за каишката, все едно всеки ден вършеше само това.

Какъв би бил правилният отговор на тяхното предизвикателство? Да стреля? Да бяга? Може би това е последният му шанс и още начаса трябваше да се разправи с Бланшет. Да притича през улицата и да нахлуе със залп във фоайето.

Стисна здраво студената дръжка на автоматичния пистолет под лявото си рамо и свали предпазителя. Каквото и да се случеше след малко, нямаше да умре само той. Проклети ченгета. Защо не си мируват кротко, бездействайки, само за още десетина минути!

Позволи си един бърз поглед назад. Не се втурнаха след него. Започна да диша по-спокойно. Господи, наистина имаше късмет.

След още две преки на север Учителя рязко зави наляво и се скри в Сентръл Парк. Кученцето започна да джафка, с което още повече опъна нервите му, докато се отдалечаваше по тъмната алея.

Успокой се, каза си той. Беше в безопасност. Това тук не беше като пред хотел „Пиер“, където полицейската кола съвсем ясно се виждаше. Очевидната липса на охрана — въпреки провеждането на толкова шумно събитие вътре, би трябвало да му подсказже, че нещо не е наред! Тези кучи синове са му заложили капан. Несъмнено замислен от онзи задник Майк Бенет. Копелето някак си бе отгатнало плана на Учителя.

Но Учителя още навремето беше изчел доста книги по военна стратегия. „Изкуството на войната“ от Сун Дзъ, „Ръкопис за петте стъпала“ от Миямото Мусаши, „Владетелят“ от Макиавели. Съветите на всички тези велики стратегии по същество се свеждаха до нещо просто, макар и не съвсем. Отгатни какво си *мисли* противникът за следващия ти ход и направи нещо съвсем различно. Измамата е изкуството на войната.

Вече почти бе обиколил езерото, когато отговорът го осени. Вдъхновяващ план как да не попадне в капана, заложен му от Майкъл Бенет — малък ендрън^[1]. Да, това беше. *Да, да, да*. Притисна

треперещата си ръка към ухилената си уста. Беше идеално, много по-добро от първоначалния замисъл. Той ще бъде единственият победител в края на играта.

Усмихна се още по-широко, като си представи тъпата физиономия на детектива.

— Ти направи своя ход, Бенет — прошепна той на себе си.

Пусна края на каишката и изрита в мрака малтийската болонка.

— Сега е мой ред.

[1] Термин в американския футбол, когато играчът тича с топката, като заобикаля фланга на отбора си; във войната или политиката — заобикаляне на противника с хитрост. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ
ЗЛОВЕЩИЯТ КРАДЕЦ НА ЦЪРКОВНИТЕ
ПОМОЩИ

75.

Седнал в изповедалнята в тънещата в мрак църква „В името божие“, отец Шеймъс Бенет тихо изсекна хремавия си нос и приближи към устата си миниатюрния касетофон „Сони“.

— Дебнене на крадеца на милостинята — прошепна той в микрофона. — Ден втори.

„Ох, че ме боли глезенът“, каза си той и подсмръкна. Никога не бе боледувал. Да остане в леглото? Нима Майк не знаеше, че на неговата възраст да лежи беше опасност, която на всяка цена трябва да се избягва? Кой знае дали ще може отново да се вдигне? Разковничето беше да стои на крака и да е постоянно зает с нещо.

Освен това трябваше да ръководи паството си. Да не говорим, че бе длъжен да пипне този подъл крадец, който изпразваше кутията с подаянията. Вече бе съвсем ясно, че никой нямаше и пръста си да помръдне и да направи нещо по въпроса. Със сигурност прехвалената нюйоркиска полиция нямаше да му помогне.

След двайсет минути, тъкмо когато задрямваше, чу звук — много тих, колеблив, по-скоро само скърцане. Шеймъс сподави подсмърчането си и отмести бавно с крак кадифената завеса на изповедалнята.

Шумът идваше откъм външната врата пред средната пътека! Тя се откряваше сантиметър по сантиметър. Сърцето на Шеймъс подскочи, когато зад вратата се появи човешка фигура. Остана загледан в нея като хипнотизиран, докато крадецът спря зад последната скамейка, напъха ръката си в кутията с подаянията и измъкна нещо.

Приличаше на препъната папка. Значи така го правеше, каза си Шеймъс, докато гледаше как непознатият плъзва монетите и няколкото банкноти от сгънатата папка в дланта си. Използваше това средство, за да измъкна монетите, пуснати в кутията. За обирджия на кутия с подаяния беше истински майстор.

Само дето ще бъде хванат на местопрестъплението, каза си Шеймъс, като си събу обувките и тихо се надигна. Време беше да го залови.

Изпълзя на пътеката само по чорапи. Прокрадна се тихо зад гърба му. Оставаха му само три метра до крадеца, когато усети отвратително силно дразнене в синусите си, което толкова бързо се надигаше, че не успя да го потисне.

Кихането му проехтя като изстрел сред мъртвешката тишина в църквата. Подплашеният крадец се извърна рязко, преди да хукне към вратата. Шеймъс се опита да направи две забързани стъпки, но чорапите му се плъзнаха и той се просна с ръце, разперени напред.

— Пипнах те! — извика, като сграбчи крадеца през кръста.

Монетите се посипаха по мраморния под, докато двамата мъже се боричкаха. Сетне противникът му внезапно престана да се съпротивлява... И ненадейно заплака.

Шеймъс го сграбчи за ризата откъм гърба, обърна го с един замах и го удари през лицето.

Вгледа се в него. Не повярва на очите си. Беше хлапе. И не просто някакво хлапе.

Злочестият обирджия се оказа Еди, деветгодишният син на Майк.

— За бога, Еди, как можа? — заговори Шеймъс с разбито сърце. — Тези пари отиват за купуването на продукти за изхранването на бедните, които нямат нищо. А ти — ти живееш в хубав апартамент с всичко, което пожелаеш, и освен това разполагаш с достатъчно джобни за харчене. Само не ми казвай, че още не си пораснал и не знаеш, че кражбата е грях.

— Знам — промълви Еди през сълзи, забил поглед в пода. — Просто не мога да се сдържа. Може би истинските ми родители са престъпници. Мисля, че имам лош ген.

Шеймъс сърдито изсумтя.

— Откъде я измисли чая глупост. — Стисна ухото на момчето и го помъкна към вратата. — Бедната Мери Катрин сигурно се е поболяла от тревоги по теб. По това време трябваше да си у дома. Като научи, баща ти ще ти насини задника, както става с всеки апаш.

76.

Когато се върнах при семейство Бланшет на Пето авеню, партито се вихреше с пълна сила. Чух танцовата музика да кънти още с излизането ми от асансьора. Във фоайето с дървена ламперия едва не ослепях от ярко мигащите светлини. Те осветяваха мълниеносно високопоставените господа и техните екзотично изглеждащи жени, които позираха, както го изискваше извисеният им социален статут.

Невероятно е да си полицай в този град, замислих се аз. Само преди десет минута бях сред останките от един дяволски пожар, а сега съм сред *Пожара на суетата*.

Икономът обяви, че господин и госпожа Бланшет не могат да присъстват заради спешни семейни проблеми, но искат гостите им да се забавляват. Бяха го послушали. Сексапилни и оскъдно облечени тийнейджърки от висшето общество се блъскаха и въртяха сред затъмнената зала, осветявана само от периодично просветващите проблясъци.

Минах покрай една жива статуя, превъплъщаваща прочутия травестит Бети Пейдж, покрай някаква жена в костюм на шоугърла от Лас Вегас, покрай един тип, облечен като птица. Поклатих глава, когато той запляска с криле. Да не би да се опитваше да спаси застрашени животински видове? Не, това бляскаво събитие беше с друга цел, но не можех да си спомня точно каква.

— *Кой е твоят дерматолог?* — извика някой близо до ухото ми, докато си проправях път сред навалищата.

— *Тези бели трюфели са толкова сложни, но и толкова прости* — обяви друг.

Обърнах се, когато някой ме тупна по рамото. Оказа се мъж на средна възраст в черен костюм и подозрителни следи от бял прах под носа си.

— *Хей, не съм те виждал от началото на сезона* — заговори ме свойски. — *Как беше в Майорка?*

— *Страхотно* — отвърнах и продължих да отстъпвам към кухнята.

Зърнах дори един от редакторите на „Ню Йорк Таймс“, когото едва не арестувах при посещението ми в редакцията, да разговаря с някакви мъже край басейна. Вероятно решаваха какви да бъдат утрешните новини.

Когато най-после пак се добрах до командния си ъгъл в кухнята, седнах за малко, притиснал чело към студения успокояващ гранит на плота.

Най-новото разкритие, все още отекващо в пулсиращата ми от болка глава, просто нямаше смисъл. Как така Томас Гладстон *не беше* мъжът, когото търсехме?

Колкото и да се опитвах да сглобя парчетата от мозайката, не се получаваше нищо. Томас и Ерика Гладстон се развеждат, той губи работата си, а след това някой избива семейството му? Нали нашият свидетел, стюардесата от „Ер Франс“, го разпозна? Нима ни бе излъгала? И ако е било така, то защо? Трябваше ли отново да я разпитаме?

За да се поотърся от мислите, позвъних на постовете ни. Навсякъде всичко изглеждаше нормално. Никаква активност на улицата. Всички входове и приземни прозорци на сградата бяха проверени нееднократно.

— Държим всичко под контрол. Защитните мрежи са яко опънати — докладва ми по радиотелефона Стив Рено от фоайето.

— Както и моите нерви — промърморих.

— Иди да си вземеш чаша шампанско, Майки — посъветва ме лейтенантът от специалните тактически подразделения. — Или може би ще е по-добре да се напиеш с някоя от онези дебютантки. Няма да те издадем. Трябва да се поотпуснеш.

— Изкушаващо предложение — отговорих му по радиотелефона. — Но за щастие, Стив, засега трябва само да се скатавам.

Край друга луксозна жилищна сграда Учителя коленичи над капака на канализационната шахта на тротоара и започна да го повдига с лост. Беше проверил, че наоколо, в това пусто място, не се мотаеха полицаи.

След минути успя да отмести капака. Спусна се долу и тихо го затвори над главата си. Този начин на проникване беше ужасно противен, но ако искаш да се промъкнеш в някоя от тези солидни предвоенни сгради в Манхатън, охранявани като Форт Нокс, трябва да си готов на някои жертви.

Лъчът на фенерчето, което стискаше в устата си, затанцува по бетонния пол, където той клекна след скока. Мръсотията стигаше до глезените му. Жалко за чорапите, струващи триста долара. Нагази в планини от цигарени фасове и опаковки от дъвки, както и вкиснат боклук от всякакъв вид. Видя дори и празни изпочупени спринцовки.

Смъкна сакото си, вдигна го и го опря до ужасно прашния прозорец под капака на шахтата. Удари прозореца само веднъж, но силно, за да счупи стъклото. После застина, за да провери дали ще се чуе звън от алармена сигнализация или някакъв вик. Не последва нищо. Бръкна, напипа дръжката на прозореца и се намъкна в тъмното мазе.

Продължи забързано по коридора, запълнен с прашни кашони със захвърлени вещи. Премина покрай стари дървени ски, велоергометри, ролки с осемпистови ленти от овехтели магнетофони. Дори и висшето общество съхраняваше същите вехтории като повечето от останалите шибаняци, презрително си помисли той. Забави ход, когато се приближи до една врата, зад която се чуваше испанска музика — това несъмнено беше апартаментът на портиера. Но вратата остана затворена, когато той мълчаливо я подмина.

По-нататък, отдясно, се показва старомоден асансьор. Като влезе вътре, остави външната врата тихо да се плъзне, преди да затвори месинговата решетка.

Точно тогава забеляза, че ръката му кърви. Яркочервени капки се стичаха по палеца му и падаха по износения линолеум на пода.

Потрепна и запретна ръкава. Господи, беше се порязал, докато бе чупил прозореца. Толкова се бе увлякъл, че изобщо не бе забелязал.

„Е, какво толкова, че се е проляла малко кръв?“, замисли се, като освободи предпазителите на двата си автоматични пистолета „Тек-9“. Натисна бутона в асансьора и започна да се изкачва.

Скоро щеше да се лее много повече.

78.

Асансьорната кабина се разклати леко, когато Учителя излезе от нея. Задържа дъха си, докато се заслушваше, изчаквайки бръмчащият двигател да замлъкне с изщракване и да спре напълно. Все още нищо не се чуваше.

Опияняващото чувство на въодушевление го беше завладяло изцяло. Колко години от живота си беше прахосал да бяга от него, да го отрича? Обичаше да воюва с всичко и с всекиго. Тръпката беше повълнуваща от секс, наркотици и рокендрол, взети заедно.

Сега бързай, каза си той, като отново плъзна тихо вътрешната месингова врата.

Озова се на тясна площадка, където имаше само два задни входа и празни кутии от бира. Притисна ухо към по-близката врата. Чу отвътре шум от течаща вода, дрънчене на някаква тенджера върху печката, шумни гласове, които звучаха като детски.

Притисна палеца на ранената си ръка към звънеца. Стъпките отвътре приближиха. Той беше готов да заяви, че доставя някакъв пакет, адресиран до жилището на Майк Бенет. Или ако вратата се откряне само на няколко сантиметра заради веригата отвътре, просто да я разбие с рамо.

Но ключалките изщракаха и вратата започна да се отваря нормално навътре.

„Тия се шегуват с мен — каза си той. — Дори не попитаха «Кой е?». Не са ли чували за вълната от престъпност, заливаща града?“

Присви юмруци, когато вратата се отвори изцяло.

Десетина минути по-късно излязох от кухнята и видях, че партито на семейство Бланшет се вихреше с пълна сила. Кметът танцуваше техно с пицната съпруга на някоя от видните личности. Тя се смееше в захлас и тръскаше глава като някоя хиена. Всички около тях се държаха по-скоро като тийнейджъри с подрезгавяли от крещенето гласове, а не като достойни възрастни, каквито несъмнено бяха, когато си изпълняваха ежедневните професионални задължения.

Разменихме си озадачени погледи с един от полицаите от Център-север, който работеше под прикритие като келнер.

— Мисля, че едно парти не струва, ако някой в костюм на птица не започне да се прави на диджей пред картина на Полък — осведоми ме той.

В този момент един глас заговори от слушалката в ухото ми.

— Майк? Хм, можеш ли да дойдеш тук? — Прозвуча като Джейкъбс, един от детективите от полицейското управление Център-север.

— Къде е това „тук“?

— В кухнята.

— Какво не е наред?

— Хм, просто трябва да дойдеш, става ли? Ще ти го покажа, като се довлечеш. Това е.

„Сега пък какво?“, замислих се, като се насочих обратно към кухнята на Бланшет. Джейкъбс звучеше странно, дори тревожно. Е, нещата досега се развиваха толкова спокойно, че може би беше крайно време нещо да се обърка.

Забързах към кухнята.

И се вцепених.

Джейкъбс беше до задната врата, надвесен над някакъв младеж, проснат върху пода. Познах го — беше друг детектив, Дженели, от Деветнадесети участък.

— О, боже мой! — ахнах аз и закрачих към него. — Какво, по дяволите, се е случило с него? — Дали някой го бе ударил? Или

нашият стрелец най-после се бе появил?

Дженели се опита да надигне олюляващата си се глава, но отново я стовари на пода.

— Той е добре — увери ме Джейкъбс. — На тъпия новак му доскучало край басейна и започнал да се надпива с бира с две студентки от гостите. В резултат едната от тях дойде да ми каже, че бил припаднал. Съжалявам, че те обезпокоих, Майк, но не знаех какво друго да сторя. Ще го уволнят, ако не го измъкнем оттук, преди кметът да го е видял.

— Както него, така и мен — додадох и хванах ръката на Дженели. — Отвори задната врата и повикай товарния асансьор, преди някой да ни е видял.

80.

Когато чу звънеца на задната врата, Мери Катрин тъкмо изтриваше ръцете си в кърпата за бърсане на чинии. Помисли, че е някой доставчик, пуснат от портиера долу, което често се случваше. Никой не можеше да се промъкне в сградата, без да мине покрай него.

Но кърпата ѝ падна на пода, като видя мъжа, застанал там. Погледът ѝ първо се насочи към окървавената му ръка, а после веднага прескочи към двата дяволски страховито изглеждащи пистолета, кои го държеше в ръцете си. Накрая се закова върху широката усмивка, озарила лицето му.

— Резиденцията на фамилия Бенет, предполагам — изрече той, като притисна срязаното черно дуло на единия от двата си автоматични пистолета към челото ѝ. Кръв капеше от китката му, само на сантиметри от смаяните ѝ очи.

О, господи, помисли си младата жена, докато се опитваше да остане спокойна. Какво да направи? Да закрепци? Но това можеше да го ядоса. Пък и кой щеше да я чуе? Мили боже, той е тук, а най-лошото е, че и всички деца са у дома!

Все още усмихнат, мъжът пъкна зловецото оръжие под сакото си.

— Няма ли да ме поканиш? — попита я.

Тя неохотно отстъпи назад. И без това нищо друго не можеше да направи.

Като забеляза Шона и Криси край кухненския плот, той наведе и втория си пистолет, за да го прикрие зад сакото. Мери Катрин благодари мислено на бога поне за тази милост. Децата наблюдаваха новодошлия с умерено любопитство. На тяхната възраст внезапната поява на някой непознат беше само едно от хилядите други мистериозни неща. Заради грипа повечето от хлапетата на семейство Бенет си стояха у дома и не ходеха на училище, което бе объркало разписанието им за лягане.

— Хей, кой си ти? — заговори го Криси, като се плъзна от стола си и се запъти към новодошлия.

Мери Катрин преглътна, като едва се сдържаше да не прекоси кухнята и да грабне детето. Но вместо това пристъпи напред, за да пресече пътя на Криси, като я улови за ръката.

— Познаваме се с баща ти — обясни мъжът.

— Аз пък съм Криси. И ти ли си полицай? Защо ти тече кръв от ръката? И какво е онова отзад?

— Накарай я да млъкне — каза Учителя тихо на Мери Катрин. — Изнервят ме дрънканици от сорта: „Защо небето е синьо?“.

— Идете да гледате филма, момичета — нареди им тя.

— Но нали ни каза, че „Хари Потър“ бил прекалено страшен — обади се Шона и я изгледа смутено.

— Този път може да не е, Шона. Просто върви. *Веднага*.

Двете момичета се изнизаха навън, най-после подплашени повече от необичайно суровия тон на гувернантката им, отколкото от непознатия мъж.

Той взе парче от моркова върху дъската за рязане и отхапа от него.

— А сега се обади по телефона и кажи на Майк, че трябва спешно да се прибере у дома — заповяда на Мери Катрин, докато дъвчеше. — Няма да излъжеш, ако кажеш, че има спешен случай в семейството.

81.

— Добре, млади човече, настъпи денят на Страшния съд — каза Шеймъс и вкара Еди през външната врата.

Тогава някой от другата страна на вратата я дръпна толкова силно, че топката на бравата се изплъзна от ръката му.

Преливащ от възмущение, Шеймъс заговори:

— Е, няма що, чудесно посрещане...

Не довърши, като чу силно изщракване до ухото си. Извърна се наляво и видя пистолет, при това доста голям. Някакъв висок рус мъж го бе притиснал към слепоочието му.

— Още едно хлапе? — удиви се непознатият, като огледа Еди. — Какво е това тук? Да не е дневна занималня? Че и свещеник? Е, ако и на това му викат нормален живот... Сега разбирам защо Майк Бенет се натиска да взема извънредни часове. Ако трябваше да живея в тази лудница, и аз щях да работя по двайсет и четири часа.

Стомахът на Шеймъс се сви, той инстинктивно проумя какво става. Това беше серийният убиец, когото Майк се опитваше да залови. Сигурно е взел Майк на прицел. Наистина беше изкукал.

„Може би ще успее да успокоя нападателя“, помисли си Шеймъс. Да прояви добронамерена загриженост на наставник и съветник. В края на краищата нали това му беше работата.

— Виждам, че си объркан, сине мой — заговори той, когато нападателят го поведе към всекидневната. — Има начин нещата да се оправят и аз мога да ти помогна. Да сваля бремето от плещите ти, като си признаеш греховете. Никога не е късно за това.

— Само че има един малък проблем, изкуфял глупако: няма Бог. Затова съм склонен да върша безчет грехове.

„Изкуфял ли?“, гневно си помисли Шеймъс.

— Добре тогава — продължи той, без да обръща внимание на пистолета, като се извърна, за да погледне убиеца в очите. — Щастлив съм да ти съобщя, че си се запътил право към ада, където ти е мястото.

Децата ахнаха.

— Погледни ги, отче. Убиването на деца не е забранено от моята религия, както и на свещеници впрочем.

— За теб съм монсеньор, задник — ядосано процеди Шеймъс, като продължаваше да го гледа гневно, сякаш двамата ги очакваше петнайсетрундов боксов мач.

Но след тези думи Шеймъс млъкна. И колкото и да бе срамно, длъжен бе да признае, че убиецът имаше право. Наистина се държеше като стар глупак. Преди всичко трябваше да обуздае гнева си и да се погрижи за тези деца.

Психопатът се ухили.

— Оценявам смелостта ти, старче, но ако изръсиш още нещо такова, ще си прочетеш среднощната литургия пред седефените порти на рая заедно със свети Петър.

Внезапно Фиона, застанала най-близо от скупчилите се настрани деца, простена мъчително и повърна. Когато разбра какво става, убиецът отскочи назад. Но не беше достатъчно бърз, за да избегне плисналата струя върху обувките си.

Добро момиче, помисли си Шеймъс.

Мъжът сгърчи лице от отвращение, докато се опитваше да изтръска мръсотията. После се озърна смутено, като забеляза, че Джейн записваше трескаво цялата сцена в тетрадката си.

— Ама и вие сте едни сбърканияци — промърмори той. — Бенет трябва да ми благодари, когато го отърва от нещастиято му.

82.

След като се погрижих за уреждането на „инцидента“ с Дженели, ми се обади Мери Катрин. Каза, че Джейн била много зле, сериозно болна, с температура тридесет и девет градуса и непрекъснато повръщала. Мери се колебаеше дали да я отведе в спешното отделение на болницата. Не мога ли веднага да се прибера у дома?

Не виждах друга възможност. За щастие тук всичко беше спокойно. Оставих лейтенант Стив Рено да ме замества и тръгнах. Кметът, позиращ за снимки във фойето, ме изгледа враждебно, когато минах покрай него. Да не би да беше сърдит, че убиецът още не се бе появил?

Навън студеният въздух и липсата на силната музика, от която ме болеше главата, ми поддействаха освежаващо. Пресякох улицата до моя „Шевролет Импала“, поех дълбоко дъх и разкърших скования си врат. Включих двигателя и завих надясно по Осемдесет и пета улица.

Докато прекосях Сентръл Парк сред катраненочерния мрак, отново се захванах да анализирам ситуацията. Защо му беше притрябвало на някого да убива Томас Гладстон, семейството му, както и цял куп привидно случайно избрани префърцунени нийоркчани?

Със сигурност този тип беше психопат, но в същото време организиран, умен, добре владеещ се. Не можех да повярвам, че убийствата са случайни, под въздействието на неясен импулс. Имал е причина, за да ги извърши. Отмъщение ли? Може би, но за какво отмъщаваше? Нямах как да отгатнем. Може би и двете, заедно с още нещо, което само Бог знаеше какво е.

Като капак на всичко, бях сигурен, че по някакъв начин той е свързан с Гладстон.

Изключих канала на полицейската радиочестота и потърсих някаква нормална радиостанция, за да не ме измъчва главоболието. Попаднах на Си Би Ес 880, затова продължих да търся и чух спортните коментари по И Ес Пи Ей.

Но и тук нямаше измъкване.

— Следващият, който ни се обади, е Марио от Стейтън Айланд — обяви водещият. — Какво те тревожи, Марио?

— Най-много майка ми — отговори обажданият се с глас като на Роки Балбоа, изигран от Силвестър Сталоун. — Тя живее в Малката Италия и се страхува да отвори вратата. Кога най-сетне ченгетата ще пипнат този побъркан тип, дето само всява страх? Господи!

— Работа върху това, Марио — казах аз, преди да изключа, защото Бет Питърс ме търсеше по мобилния телефон.

— Майк, надявам се, че си седнал. Току-що го научихме. Апартаментът бил взет под наем от някой си Уилям Майър. Оказа се, че той е доставчик на военна техника от „Кобалт Партнърс“. Спомняш ли си компанията, която осигуряваше сигурността на американците в Ирак? Онази, която нагази в дълбоките лайна след последната престрелка?

Бях зает, за да правя новини, а не да ги слушам, но помнех нещо смътно по случая. Накратко казано, инцидентът се свеждаше до това, че стреляли по конвой от официални представители на Държавния департамент и охраната от „Кобалт Партнърс“ отвърнала на огъня въпреки многолюдната тълпа наоколо. Единадесет души бяха убити, като четири от тях — деца. Очакваше се присъдата.

— Този Уилям Майър е главният заподозрян. Очаквало се днес да се появи в „Гудей шоу“, за да се защитава, но бил пуснат под гаранция. Преди да постъпи в „Кобалт Партнърс“, бил в специалните части към морската пехота. Това определено съвпада с предположенията ни, че нашият човек е бил обучаван на военна тактика и притежава умения като стрелец.

— Имаш ли някаква представа защо Гладстон се е озовал в апартамента на Майър? — попитах я.

— Абсолютно никаква, Майк, но поне разполагаме с име. Ще се опитаме да сглобим картинката. Ще го намерим, ще видиш.

83.

Уилям Майър, мислено си повторих, когато влязох в асансьора на жилищната ни сграда. Ако се съди според това как този тип очистваше хората, той приличаше повече на Майкъл Майърс, психото от филма „Хелюин“.

Още много въпроси оставаха без отговор. Дали Томас Гладстон и Уилям Майър са служили някога заедно? Искаше ми се да разпитам някого от познатите или роднините на Гладстон, но всички бяха мъртви. Застреляни от този Майър, ако най-новата ни теория беше вярна. Дали Гладстон е прецакал Майър... или нещо подобно? А как да си обясним факта, че Майър се е представял за Гладстон? Дори външно си приличали?

Във фоайето пред апартамента ми се разнасяше аромат на ябълки. Върху нашата антикварна маса за пощата, която делеяхме със съседите, бе поставена сребърна купа, пълна догоре с ябълки, кратуни и тиквички. На тяхната врата висеше венец от изсъхнали листа в златно и яркочервено.

Докато преследвах един психопат и оглеждах овъглени трупове, Камила Ъндърхил, тази Марта Стюарт от съседната врата, бе превърнала нашата ниша в коридора във великолепен есенен кът. Трябваше да си напомня да ѝ благодаря, когато всичко свърши.

После улових отражението си в огледалото над масата и изстинах. Бях блед като смъртта. Имах торбички под очите и черно петно на брадичката, голямо колкото палеца ми. Но най-лошото бе, че цялата ми физиономия беше смръщена и май така си бе за постоянно. Време беше да се заема сериозно с търсенето на друга работа, реших. Колкото по-скоро, толкова по-добре.

След като влязох в апартамента, забързах по коридора, водещ към стаята на Джейн, но видях блестящия синкав екран на телевизора във всекидневната. Беше твърде късно хлапетата да са будни, но може би Мери Катрин ги бе настанила пред телевизора, за да се погрижи за Джейн. Не чух кашлица, нито звуци от повръщане. Да не би епидемията да е свършила?

Като влязох в затъмнената всекидневна, предположенията ми се потвърдиха. На телевизионния екран Хари Потър и Рон зърнаха по един от коридорите в „Хогвортс“, а хлапетата седяха на дивана или по столовете.

После осъзнах, че всичките десет деца бяха там, включително и много болната Джейн. Но още по-странно бе, че с тях бяха Мери Катрин и Шеймъс, които ме гледаха напрегнато.

— Защо, по дяволите, всички са будни до толкова късно? — запитах. — Да не би Джей Кей Роулинг да е написала още една книга или нещо подобно? Хайде, банда, време е всички да си лягат.

— Не, време е да разкопчаеш кобура си, да извадиш пистолета си, да го пуснеш на пода и да го ритнеш към мен — обади се един глас зад мен. В същия миг лампите във всекидневната светнаха.

Едва тогава забелязах, че Шеймъс и Мери Катрин са вързани за столовете с кабела за лампата.

Какво? Не, не тук! О, мили боже! Кучи син!

— Ще го повторя още веднъж. Извади пистолета от кобура и го изричай тук — изрече гласът. — Очаквам от теб да бъдеш много внимателен. Отлично знаеш колко добре стрелям.

Обърнах се, за да го погледна най-сетне в очите.

Свидетелката, френската стюардеса, беше свършила добра работа, помислих си аз. Висок, атлетичен, с красиво младолико лице. Косата му беше руса, но очевидно бе боядисана. И наистина приличаше на Томас Гладстон. Разбрах защо стюардесата го бе разпознала. Този тип тук почти изцяло наподобяваше загиналия пилот, само дето беше малко по-възрастен и по-слаб. Дали той не беше Гладстон? Или Майър? Възможно ли е зъбните отпечатъци от трупа в онзи апартамент да са грешни?

Нямаше как да не забележа още, че пръстът му е плътно притиснат към спусъка на автоматичния пистолет, който бе насочил точно към сърцето ми.

Като се постарях ръцете ми да се виждат, извадих глока си от кобура на колана, пуснах го върху дървения под и го изричах към него. Той се наведе и го затъкна в колана си, при което видях дръжката на *още* един пистолет, също напъхан там. Явно беше въоръжен до зъби. Господи, този тип действително вдъхваше страх.

— Време е за малък разговор по мъжки, Майк — рече той и с брадичката си ми посочи към кухнята. — Двамата с теб имаме доста да наваксваме.

84.

— А сега, хлапета, не правете никакви глупости. Само стойте спокойно — заяви Учителя с жизнерадостен и едновременно с това снизходителен тон. — Ще ви слушам и ако чуя нещо, което не ми хареса, ще ме принудите да пусна един куршум в главата на баща ви. А това ще съсипе целия му ден.

Видях как децата се свиха от страх. Малката Шона, сгушена в скута на Джулия, се разплака, въпреки опитите ѝ да я успокои. Господи, едва ли имаха нужда да чуят точно това, след като още не бе изтекла година от смъртта на майка им. С радост бих убил този кучи син, позволил си да нахълта в собствения ми дом.

С опрян в гърба ми пистолет влязох в кухнята и седнах край кухненския блок, като си избрах стола, който бе най-близо до комплекта готварски ножове край печката. Ако можех да издебна някой миг, в който той ще отслаби бдителността си, щях да грабна един и да го прониза, реших аз. Не ми пукаше дали ще ме застреля, но трябваше да съм сигурен, че ще го убия. Ако се проваля, всички щяхме да сме мъртви.

Но убиецът застана на отсрещната страна на блока, с леко разкрасени крака и с бдителна физиономия.

— Чух, че ме търсиш — поде той със самодоволен сарказъм. — Е, ето ме. Какво мога да направя за теб?

Мълчаливо и набързо си казах молитвата на благодарност заради годините, през които участвах в преговори за освобождаване на заложници. Този опит ми позволяваше да остана спокоен, въпреки че адреналинът бушуваше в мен. Дано цялото това обучение и опит си кажат думата, помолих се мислено. Може би ще успея да опазя семейството си.

Може би? Какви ги говорех? *Трябваше.* Само това имаше значение.

— Нещата са единствено между мен и теб — заговорих спокойно. — Докато се придържаме към това, ще се съглася с всичко, което пожелаеш. Само ме остави да се погрижа децата да бъдат

изведени отгук. Ще им кажа да не споделят с никого нищо за случилото се и те няма да проговорят. Както самият ти спомена, те не искат да ме видят наранен.

— Всъщност — рече той — това е между мен и тези, които аз реша. Така че цялата фамилия Бенет ще остане тук.

— Добре — кимнах. — Тогава да излезем ние двамата. Ще направя каквото пожелаеш и няма да се опитвам да те праметна.

— Ще си помисля за това — отвърна той.

— Защо не ми съобщиш какво искаш да направя за теб? — продължих да настоявам. — Желаяш да избягаш? Мога да го уредя.

Той поклати глава, все още с характерната си язвително самодоволна усмивка. После взе от хладилника две кутии бира „Будвайзер“ и ги отвори. Подаде ми едната от тях, а другата остави пред себе си.

— Будвайзер? В кутия? Господи, Майк — промърмори той. — Къде държиш картофите, за да допълним ирландското ти меню?

Отпи и кимна към мен.

— Хайде, Майк, пийни. Отпусни се малко. Би трябвало да си силно ожаднял, след като толкова усърдно търчиш по следите ми. Да не говорим за сбирщината от палавници във всекидневната.

— Щом настояваш — отстъпих аз и отпих солидна глътка от студената бира. Оказа се дяволски добра на вкус.

— Видя ли? Ето че се отпусна. Знаех си, че бихме могли да се сприятелим, че ти си този, на когото мога да обясня всичко.

Отпих още веднъж. Както се бях напрегнал, можех да пресуша дузина бири. Оставих кутията на плота и се взрях в него с повече загриженост и разбиране, отколкото ми бе обичайно. Опра Уипфри би се гордяла с мен.

— Да започнем с обясненията — предложих му аз. — Ще бъда изключително щастлив да чуя какво ще ми кажеш, Уилям. Нали това ти е името? Уилям Майър?

— Нещо подобно, макар че името ми би трябвало да е Гладстон. Но родителите ми се разведоха и нашето семейство се разби. Тръгнах с майка си, после доведеният ми баща ме осинови и промени фамилията ми на Майър.

Значи заради това не бяхме успели да открием роднините на Гладстон, помислих си и поклатих глава.

— Точно заради това е всичко — продължи убиецът. — Задето обърнах гръб на името си и на брат си.

Колкото и да исках да видя този психопат на масата за аутопсии, преговарящият в мен взе връх. Майър напираше да разкаже историята си и колкото по-дълго успеех да поддържам разговора, толкова повече време щях да спечеля и така да се увеличи вероятността той да се успокои.

— Мога ли да те наричам Били? — попитах с глас, който би накарал всеки психотерапевт да се гордее. — Работил съм по милион случаи, но никога не съм чувал нещо подобно. Ще ми разкажеш ли?

Да. Разкажи ми колко си по-умен от целия останал свят, изчадие дяволско.

85.

Точно както очаквах, Били Майър не се нуждаеше от допълнително убеждаване.

— Както казах, когато бях на десет години, родителите ми се разведоха и майка ми се омъжи повторно за един много богат финансист. Заминах с нея, докато по-малкият ми брат — Томи, остана с баща ми. Татко беше готин тип, но пияница. Работата му беше да чисти влаковете и всичките му амбиции се свеждаха до това. Защото не му пречеше на пиенето.

Отпи голяма доза от бирата си. Издържа на пиене, помислих си. Може би ще успея да го убедя да пресушим бутилката с уискито „Джеймсън“ и той ще се наложи до безсъзнание. Или ще е по-добре да го фрасна по главата с бутилката. Това бе най-голямото ми желание в момента.

— Животът ми напълно се промени — продължи той. — Записаха ме в снобарски колеж, а после в още по-елитарния Принстън. Но след като се дипломирах, вместо да се насоча към Уолстрийт, както искаше моят пастрок, аз се разбунтувах и се записах в морската пехота. Започнах службата си като пълен невежа, предизвикващ само мърморенето на началството, но я завърших в специалните части. Тренирах за пилот, като брат ми.

И несъмнено си бил най-добрият в класа, казах си аз, като си спомних колко добре боравеше с pistolетите.

— Като се уволних, се присъединих към многонационалната фирма „Кобалт“ за корпоративна сигурност. Беше велико. Войната в Ирак току-що бе започнала. Всичко беше точно като при специалните части, само че още по-добре. Всякакъв екшън, какъвто можеш да си пожелаеш. Беше велико, докато всичко не свърши. За фирма „Кобалт“ напоследък стана доста горещо. Следиш ли текущите събития, Майк?

— Правя каквото мога — заявих аз.

— Добре де, важното е, че от ФБР наистина се опитаха да ме обвинят в убийство. Разбира се, че ликвидирах онези хора. Ако по твоите започнат да стрелят, няма значение дали се е струпала тълпа

или не, ще им го върнеш тъпкано, че и отгоре. Какво искат федералните? Да ни обвинят, мамка му, че сме останали живи? Майната им! Затова реших да се боря срещу тази тъпотия. Изтъкнах дребния факт, че бяхме изненадани във военна зона. От „Кобалт“ наеха една пиар компания, за да изчисти репутацията ни. Трябваше да се влачим по сутрешните шоута и дискуссионните студиа. Всичко беше нагласено.

Млъкна, за да отпие още от бирата.

— Но не се получи, така ли? — опитвах се аз да поддържам разговора.

— Е, това беше, преди да се прибера у дома, да се върна в апартамента тук, в града, за да си оставя багажа. И заварих там брат си.

Психопатът внезапно сведе поглед към пода. Лицето му помръкна и стана тъжно. Не можех да повярвам, че бе способен на такива чувства.

— Брат ми си беше пръснал мозъка, Майк. Беше опръскал масичката за кафе и целия ми килим. Върху тази масичка бе оставил предсмъртно писмо от три страници. Докато съм отсъствал, нещата при него напълно се сговнясаха. Имал любовна връзка с една стюардеса, но жена му — Ерика, го спипала и подала документи за развод. Големите пари, приказната къща — всичко това беше нейно, така че той оставал на улицата. После дошъл и последният удар. Пипнали го, че обърнал няколко чашки преди полета от Лондон до Ню Йорк, и — хоп, изгубил си работата.

Този път аз отпих от бирата си, като се опитах да прикрия смущението си.

— В края на бележката на брат ми имаше списък на хората, които се бяха държали зле с него. Онези, които са го принудили на това.

Били Майър въздъхна дълбоко и със свободната си ръка направи жест, с който ми показа, че това е всичко. После ме погледна уморено.

Кимнах бавно, като се постарях да си придам вид, че най-после разбирам.

— Докато стоях край трупа на нещастния ми брат, ме споходи проникновение — въздъхна той. — Бях го изоставил, когато беше съвсем малък. Никога не му се обадох, нито му писах, винаги съм го

пренебрегвал. Бях един самовлюбен негодник. Ала сетне, колкото по-дълбоко се замислях за това, толкова повече осъзнавах, че всъщност аз го бях убил, все едно бях натиснал спусъка. Първата ми реакция беше да взема пистолета. Исках и аз да се самоубия. Толкова бях объркан.

Ех, ако беше се поддал на този спонтанен порив — исках да му кажа. — От много мислене се стига само до грешни изводи.

— И тогава го реших. Да вървят по дяволите опитите да се защитавам от обвинението. По дяволите и кариерата ми, и животът ми, всичко. Това, което съм искал в този живот, беше да имам мисия. Реших, че отмъщението заради злото, причинено на брат ми, ще е моята последна, окончателна мисия. Реших да сторя прощален подарък на Томи. Може би той не е имал кураж, за да си го върне на тези, които са прецакали живота му, но аз можех да го направя. Реших, че братята Гладстон ще си отидат както подобава. Целият свят ще го узнае.

Значи сме били прави, помислих си. Жертвите са били хора, които са се отнесли несправедливо с Томас Гладстон. Само че не той е избивал враговете си, а брат му. Осъзнах, че бяхме поели по грешна следа. Серийните убийства не са завършили със самоубийство, а едно самоубийство е станало причина за тях.

— Значи всички онези неща, които си написал за обществото, са били само за маскировка?

— Може да се каже, че вярвам в повечето от написаното в манифеста. Но най-вече беше димна завеса, за да прикрия следите си. В списъка имаше много хора. Нуждаех се от време. Трябваше да измисля как да стане така, че жертвите ми да изглеждат като случайно избрани. Най-важното тактическо правило е първо да заблудиш врага. И наистина вършеше работа, докато ти не се набърка в играта и не застана между мен и последните двама, оставащи в списъка на брат ми.

Размаха пистолета като знак да стана от стола.

— Което обяснява защо сега съм тук, Майк. Ти застана на пътя ми при опита да очистя родителите на Ерика. Сега ще трябва да ми се реваншираш. За щастие измислих алтернативен план, за който ти ще ми помогнеш. Затова си допий бирата. Последно повикване за пътниците. Излизаме на кратка разходка.

„Слава богу! — въздъгнах облекчено. — Ако излезем оттук, семейството ми ще бъде в безопасност“. Това бе всичко, което исках.

Без да ме изпуска от прицел, той ме изведе от кухнята. Върнахме се във всекидневната. Но тогава със свободната си ръка той сграбчи Криси, която лежеше на дивана, още в пижамата си с лика на Барби.

— Не! — изкрещях. Но успях да се сдържа да не скоча върху него, защото се боях, че ще започне да стреля.

Само че сега Еди се разкрещя:

— Махай се от нея! — И скочи от дивана, като се опита да се вкопчи в Майър. Но полетя назад с още по-голяма скорост, след като мъжът го блъсна с коляно в гърдите.

— Дръж зверчетата си под контрол, Бенет, иначе аз ще ги усмиря — озъби ми се той.

— Не мърдайте, деца — заповядах на хлапетата, сетне се извърнах към убиеца. — Успокой се, Били. Вече ти казах, че ще ти помогна. Не е нужно да я вземаме. Освен това тя е болна.

— Състоянието ѝ ще се влоши много повече, ако не направиш това, което ти казвам. Това важи за всички тук. Ако видя полицейска кола, утре на закуска семейството ти ще се събере край маса с два незаети стола. — Майър притисна малката ми пищяща дъщеря с ръката си, а с пистолета в другата ми даде знак да се върна в кухнята. — Хайде, Майки. Ще слезем по служебния асансьор.

За част от секундата се поколебах, докато преминавахме покрай ножовете на плота, но продължих напред.

— Мъдро решение — каза Майър, като опря дулото в ухото ми. — Знаех си, че ще се разберем.

Слязохме със задния асансьор и излязохме откъм страничния вход на нашата сграда, извеждаш на Деветдесет и пета улица. Не видях жива душа, докато го водех към моя „Шевролет Импала“ без полицейски знаци. Нареди ми да седна зад волана, а Криси настани на задната седалка до себе си.

— Няма да ѝ слагам предпазен колан, Майки, затова на твое място бих шофирал внимателно. Тръгни по Бродуей и продължи към центъра. И ми направи една услуга. Включи полицейската честота.

Подкарахме към Вашингтонските възвишения.

— Завий тук наляво — нареди ми той, като стигнахме до Сто шестдесет и осма улица.

Над върховете на небостъргачите видях стоманените решетки по кулите на моста „Джордж Вашингтон“.

— Потърси отбивката за завиване — рече Майър в ухото ми. — Ще минем направо.

Нима се насочвахме към Джърси? Това ли беше планът му за бягство? Невъзможно бе да се отгатне какви мисли се въртяха в този сбъркан мозък.

Успях да срещна погледа на Криси в огледалото за обратно виждане. Изглеждаше ужасно изплашена, но се беше укротила и се държеше невероятно по-добре, отколкото очаквах. *Обичам те, тате*, безмълвно изрекоха малките ѝ устни. *И аз те обичам* — промълвих също тъй безгласно. — *Не се тревожи.*

Не знаех много неща, но в едно бях сигурен, докато подкарвах внимателно колата по моста. Това копеле нямаше да нарани дъщеря ми. Независимо на каква цена.

Когато двамата с Мейв за пръв път доведохме у дома най-голямата ни дъщеря — Джулия, ме споходи кошмарен сън. В него аз хранех Джулия в нейното високо столче, но тя внезапно се задави. Бръкнах с пръста си в гърлото ѝ, приложих метода на Хаймлих за първа помощ при задавяне, но абсолютно нищо не помагаше. Събудих се изпотен и задъхан. Изтърчах в стаята, за да задържа огледалото до тънкото ѝ носле, за да видя дали се замъглява от дъха ѝ. Чак след това можах да се върна в леглото и да заспя спокойно.

Защото това, няма спор, е най-голямата тревога за всеки родител. Да е безпомощен, да не може да направи нищо, когато детето му е застрашено.

Погледнах към Майър в огледалото за обратно виждане. Седеше до дъщеря ми, отпуснал в скута си тежкия, добре смазан автоматичен пистолет.

Опитах се да преглътна, но гърлото ми беше пресъхнало. Заради изпотените ми ръце воланът се хлъзгаше по дланите ми.

Достатъчно си поживях, мислех си аз, докато нещастиято ме разтърсваше като удар от електрически ток. Дори най-лошите кошмари се сбъдваха.

Отново погледнах в огледалото за обратно виждане. Този път видях болката, изписана в очите на Криси. Същото изражение, с което я бях запомнил, когато за пръв път ѝ прочетох приказката за заека от памучно кадифе. Изглежда, започваше да разбира колко лошо е това пътуване.

Последното, от което сега се нуждаехме, беше тя да се разплаче и още повече да раздразни животното в човешки облик, седящо до нея. При обучението ми в академията на ФБР в Куонтико ме научиха, че когато ни отвлекат, трябва да се държим колкото е възможно по-скромно и ненатрапчиво.

— Криси? — заговорих, като се постарях да не издавам страха си. — Разкажи ни смешка, скъпа. Не си казала днешната си шега.

Тъгата в очите ѝ намаля. Тя се изкашля театрално. Като любимката на семейството, знаеше много добре как да изнася рецитали.

— Какво ще извикаш на една маймуна, след като ѝ откраднеш бананите? — започна тя.

— Не знам, скъпа. Какво? — попитах престорено.

— *Бесният Джордж*^[1]! — извика тя и се закиска.

Засмях се заедно с нея, като погледнах Майър в очите, за да проверя реакцията му.

Но те не изразяваха нищо. Гледаха безизразно — като на човек, купуващ вестник, пътуващ в асансьор или чакащ влака.

Отново се обърнах напред, към шосето. Точно навреме, понеже пред нас беше спрял един влекач на ремаркета. Сърцето ми подскочи, когато кървавочервените стопове на влекача се приближиха, а острата стоманена ламарина като че ли връхлетя към нас, готова да запълни цялото предно стъкло на колата. Натиснах с все сила спирачките. Гумите изсвириха и запушиха.

Истинско чудо бе, че заковах колата сантиметри, преди да бъда обезглавен от задния ръб на каросерията. Трябва да прибавим изпадналите в истерия полицаи към списъка на закриляните от Бога, помислих си, като изтрих потта от челото си.

— Внимавай, Бенет — предупреди ме Майър с груб тон. — Ако ни въвлечеш в някоя беля, ще трябва да си проправям път със стрелба, като ще започна от вас двамата.

Да бе, как ли не, задник, искаше ми се да му кресна вместо отговор. Как да се съсредоточиш в шофирането, когато нервите ти са опънати до скъсване?!

— Завий на следващата отбивка на запад към междуцатската магистрала — заповяда той. — Като те гледам как караш, явно е време да се махнем от това шосе.

Продължихме по шосе 46, като навлязохме в унило изглеждаща индустриална зона. Покрай нас се заредиха стари мотели и складове, тук-там редуващи се с пустеещите блатисти местности, какви го се срещаха в изобилие в Джърси. С нетърпение изчаквах да се озовем в по-натоварена зона, където задръстванията заради оживения график можеха да ми бъдат от полза. Ако успеех да блъсна колата в мантинелата и тя да се завърти рязко, дали това ще накара Майър да

изгуби равновесие за по-дълго, та да успее да грабна Криси и да побягна с нея? С пистолет трудно се улучва бягаща мишена.

Но този тип беше невероятно добър стрелец, в това нямаше съмнение. Можех да разчитам единствено на късмета си.

Да побягна или да се бия с него — и двата избора бяха лоши, но си оставах единствените, с които разполагах. „О, Господи, помогни ми да спася дъщеря си — помолих се аз. — Какво, по дяволите, да направя?“

— Виж, тате — обади се Криси и в следващия момент мощен рев разтърси колата. Смаян, в първия миг си помислих, че този път наистина бях блъснал нещо отпред. В следващия, още по-налудничав миг се усъмних да не би някаква бомба да е избухнала край шосето.

Необходими ми бяха още две-три секунди, за да осъзная, че шумът идва от един самолет, който се снижи точно над нас. И като продължи да се спуска, видях малък самолет да се приземява на пистата зад високата ограда от телена мрежа от лявата ми страна.

По дяволите, какво беше това летище тук? Нюарк се намираше на доста километри надолу, в южна посока, по магистрала 95. После се досетих, че това беше летището Тетърбъро — малко частно летище, използвано от много корпоративни и реактивни самолети при пристигането им в Ню Йорк. Струваше цяло състояние, но беше само на двайсет минути с кола от града, а освен това тук не претърсвах толкова строго, нито се чакаше на дълги опашки.

— Намали и завий тук — нареди ми Майър, като приближихме светофара.

Взех внимателно завоя, като отново ме обля студена пот и очите ми започнаха да смъдят. Каквото и да си бе наумил този кучи син, появата на летище на сцената влошаваше хиляда пъти ситуацията.

[1] Пакостлива маймуна от детска приказка. — Б.пр. ↑

Шосето към входа на летището се наричаше Индъстриъл авеню. Покрай него бяха подредени фирми за полети с частни самолети — малки двуетажни сгради с хангари зад тях, а отпред — с оградени и охранявани паркинги. Забелязах, че край порталите се виждаха униформени полицаи, охраняващи летището.

Дали сега не бе моментът да направя своя спасителен ход? Ще се досетят ли те какво става, преди всички ние — Криси, аз и може би самите полицаи — да загинем?

Отново реших да не рискувам. По-добре беше да разбера какво си бе наумил Майър.

— Спри тук — рече той, когато стигнахме до края на задънения участък от шосето. — Сега ме слушай внимателно, Бенет, защото това ще е единственият ти шанс. Завий тук и продължи към първия хангар по пътя назад. Там има само един пазач, затова съм те взел теб. Ще трябва да използваш нещо от опита си като полицай от дежурната смяна. Ще размахаш значката си и ще ни вкараш вътре.

— Какво да му кажа? — попитах, като завъртях шевролета назад.

— Прояви въображение, ченге, ама го направи добре. От това зависи животът на дъщеря ти.

Полицаят от охраната на летището в караулката на портала беше млад, от азиатски произход. Като спрях колата пред будката, той се наведе от прозореца.

— Аз съм от нюйоркската полиция — заявих, като му показах значката си. — Преследваме заподозрян в убийство. Очакваме да се покатери по оградата на Четиридесет и шеста улица и да се укрие в тази зона.

— Какво? — примижа от учудване младият полицай. — Нищо не съм чул за това. Охраната постави датчици по оградата след атентатите от 11 септември 2001 г. Трябваше да получим сигнал за тревога. — Погледът му се насочи към Майър и Криси на задната седалка.

Напрегнах се, докато мълчаливо се молех той да отклони странното ми искане или пък да изостави преструвките и да извади

пистолета си. Шевролетът ми приличаше на това, което си беше — полицейска кола без опознавателни знаци. Сам по себе си пътникът на задната седалка изглеждаше достатъчно подозрителен, да не говорим за озадачаващото присъствие на четиригодишната ми дъщеря до него.

Реакцията на полицая би отвлякла вниманието на Майър и аз бих могъл да се хвърля на задната седалка, за да измъкна Криси. Или поне да я закрия с тялото си. Може би все някак ще успея да я измъкна. Плана много не го биваше, но ми се стори единственият възможен.

Вместо това обаче, лицето на полицая доби още по-озадачено изражение.

— Кое е това малко момиче? — попита той.

— Баща ѝ беше един от убитите — надигна се Майър над рамото ми. — Стига вече с тези въпроси, колега. Говорим за разследване на убийство. Само си губим времето.

— Не мога да повярвам, че не са ми съобщили за това — промърмори полицаят от охраната на летището като че ли на себе си, поклащайки глава. — Добре, влезте. Паркирайте там до хангара, докато се свържа по радиоканала с моя сержант.

— Добре се справи, Майки — прошепна ми Майър, след като бариерата на портала се вдигна. — Оценявам го толкова високо, че съм склонен да подаря на теб и на твоето зверче още десетина минути живот.

Докато изминавахме двайсетте метра до хангара, Майър силно кихна, след което изтри лицето си с ранената си ръка.

— Твоите проклети хлапета ме заразиха — промърмори той.

И като че ли по поръчка нещо в стомаха ми натеза. Превих се одве и повърнах и оплесках всичко под седалката. Чак сега проумях, докато обърсвах брадичката си с ръкав, че пресъхналото ми гърло и студената пот, която непрекъснато ме обливаше, не са причинени само от сковаващия ужас. Грипът най-последно бе докопал и мен.

— Сега ставаме двама — промълвих.

— Да, но болен или не, шоуто трябва да продължи. Хайде, давай. Аз, ти и момичето ще излезем от колата, но трябва да изпълняваш това, което ти нареждам, ако искаш да се измъкнете оттук.

Изправих се, видях очите на Майър в огледалото за обратно виждане и поклатих глава.

— Никога няма да стане — казах аз. — Ти искаш да дойда с теб. Добре. Но тя ще остане тук.

— Не ме оставяй, тате — помоли ме Криси.

— Как може да си толкова лош баща, Бенет? — попита ме Майър. — Ето, тя иска да дойде. — В интонацията му отново се прокрадна злобна, подигравателна нотка. Сигурно се чувстваше много самоуверен, след като бе стигнал дотук. — Или предпочиташ да приключи с вас още тук и сега?

— Говориш така, все едно този полицай е единственият на това летище — продължих аз. — Натисни този спусък и той ще повика подкрепление още преди изстрелът да заглъхне. Дяволски добре знаеш, че ще доведат тук и екип от специалните тактически подразделения, с автомати М-16, със снайперисти, зашеметяващи гранати, добре обучени и екипирани. Ти си добър, Били, но никога няма да ги победиш.

За няколко секунди Майър остана мълчалив.

— Никак не ми е приятно да го призная, Бенет, но имаш право — изрече той накрая. — Ти ми направи услуга, затова и аз ще ти върна жеста. Ще я оставим тук. Ще продължим само двамата.

89.

Навън от колата усетих потта си още по-студена, може би заради свежия, но много хладен въздух, или защото треската се усилваше. На всичкото отгоре отново ме напъна да повърна.

За няколко секунди всичко заглъхна заради рева на друг самолет, издигащ се в небето. Щом ехото му стихна, сърцето ми се сви от стоновеите на Криси, плачеща на задната седалка.

Полицаят от охраната на летището излезе от будката си и тръгна към нас. Ръката му бе опряна върху кобура на пистолета, а лицето му изглеждаше напрегнато.

— Току-що говорих по телефона със сержанта — каза ни той. — В момента пътува към нас.

Отворих уста в опит да скалъпя набързо следващата лъжа, но Майър го застреля. Без никакво предупреждение. Просто така. Куршумът прониза полицаия в бузата, от темето му бликна кръв, а той рухна като подкосен.

— Без майтап — процеди Майър, като се наведе, за да вземе белезниците от колана му. — И какво ти каза сержантът?

— Кучи син! — изкрещях и скочих срещу убиеца, макар че се олюлявах. Беше невероятно глупаво, но не се замислих, а само реагирах спонтанно. Ударих го тъй силно, както никого досега не бях удрял през целия си живот. Улучих го в ухото с един десен прав и той падна, като се претърколи на асфалта, след което се препъна в трупа на полицаия.

Но, по дяволите, веднага се надигна, стиснал пистолета в ръка. Вкамених се, когато притисна още топлото му дуло под брадичката ми. Но Майър изглеждаше по-скоро развеселен, отколкото разгневен. Дори се смееше.

— Не беше зле, ченге, но това да ти е за последно — закани се той. — Сега ще се държиш ли добре? Или трябва да отида до задната седалка, за да проверя какво прави малката ти дъщеричка?

— Съжалявам — промърморих със сведена глава.

— Не, не съжаляваш — поправи ме той, после ме изгледа злобно, преди да ме поведе към главната крада на летището. — Но скоро ще съжаляваш.

Рецепцията вътре изглеждаше като фоайе на четиризвезден хотел. Стени, облицовани с блестящи дървени плоскости, мебели с кожена тапицерия, мраморни масички за кафе с натрупани върху тях лъскави списания: „Форчън“, „Бизнес Уик“, „Венити Феър“. Зад прозорците се виждаше бетонната писта.

Зад бюрото по телефона говореше симпатична, очевидно бременна рецепционистка, по като ни видя, застина на място със зейнала уста. Телефонът изпадна от ръката ѝ и тупна върху бюрото.

— Извинете, че нахълтваме без предупреждение — заговори я Майър с безгрижен тон, като насочи пистолета си към издутия ѝ корем. — Искаме само да излезем на пистата, става ли? Ако не ни безпокоите, ние също няма да ви безпокоим.

Отпред имаше празна чакалня с още столове с кожена тапицерия и плосък телевизор със стоинчов екран, излъчващ музикалната класация на И Ес Пи Ен.

Едва не подскочих, когато Майър внезапно завъртя пистолета си и куршумът се заби в екрана.

— Защо винаги само Елвис ще ни забавлява? — провикна се той, като ме изтласка в друг коридор. — Имат петдесет и седем канала с най-високо качество, а все още нямат нищо за показване.

Изрита вратата с надпис „Само за пилоти“. Преминахме покрай лавици с летателно оборудване, душкабини и малък кухненски бокс.

После студът отвън наново ни връхлетя, като излязохме през друга врата в ярко осветения хангар. Вятърът фучеше из цялото просторно помещение, бръснейки стоманените площадки и стълби. Имаше колички с инструменти, подвижен кран, преносимо скеле, но никакви хора, слава богу. Дали не се оглеждаше за някой самолет? И самолети нямаше в хангара. Отново благодарих мислено на господ.

— Размърдай се, Бенет — подкани ме той, като ме задърпа през огромните двойни врати към редицата от бляскави светлини, очертаващи пистата.

— Къде отиваме? — попитах. — Струва ми се много опасно.

— Хайде, ченге, покажи малко смелост — озъби ми се Майър.

Като излязохме на пистата, видяхме един самолет бавно да рулира по страничната писта откъм един от частните хангари — малка „Чесна“ в оранжево и бяло, с шумно бръмчащ витлов двигател на всяко крило.

— Дай ми значката си, ченге — заповяда ми Майър. — И стой тук. Ако само помръднеш, дъщеря ти ще загине.

Грабна значката от ръката ми и закричи по пистата, като показва дръжката на пистолета си, затъкнат в колана му. Застана пред самолета, вдигна значката и размаха трескаво другата си ръка като разгневен пътен полицай. Видях пилота зад предното стъкло — млад мъж с гъста руса коса. Изглеждаше смутен, но спря самолета, а Майър заобиколи крилото.

След няколко секунди пилотът отвори вратата и Майър се качи. Не можах да чуя какво си казаха заради шума на витлата, но видях как убиецът измъкна нещо от джоба си и замахна с него. От китката му изскочи телескопична палка като грамаден остър нож. Сигурно бе взел тази палка от убития полицай от охраната на летището заедно с белезниците.

Два пъти цапардоса нещастника по главата толкова силно, че почти го почувствах. После се пресегна, откопча колана на пилота и изхвърли жертвата си в безсъзнание на пистата, със стичаща се кръв от русокосата му глава.

— Каза ми, че може да вземем за малко самолета му, Бенет! — провикна се към мен. — Какъв късмет, а? Хайде, домъкни си задника тук.

Останах сред леденостудения повей от ревящите самолетни двигатели, докато се питах безпомощно имам ли някакъв шанс, ако се затичам обратно към колата, за да подкарам бясно навън през портала, с Криси на задната седалка. Но Майър отново се насочи към мен с пистолет в ръка. Видях как дулото му просветна и усетих пищене на куршум покрай лявото си ухо. Преди да примигна, още един откос рикошира от бетона между краката ми.

— Хайде, Майки, искам да имам компания. Ще бъдеш ли така любезен да се присъединиш?

Поех дълбоко дъх и тръгнах към самолета.

90.

Вътре в самолета беше тясно като в ковчег. И доста неудобно, помислих си, като се опитах да напъхам краката си под остро издадената конзола пред седалката за пътника до пилота. Никак не ми помогна и това, че Майър стегна белезниците около китките ми, преди да ме натика грубо на седалката, да стегне предпазния колан около кръста ми и защитните ремъци през раменете ми.

Загледах се в смайващо сложното табло за управление с изглеждащи неразбираемо измерителни уреди и командни бутони. Но пръстите на Майър се местеха уверено по таблото. Пропелерите като че ли започнаха да свистят още по-пронизително, когато той тласна напред един от шестте лоста, монтирани на пода на кабината. После задвижи един от съседните лостове и ние бавно потеглихме напред.

Тъкмо завихме към пистата, когато видяхме камиона на противопожарната служба — грамаден, яркожълт, с включени лампи и сирени, спрял точно на средата на пистата, за да блокира излитането ни. Разпознах отличителните му знаци — камионът бе от спасителния екип към летищния контрол. Как ли им казваха на професионален жаргон? Маркучи и още нещо.

Оглушителен залп на няколко автомата проехтя внезапно от един от страничните прозорци на камиона и по бетонната настилка се надигна прах от посипалите се предупредителни изстрели.

Мили боже! Оръжия и маркучи^[1], така беше. Тези момчета бяха умопобъркващ хибрид от стрелци и пожарникари, които се оправяха както със самолетните катастрофи, така и с отвлеченията по въздуха.

„Цели се в пилота!“, напрегнах се да им предам мислено молбата си, докато се мъчех, доколкото можех, да се сниша на седалката.

Макар че в този момент бях готов да ме прострелят, ако това най-после щеше да спре Майър.

Той направи нещо с педалите и ние рязко извихме на сто и осемдесет градуса към страничната писта за рулиране. После натисна

дроселната клапа докрай и внезапно излетяхме като ракета от земята, но опасно близо до поредицата от летищни хангари.

Дъхът ми секна, като видях паркирания точно на пътя ни тежък камион, използван от техниците на летището за разчистване на обледеняването на пистите. Нямахме начин да го заобиколим. При тази скорост всеки опит за завой щеше да запрати самолетчето във вихрено, напълно неконтролируемо завъртане.

Мълчаливо си прочетох последната молитва, докато форсирахме с пълна скорост към сблъсъка с широката страна на масивния камион.

Но в последната секунда Майър дръпна назад щурвала и ние полетяхме във въздуха, като колелата на чесната почти одраскаха капака на камиона.

[1] В оригинала е *Guns and Hoses* — получава се непреводима игра на думи с името на рок състава *Guns and Roses*. — Б.пр. ↑

91.

Макар и вцепенен от страх, усетих как сърцето ми бясно заби, когато Майър започна да издига самолета. Докато служех в Отряда за бързо реагиране при катастрофи, бях виждал няколко паднали самолета. Много добре знаех какво се случва с човешкото тяло след удар с нещо, летящо с няколкостотин километра в час.

За миг самолетът сякаш застана на опашката си, издигайки се право нагоре. Загледах се изплашено в светлините долу на земята, вихрено въртящи се пред очите ми, парализиран от страха и треската.

В мозъка ми също се носеха вихри, докато се питах какво бе замислил Майър. Накъде се насочваше? Извън страната?

Не че това сега имаше голямо значение за мен.

Но най-много си мислех за Криси. Надявах се бог да се е смилил над нея и да не е позволил дъщеря ми да види как Майър застреля полицая. Надявах се още някой вече да я е намерил и да е позвънил у дома.

— Знаеш ли колко несправедливо беше да загубя брат си, при това неведнъж, а два пъти? — заговори той, като се опита да извиси глас над рева на двигателите.

Изведнъж усетих, че излизам от вцепенението си. Внезапно се почувствах свободен. Нямах какво повече да губя, щом така и така ще умра. Проклет да съм, ако слушам дрънканиците му в последните мигове от живота си.

— Бях започнал да изпитвам симпатия към теб, задник — озъбих му се аз. — Само че много други са страдали, но не са изпитвали нужда да избиват невинни беззащитни хора, нито да отвличат малки деца.

— Зарежи го тоя бълвоч. Когато ме тренираха в авиацията, все ми повтаряха: „Хлапе, виждаш ли онези хора там долу, в пустинята, дето пъплят като дребни мравки? Е, от теб се иска да им пуснеш един откос от тези куршуми с големината на кухненски ножове, по хиляда изстрела в минута. Не се притеснявай, че след това от тях ще останат само купчина кървави парцали. Просто не обръщай внимание“. Но от

мен се искаше да не обръщам внимание и на истинските задници, когато се върнах тук, в Щатите. Онези, които правеха хората нещастни, на които не им пукаше дали се отнасят към някого толкова зле, че го тласкат към самоубийство — егоистични нищожества, които наистина превръщат света в сбъркано място. Да ги оставя на мира? Не мисля, че — заслужават — поклати глава Майър. — Не могат да искат и едното, и другото. Те ме научиха да убивам за тази страна и сега аз правя точно това. Само че този път според моите правила.

А аз си мислех, че ми се повдига от треската. Този тип използваше травмата си като ветеран от войната, за да оправдае злото.

— Наистина е трагедия — казах аз.

— Да убиваш за тази страна?

— Не — извиках в ухото му. — Че не си умрял за нея.

Извърнах се настрани от него и се загледах през прозореца, като се опитвах да позная къде се намираме. Трудно бе да се прецени, но знаех, че сме се насочили на изток.

Поклащането на самолета не помагаше на стомаха ми да се успокои. Личеше си, че Майър е позабравил пилотските си умения. През няколко секунди се накланяхме наляво или надясно, следваше корекция — завой в обратната посока, сетне отново се връщахме към курса.

Но след още няколко минути той успя да уравни самолета.

— Е, Бенет, вече съм готов за последното действие — изръмжа ми. — Време е да довърша започнатото. Дължим на семейство Бланшет една последна визита. Ще се гмурнем в спалнята им с петстотин километра в час и ти ще бъдеш с мен. Казах ти да не се изпречваш на пътя ми, проклетнико.

През цялото време бях почти сигурен, че той възнамерява да убие и двамата ни, но не исках да мисля за това. Сега обаче вече не остана място за съмнение.

И тогава си казах: *О, не, само това не.*

Макар че китките ми бяха стегнати в белезниците, пръстите ми бяха свободни. Започнах скришом да дърпам предпазния колан.

След още няколко минути полетяхме опасно ниско и опасно бързо, като приближавахме гигантските ярко осветени небостъргачи на Манхатън. Разпознах огромния тъмен правоъгълник на Сентръл Парк — с очертаните му с дървета алеи и блещукащото в мрака езеро.

Потръпнах, като съзрях целта ни — сградата на Пето авеню, в която живееше семейство Бланшет. Намираще се точно пред нас и сякаш израстваше пред очите ни със зашеметяваща скорост. За удивително кратко време се озовахме толкова близо до нея, че можех да виждам вече дори свещите, плаващи в басейна на покрива.

Дръпнах колана за последен път и той се отскубна. После се хвърлих с цялото си тяло наляво и ударих Майър с глава.

Пред очите ми изскочиха звезди, помислих си, че ударът бе посилен за мен, отколкото за него, но видях как от сплескания му носрукна кръв. Той издаде приглушен животински вой и посегна за пистолета си, оставен в скута му. Аз се дръпнах, като се приближих до вратата от дясната ми страна, опрях се в нея за опора и го изритах право в брадичката.

Ударът бе силен, уцелих го с двата си крака. Главата му рязко се отметна назад, а пистолетът му излетя някъде зад нас. Самолетът се завъртя, описа широка дъга и полетя надолу. Не ми пукаше. Продължих да го ритам като обезумял по главата, лицето, врата, гърдите — буквално се опитах да го изтикам през неговата врата навън. И с всеки удар надавах неистов вик.

Може би щях да успея, ала той някак можа да измъкне стоманената палка и ме перна с все сила между краката. Отново изкрещях, този път от болка. Причерня ми и се свих. Очите ми щяха да изхвъркнат от орбитите.

Майър ме остави за малко, колкото да уравни самолета и да го насочи в пространството между високите сгради в посока към Сентръл Парк. После ме удари по челото. Имах чувството, че ми строши черепа. Светът потъмня за мен, когато той ме стовари обратно на седалката ми.

Последният му премерен удар с палката отблъсна главата ми към вратата толкова силно, че чак прозорецът се счупи. Преди тялото ми да се отпусне и очите ми да се затворят, видях завихрени светлини и кръвта, която заля кабината като тъмна завеса.

Почти бях примрял, но някъде дълбоко в съзнанието ми продължаваше да пулсира една слаба искра като затихваща мисъл.

93.

Кметът Карлсън вече бе пробягал към пет километра върху тренажора, когато Патрик Кипфър, един от помощниците му, надникна през вратата на фитнес салона в сутерена на „Грейси Меншън“.

— Обажда се комисарят — докладва той. — Прехвърлих разговора към вашия мобилен телефон.

Кметът натисна елипсовидния бутон за пауза и намали звука на висящия телевизор, преди да вдигне телефона.

— Какво има, комисар? — попита.

— Съжалявам, че те безпокоя, Морт — заговори комисар Дейли, — но е отвлечен един заложник. Един от нашите детективи от отдел „Убийства“ — Майк Бенет. От семейството му съобщиха, че един мъж нахълтал в техния апартамент и похитил детектива заедно с четиригодишната му дъщеря.

„Бенет ли?“, помисли си кметът. Не беше ли полицаят, с когото се видя в дома на Блатист? Онзи, който искаше да отмени партито?

— Кажете ми, че не е убиецът.

— Допускаме, че е той.

Карлсън избърса изпотеното си лице с кърпа с надпис „Нюйоркски университет“.

— По дяволите! Имаме ли представа накъде са тръгнали? Получихте ли искане за откуп? И въобще установихте ли някакъв контакт?

— Засега нищо — отвърна Дейли. — Случило се е преди по-малко от час. Липсва автомобилът на Майк Бенет, който няма полицейски знаци. Съобщихме за колата на пътните патрули и на нашите момчета.

— Знаем, че правите всичко, което можете, комисар — рече кметът. — Ако мислиш, че с нещо мога да помогна, веднага ми позвъни.

— Ще го направя.

Като остави мобилния си телефон, кметът се загледа в бутона „Пауза“ на тренажора. Дали да приключи за тази вечер? *Не*, реши той

и се пресегна към бутона. Никакви извинения. Холестеролът му се беше вдигнал до тавана. Да не говорим колко тесни му бяха костюмите напоследък. Нищо чудно — след толкова много вечери за набиране на средства. Трябваше да продължи и да се отърве от всичкия боклук, натрупал се в организма му. Освен това, какво добро ще може да стори за града, ако получи инфаркт?

Тъкмо се беше върнал към първоначалния ритъм, когато Патрик отново се подаде през вратата.

Този път кметът натисна стоп бутона, преди да вдигне мобилния си телефон.

— Пак ли е комисарят?

— Само че друг комисар — обясни помощникът му. — Франк Питърсън, от охраната на летищата.

Кметът го изгледа озадачено. Господи, като се започне, няма спиране. Какво искаше комисарят от *охраната на летищата*?

— Франк? Здравей. Какво мога да направя за теб? — попита кметът.

— Един от нашите полицаи — млад мъж, името му е Томи Ви, току-що е бил застрелян в Тетърбъро — съобщи Питърсън мрачно.

Карлсън поклати недоверчиво глава и слезе от тренажора. Първо отвличане, а сега и убийство?

— Това е... — затвори той, но не успя да намери думата. — Какво е станало?

— Точно преди да бъде застрелян, полицаи Ви се обадил и съобщил, че детектив от нюйоркската полиция поискал достъп до пистата. След две минути самолет „Чесна“ с два двигателя бил похитен от двама мъже. Наблизо намерихме кола с полицейски радиотелефон, но без опознавателни знаци. Вътре имаше малко момиче, което каза, че баща ѝ е детектив Майк Бенет.

— Господин кмете — обади се помощникът му Патрик, като отново се появи с друг мобилен телефон в ръка. — Важно е.

Господи, още едно обаждане? Та той имаше само две уши.

— Извинявай, Франк, но можеш ли изчакаш една минута? — каза той на комисаря от охраната на летищата.

— Здравейте, господин Карлсън — прозвуча твърд мъжки глас. — Тад Билингс, заместник-министър в Министерството на вътрешната сигурност. Чухте ли за отвличането на един самолет от Тетърбъро?

— Тъкмо ме запознават със случая — отвърна Карлсън рязко.

— Радарите на Еф Ей Ей^[1] проследиха чесната над Хъдсън. Лети на изток, точно към града. Един изстребител Ф-15 бе вдигнат по тревога и лети насам от базата „Макгуайър“ на ВВС в южната зона на Джърси.

— Какво?! Ф-15?

— Това е част от новия статут на Министерството на вътрешната сигурност — обясни Билингс. — От Тетърбъро се свързаха с Еф Ей Ей. После Еф Ей Ей се свърза със Северноамериканската противовъздушна защита. От НОРАД вдигнаха във въздуха изстребител. Току-що говорих по телефона с генерал Хочкис. Пилотът на изстребителя има разрешение да свали отвличената „Чесна“.

— Не говорите сериозно. Според нас на самолета има полицай, детектив от отдел „Убийства“ към нюйоркската полиция. Именно той е заложникът!

— Военновъздушните сили са уведомени за това. Ще се опитат да установят радиовръзка, но крайно ограниченото време и непредвидимостта на действията на похитителя са важни фактори. Това е голяма заплаха за целия ви град, сър. Колкото и да е жестоко, колкото и да не желаем да жертваме живота на един невинен, ако се наложи, ще го взривим.

А той се тревожеше да не получи инфаркт? Инфарктът беше цвете в сравнение с перспективата напълно да откачи.

— Записва ли се разговорът ни? — попита накрая кметът.

— Всъщност да.

— Тогава ми позволете да заявя за протокола, че всички вие сте банда безсърдечни копелета.

— Ще бъде надлежно протоколирано, ваша чест — заяви Билингс без колебание. — Ще се постарая да ви държим в течение.

[1] FAA, Федералната администрация по въздухоплаване. — Б.пр.

94.

Изстребителят Ф-15 се намираше на по-малко от километър и половина извън базата „Макгуайър“, когато пилотът — майор Джеймс Викърс, превключи в режим на форсаж. Сапфирено синкави пламъци залпово изригнаха от соплата на реактивните двигатели „Прат и Уитни Ф-100“. Целият щат Ню Джърси рязко се завъртя под него като ремък на трансмисия, внезапно задвижен на пълни обороти.

Разположена на двайсет и девет километра южно от Трентън, базата „Макгуайър“ се използваше от ВВС главно за базиране на товарни самолети С-17 и въздушни танкери КС-10 за дозареждане по време на свръхдългите полети. Но след атентатите от 11 септември 2001 г., с оглед ликвидирането на всякакви бъдещи заплахи за Ню Йорк по въздуха, 336-а ескадра от изстребителите на ВВС беше тайно пребазирана на седемдесет и четири километра в северна посока. При максималната скорост на изстребителите от 1440 км/час това разстояние се поглъщаше, преди да успееш дори да мигнеш.

Именно това се случи само след миг, когато скоростта на Ф-15 се повиши над звуковата бариера и двата двигателя избумтяха.

Все едно да отвориш метална кутия с бисквити, помисли си Викърс, като поклати пилотския си шлем. Знаеш, че ще последва пукот, но това винаги дяволски те изненадва.

— Добре, засякохме го — каза капитан Дуейн Бъркхарт, офицерът по оръжейните системи, седнал в кабината зад Викърс. — Транспондерът на чесната още е включен. Свети като коледна елха на екрана на ЛАНТИРН.

Това беше съкращението на навигационната система за ниски полети с инфрачервено фиксиране на мишените. Тъй като транспондерът на малкия туристически самолет продължаваше да излъчва, можеха да изстрелят ракета към него.

— Чу какво заповяда командващият — припомни му Викърс. — Първо трябва да опитаме да се свържем по радиото или поне да установим визуален контакт.

— Да, сър — потвърди Бъркхарт с нехарактерна за него нервна нотка. — Просто ви уведомих.

Не беше чудно, че Дуейн е напрегнат, помисли си майор Джеймс Викърс. Той беше участвал в многобройни бойни мисии след дипломирането си в академията на ВВС преди шест години. Но нито една от тях не беше над входната бариера на магистралата към Джърси.

— Това е лудост, нали? — заговори Бъркхарт, когато от дясната им страна изникнаха небостъргачите на Ню Йорк. Не можеха да бъдат сбъркани с нищо друго от височина от две хиляди и триста метра. — Постъпих на тази работа заради онези копелета, които удариха кулите на Световния търговски център.

— Ти си истински патриот — подхвърли Викърс саркастично, докато снижаваше височината, та прелетяха съвсем ниско над Статуята на свободата. — А пък аз пожелах тази работа най-вече заради безплатната карта за боулинг.

— Сега трябва да можеш да виждаш самолета — отбеляза Бъркхарт.

— Вече го разбрах. — Викърс бе видял сигнала на дисплея за електронно насочване на ракетите въздух-въздух. Самолетът „Чесна“ напредваше на юг, право към река Хъдсън. В момента се намираще приблизително на шест и половина километра пред изстребителя, обаче тази дистанция ужасно бързо се скъсяваше.

С палеца си Викърс натисна леко бутона на върха на лоста и двете окачени под крилата на изстребителя ракети „Ей Ай Ем Спароу“ и „Ей Ай Ем Сайдуиндър“ забръмчаха при включването на електрозахранването им като настървени за атака зли бойни кучета, опъващи докрай каишките си.

Щом получи заповедта за откриване на огън, той довърши прицелването на ракетите въздух-въздух в мишената. „Ей Ай Ем Спароу“ се направляваше от радара на изстребителя, докато „Ей Ай Ем Сайдуиндър“ бе с автоматично инфрачервено насочване. Не му бе необходимо да знае кой или какво има в тази „Чесна“ — трябваше само да я премахне от небето.

— Чесна Браво Лима Седем Седем Две — заговори Бъркхарт по радиостанцията. — Говори екипаж от ВВС на САЩ. Обърнете курса,

за да кацнете на Тетърбъро. В противен случай ще ви свалим. Това е единственото ни предупреждение.

Прозвуча гласът на пилота на преследваната „Чесна“ сред пращането в радиоканала:

— Не ме прави на глупак, задник. Летял съм на една от тези машини. Не можете да рискувате. Ще изтриете половин Манхатън от лицето на земята.

— Готови сме да рискуваме — отвърна Бъркхарт. — Повтарям: това е последното ни предупреждение.

Ала отговор не последва.

„Дали този тип наистина е бил пилот на изстребител?“, зачуди се Викърс. Ако бе вярно, това усложняваше ситуацията.

Извърна се, когато внезапно зазвуча аварийният сигнал — радарът, настроен да следва мишената, вече бе прихванал целта.

— Е, не могат да кажат, че не сме ги предупредили — промърмори той.

Сирената замлъкна, когато преследваната „Чесна“ внезапно зави остро наляво в западна посока и изчезна сред небостъргачите от стомана и стъкло. Сега навлезе във въздушното пространство над Манхатън, някъде над Осемдесета улица.

— Не! — изкрещя Бъркхарт. — Мамка му, какъв мръсник! Изпуснахме го!

— Не се паникьосвай — нареди му Викърс, придърпа надясно лоста, намиращ се между коленете му, и насочи сребристия изстребител към Уест Сайд. Тъкмо стигна над Сентръл Парк, когато след по-малко от секунда проклетата „Чесна“ отново изскочи отпред, някъде над площад „Кълъмбъс Съркъл“, но после веднага пак изчезна, използвайки за прикритие високите сгради в центъра на града.

Макар че сирената за деблокиране на ракетата се включи, той знаеше, че сега няма шанс за успешно изстрелване. Онова копеле зад щурвала на тази „Чесна“ имаше право. Ако пропуснеше мишената, нищо нямаше да остане от по-голямата част от центъра на Манхатън.

Викърс погледна визьора за управление на полета, докато пръстът му в пилотската ръкавица се нагласи зад спусъка на картечницата. Застина така, изчакващ удобна позиция за стрелба.

95.

Бях съвсем буден, когато чух разговора на Майър по радиостанцията с пилота на изстребителя, макар че ми се щеше да не го бях чул. Не знаех какво ме болеше повече — главата или слабините ми.

— По дяволите Бланшет! — процеди Майър ядосано, но този път на себе си. В момента не ми обръщаше внимание, предполагайки, че съм в безсъзнание или че съм мъртъв. — Защо да пропилявам такава златна възможност заради онези дърти глупаци? Да поразим тази шибана страна там, където най-много ще я заболи — гордостта и радостта на Голямата ябълка. *Тогава* ще прочетат манифеста на *глупостта*.

Останах свит в седалката си, но отворих очи, за да видя как се устремихме с голяма скорост над Пето авеню.

Право към блестящата фасада на планината, дело на човешките ръце, с остър връх — Емпайър Стейт Билдинг.

Още един опит, помислих си и стиснах зъби заради болката. Така или иначе щях да намеря смъртта си в ужасна огнена експлозия. Може би ще успея да предотвратя убийството на други хора — освен на психясалия до мен.

Майър не си бе направил труда отново да ме върже с колана за седалката. Поех тихо дъх, продължително и дълбоко.

После, с последните остатъци от силите си, забих левия си лакът право в адамовата му ябълка.

Той политна назад, сграбчил гърлото си с едната си ръка, а с другата одра лицето ми с нокти. Хвърлих се върху него, притиснах го до вратата откъм неговата седалка и се вкопчих в щурвала.

— Отиваме към залива — изкрещях в микрофона до бузата му. — Свалете ни!

През следващите няколко секунди, изтръпнал в очакване на последната изненада в живота си, се опитвах да обърна самолета в остър завой на запад. В резултат обаче се снижихме опасно и профучахме само на няколкостотин метра покрай северозападния ъгъл на Емпайър Стейт Билдинг.

Но Майър беше силен и скоро се окопоти. Халоса ме в лицето, като се опита да си върне контрола над полета. И докато самолетът се клатеше диво наляво и надясно, ние се биехме като две пантери в тясна клетка, озъбени, тряскащи главите си един в друг — и двамата наранени, окървавени и отчаяни. Отново започнахме бързо да губим височина.

Ала този път поне се насочвахме към залива. Притиснах се към щурвала със сетни усилия, защото сега най-важното бе да удържа този курс. Раменете ми се напрягнаха в очакване от изтребителя да полети огнената топка, която в някоя от следващите секунди щеше да ни изпепели.

— Отче наш, който си на... — започнах да мълвя през зъби, докато оставах втренчен в просторната пустота на последната гледка, която се носеше устремно срещу мен.

И тогава чух нещо като пронизително свистене.

Мили боже, това е. Свърши се, помислих си.

В следващия миг се разнесе дълга, непрекъснатата, оглушителна, разкъсваща тъпанчетата серия от експлозии, които отнесоха покрива и цялата задна част на самолета с лекота, като че ли бе направен от хартия.

Но аз още бях там, още бях жив. Видях зад нас как лумна огън, но това бе струята от пламтящото гориво, виеща се далече назад като опашка на комета. Като по чудо целият самолет не експлодира.

Мозъкът ми се опитваше трескаво да осмисли всичко, когато осъзнах, че нашето плавно спускане внезапно се превръща в главоломно падане. Болтовете към седалката ми заскърцаха, докато бяхме бясно подхвърляни, а болката в рамото ми се разпростря като удар с камшик върху цялото тяло.

Странно, но това ме дари с миг на спокойствие. Не видях светлина в края на тунела, която описват хората, които мислят, че умират, а изпитах само странно успокоение.

В следващия миг се ударихме във водата. Изпочупеният самолет се приплъзна с ужасен плисък, заля ни оглушителна вълна...

Сблъсъкът беше съкрушителен. Ударих се няколко пъти в стените на пилотската кабина, но все още имахме достатъчно инерционна сила, за да се плъзгаме по водната повърхност. Осъзнах, че ако бяхме паднали отвесно, щяхме да се размажем като в бетон. Това, че се бях вкопчил здраво в притиснатото отвсякъде тяло на Майър, сигурно ми спаси живота.

Докато се опитвах да повярвам, че все още съм жив, усетих, че нещо не е наред с врата ми. Размърдах пръсти, за да проверя дали мога да се движа. Те едва се помръднаха, но разбрах, че това е заради счупената ми китка.

Половината от уредите от командното табло бяха изпадали.

Явно само вратът ми беше изкълчен. Успях да раздвижа ръцете си, после и нозете. Навсякъде около нас по тъмната повърхност на залива бяха разпръснати горящи останки. Вътре нахлуваше вода. Вече бе стигнала до глезените ми. Усещах, че това, което бе останало от самолета, бързо потъваше.

След малко изригна нещо голямо и оранжево в крилото откъм седалката на пилота. Лъхна ме струя горещ въздух. Ужасен, катраненочерен дим с тежка миризма от горящата пластмаса лъхна лицето ми. Сигурно бе пламнал още един резервоар за гориво. Пламъците буйно се надигнаха и лумнаха из цялата вътрешност. За минута щяха да погълнат всичко, включително и мен.

Майър още стоеше скован на седалката си. Въобще не помръдна. Беше зашеметен от удара или мъртъв.

Нямах намерение да проверявам кое от двете е вярно.

Със здравата си ръка и с последните остатъци от силите си се измъкнах през пролуката, оставена от изкъртената от удара врата откъм седалката на пътника. Тутакси се озовах в ледената вода. Поех дъх и заритах трескаво с крака, за да се отдалеча, плувайки по гръб.

После, през дима, видях някаква сянка в останките от пилотската кабина — нещо се луташе в пламъците. Беше Майър.

С пламнали дрехи, той се претърколи и цопна във водата през същата пролука, през която преди секунди се бях измъкнал. И мигом изчезна. Огнените езици изсъскаха и се стопиха.

А сетне изплува точно пред мен.

Отдръпнах се, за да мога да забия един юмрук в челюстта му, но той ме изпревари и одра лицето ми с обгорената си ръка, надавайки животински вой.

Тогава настъпи най-странното от всичко, което ми се бе случвало. Изведнъж бях обзет от ненадейна еуфория, сякаш се бях надрусал. Лицето ми грейна в усмивка. Вкопчих ръце около врата му и го задуших в мъртва хватка, сетне го притиснах с цялата си тежест и повлякох и двама ни под водата.

Не ми достигаше въздух, ала изведнъж усетих прилив на невероятна енергия. С нови сили, незнайно откъде породени, стиснах зверски врата му, сякаш исках да го прекърша.

Никога през живота си не съм бил толкова уверен в себе си, както в този миг. Знаех, че това дяволско изчадие, което душех в неспасяема мъртва хватка, това безмилостно копеле, което заплаши с гибел цялото ми семейство и едва не ме уби, никога повече няма да се появи в царството на живите. И аз щях да загина с него, но това бе най-добрата смърт, която можех да си представя.

Времето сякаш изчезна. Нямах представа колко минути са изтекли, преди той да престане да се мята и съпротивлява. Въздухът ми свърши, силите ми се изчерпаха. Удържах се вкопчен в него до последния възможен миг, сетне той се изплъзна от отслабващата ми хватка.

С последни сили изскочих над водата. Поемах въздух с пълни гърди, дишах хрипливо, а пред очите ми се разнасяха тъмни кръгове. Не можех да повярвам, че съм се спасил. Само още миг под водата — и вкочаненото ми от студ тяло щеше да потегли към дъното. Но дори и при мисълта, че можеше да платя цялата тази цена, в мен продължаваше да цари мир и спокойствие.

Внезапно със замъглените си очи съзрях над водата нещо бледо и сияещо да се носи към мен. Помислих, че халюцинирам. Загледах го ужасен, щом се приближи. После с невероятно спокойствие осъзнах, че всичко е наред.

Защото беше жена ми — Мейв.

Нещата си дойдоха на мястото. Тя бе причината, поради която оцелях в този ужасен сблъсък, тя бе моят ангел пазител, тя бдеше над мен точно както ѝ се молих да го направи.

Но щом протегнах ръка, за да докосна нейната сияеща длан, тя поклати тъжно глава и изчезна.

След това като че ли за миг изгубих съзнание. Следващото, което си спомнях, беше появата на други човешки фигури. Само че в тях нямаше нищо неземно. Някакви груби ръце ме сграбчиха и първото, което направиха, беше да натикат нещо гумено между зъбите ми. Отвориха насила устата ми и аз усетих чист, свеж въздух, вкарван от акваланга на гмуркача от бреговата охрана. Както скоро след това научих, един от мъжете, спуснати с хеликоптер, за да проверят останките на рухналия във водата самолет, ме спасил с екипа си.

Сетне се появиха още спасители и екипи от бреговата охрана, за да угасят огъня и да претърсят за други оцелели.

Оказа се, че аз бях единственият, слава богу.

Но с това безумните събития не свършиха. След като момчетата ме изтеглиха на палубата на своя катер, аз се надигнах и се опитах да се гмурна във водата. Те ме притиснаха към пода, а аз виках и се съпротивлявах.

— По-кратко, детектив — каза ми единият от тях, докато се опитваше да ме успокои. — Пилотът е загинал. Всичко свърши.

— Да върви по дяволите! — Мускулите ми се напрегнаха до скъсване, когато закрепях към изпълнената с пламъци черна вода. — Мейв! — извиках. — Мейв!

ЕПИЛОГ СТИК ЗА ХОКЕЙ

Освен китката си бях счупил единия глезен и три ребра, което ме остави в болницата през цялата следваща седмица. На нас, от нюйоркската полиция, не ни се плащат всичките разноски за подобно лечение, но здравната ни застраховка е стабилна.

Майор Викърс, пилотът на Ф-15, който свали самолета ни, ме посети в болничната стая вечерта, преди да ме изпишат, с намерението да ми се извини.

— Шегуваш ли се? — потупах го дружески по гърба аз. — Заради онзи сбърканяк щях да поискам да се задейства цялата противовъздушна отбрана на Съединените щати.

След месец, в деня, в който трябваше да почетем Мейв, аз влязох, накуцвайки, с патерици в църквата „В името божие“. Олтарът приличаше на градина. Органът засвири „Музика на водата“ от Хендел — любимата на Мейв.

Решихме панихидата да бъде жизнеутвърждаваща. Дори настояхме да я почетем на рождения ѝ ден, а не в годишнината от смъртта ѝ.

Но въпреки това душата ми започна да ридае, когато се разнесоха тъжните звуци.

Чух как някой се изкашля в преддверието. Беше синът ми Брайън, облечен в бяло расо, държащ месингово разпятие. Зад него бяха застанали Еди и Рики като младши послушници, със запалени бели свещи.

Отец Шеймъс се приближи и погледна часовника си.

— Ако бъдеш така любезен — заговори той, вперил поглед в мен.

— Ще започна след теб — уверих го аз.

— Момент, Майк — каза ми Шеймъс със сериозен тон, като ме поведе към мястото, където кръщаваха децата.

Смятах, че съм наясно с проповедта, която се канеше да ми изнесе. Колко невъзможен съм бил през последната година. Как съм бил прекалено саркастичен, злобен и раздразнителен. Как трябвало да сподавам гнева си, за да не ме погълне. И щеше да е прав. Трябваше да спра. Да не бъда толкова зареден с омраза. Животът е прекалено кратък. Ако Учителя ме бе научил на нещо, то бе именно това.

— Слушай, Майк — прошепна ми Шеймъс, като отпусна топлата си ръка на гърба ми. — Измина почти една година и искам само да ти кажа колко се гордея с теб заради начина, по който сплотяваш семейството си. Мейв също би се гордяла с теб, сигурен съм в това.

Слушах го, удивен.

— А сега заеми мястото си. Трябва да започна церемонията.

Отминах забързано няколко скамейки от първия ред, на които бяха насядали близките ни и моето семейство.

Криси ме посрещна с усмивка, докато изпълняваше нашия обичай да се прегърнем и да си допрем главите. Вече беше много по-добре, макар че от онзи ужасен случай бе изминало съвсем кратко време. Все още забелязвах как на лицето ѝ се изписва тъга, от което сърцето ми се късаше. Но живееше като всички деца — забравяше и продължаваше напред.

Вероятно трябваше да се поуча от нея.

След избраните пасажи от Евангелието Джейн зачете поема от Ан Брадстрийт, озаглавена „До нейните деца“, която бе намерила записана на един лист, сгънат в края на една от готварските книги на Мейв.

— Мама ни научи точно на това, на което Ан Брадстрийт е искала да учи децата си — заговори развълнувано Джейн.

Това, което е било добро, и това, което е било зло. Което ще ти спаси живота и което ще те убие. Така че дори и да си отида, ще остана да живея сред вас, макар и мъртва, пак ще си говорим и ще ви напътствам.

Сбогом, мои птички, сбогом, ще бъда щастлива, ако сте добре.

Това беше. Не можах да се сдържа. Заплаках. И повярвайте ми, не бях единственият. Джейн се върна на нашата скамейка и аз силно я прегърнах.

След церемонията момичетата ме изненадаха с пикник за обяд в Ривърсайд Парк. Загледах се над водите на Хъдсън и си припомних как видях Мейв като блестящ ангел сред водите на залива. Ако беше само халюцинация, така да бъде. И на това бях благодарен.

Но част от мен, най-добрата ми част, не мислеше така.

Един ден отново ще я видя. Преди само се надявах, че ще се сбъдне, но сега *знаех*, че ще е така.

Наблюдавах как Еди и Брайън играят футбол. Лекарят ми каза, че глезенът ми няма да е годен за ходене дори след още две седмици, но какво разбират лекарите? Захвърлих патериците и закуцуках към тях. Успях да пресека един пас.

Криси и Шона тутакси скочиха към мен и аз се оставих в ръцете им. В същия миг край мен се събраха и останалите. Дори и Шеймъс, който буквално изтръгна топката от пръстите ми, преди да падне върху гърдите ми.

Затворих очи, когато си припомних грозните думи на Майър:

Струва ли си целият този живот? Това ли те кара сутрин да се надигнеш от леглото?

„По-добре повярвай, кучи сине — помислих си. — И където и да си сега, надявам се още да гориш“.

98.

Като се върнахме в нашата сграда, заварихме суматоха пред входа — протестиращи от някакъв вид се изреждаха в кръг пред камерата от Четвърти новинарски канал. Имаше и още хора с микрофони.

На един от размахваните плакати се четеше ЧЕНГЕ УБИЕЦ.

Какво? Нима бяха гневни, защото Майър бе мъртъв?!

Почакайте. Това тук е Ню Йорк. Разбира се, че можеха да се гневят и за това.

Тогава, на един от другите плакати, видях снимка на млад чернокож. Под нея с големи букви бе написано: КЕНЕТ РОБИНСЪН БЕШЕ УБИТ. ПОЗОР ЗА НЮЙОРКСКАТА ПОЛИЦИЯ!

Вцепених се. Тези хора протестираха срещу убийството на стрелеца на банда, занимаваща се с пласиране на наркотици в Харлем, станало, струва ми се, преди десетина години.

Моите деца се затичаха и се смесиха с тълпата. Мили боже, какво правеха малките маниаци? Наблюдавах безпомощно как се бутат сред редицата от протестиращите, за да се доберат до оператора с камерата. После се обърнаха и се развикаха:

— Моят баща е герой!

— Той е най-добрият в света!

— Баща ми е велик. А вие със сигурност не сте!

Еди застина за няколко секунди.

После закрещя:

— И да ви навра стик за хоккей в задника!

Репортерите ме наобиколиха и отрупаха с въпроси. Но аз запазих хладнокръвие и само поклатих глава. С героичната помощ на нашия портиер Ралф успях да прибера неспокойните хлапета в сградата.

— Не бива да правите или да говорите подобни неща — казах им аз, но Шеймъс не ми обърна внимание, извика ура, вдигна дланта си и я удари в дланите на децата.

Ралф притича забързано, когато стигнахме до асансьора.

— Господин Бенет, моля ви — нервно изрече. — От пресата казват, че искат изявление от вас. Чак тогава ще си тръгнат. — Ясно бе, че изгаряше от нетърпение да ги отдалечи от сградата.

— Добре, Ралф, ще се погрижа за това — казах му.

Като се върнах отново при външната врата на сградата, хората от медиите поднесоха под брадичката ми алуминиев букет от микрофони. Изкашлях се шумно.

— След всичко това ще направя изявление — обявих. — Съгласен съм с децата си на сто и един процента. Довиждане на всички. И преди да забравя: да ви навра — на всеки един от вас — стик за хоккей в задниците.

Издание:

Автор: Джеймс Патерсън; Майкъл Ледуидж

Заглавие: Кърваво наказание

Преводач: Диана Кутева

Година на превод: 2011

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: ИК „Хермес“

Град на издателя: Пловдив

Година на издаване: 2011

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Полиграф“ АД — Хасково

Отговорен редактор: Даниела Атанасова

Коректор: Недялка Георгиева

ISBN: 978-954-26-0935-3

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/6890>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.